

**Calea desăvârșirii
spirituale**

ILIE CIOARĂ

Nu este o simplă întâmplare că ați luat contact cu această carte. Înseamnă că ați atins un nivel de maturitate spirituală care vă permite să puneți în aplicare Cunoașterea de Sine, potrivit îndrumărilor cuprinse în această lucrare.

Sunt recomandate următoarele ipostaze: Gândirea Nelimitată, Starea simplă de A Fi, Starea de Conștiință Pură și Iubirea Necondiționată. Fiecare “stare” oferă practicantului integritatea ființei și transcendența din lumea finită în Imensitatea Infinitului.

Practica este individuală. Nu e nevoie de nimeni și de nimic – toți oamenii dispun de voință și forță creatoare, de Inteligență și Libertate absolută, oferite de Creator fiilor Săi prin chiar actul creației.

Sensul real al întrupării Divine este acela de a ne descoperi natura noastră divină, pe care am dat-o uitării în îndelungata aventură a existenței în lumea amăgitoare, iluzorie a materiei.

Odată cu descoperirea adevăratei noastre naturi are loc destrămarea omului vechi și apariția Omului Nou, care se manifestă ca Armonie, Bunătate, Frumusețe, Adevăr, Iubire și Fericire atotcuprinzătoare.

Ilie Cioară

**Editura
Herald**

ISBN 973-7970-27-6

5 948417 150176

**Descrierea CIP a
Bibliotecii Naționale a României**

CIOARĂ, ILIE
Calea desăvârșirii spirituale /
Ilie Cioară ;
ed.: Aurelian Scrima
București : Herald, 2005
ISBN 973-7970-27-6

I. Scrima, Aurelian (ed.)

2

© Ilie Cioară. Toate drepturile asupra cărții aparțin autorului. Reproducerea integrală sau parțială a textului sau a ilustrațiilor din această carte poate fi făcută numai cu acordul editorului.

© Editura Herald pentru prezenta ediție.

ILIE CIOARĂ

Calea desăvârșirii spirituale

EDITURA HERALD
București

Îngrijire ediție: *Viorel Dragomir*

Grafica copertei: *Mădălin Popa*

Pregătire text: *Viorica Medrea*

CĂRȚI DE ACELAȘI AUTOR

Moartea morții și desăvârșirea,
Editura ALL, 1993

O călăuză astrală. Ferestre spre Infinit,
Editura ALL, 1994

Integritatea ființei umane,
Editura ALL, 1998

Omul atemporal și Divinitatea,
Editura ALL, 1998

Ființa umană și Adevărul Absolut,
Editura Herald, 1998

Redresarea morală și spirituală a omenirii,
Editura Metropol, 1999

Minunata călătorie spre adâncurile propriei ființe,
Editura Herald, 2000

Eternitatea clipei,
Editura Herald, 2001

Realitatea Supremă și condiționarea umană,
Editura Herald, 2001

Pe urmele Absolutului,
Editura Herald, 2001

Spiritism și spiritualitate mistic-creștină,
Editura Hermes, 2002

Murim și înviem în fiecare clipă,
Editura Hermes, 2003

Cunoașterea lui Dumnezeu prin cuvinte potrivite
Editura Hermes, 2003

Fiecare ins în parte este Dumnezeu întrupat,
Editura Hermes, 2004

Cartea cărților – Cunoaștere directă, Trăire emoțională,
Îndumnezeire,
Editura Pegasus, 2004

CUVÂNT ÎNAINTE

Începem prezentarea acestei lucrări cu întreaga ființă complet deschisă față de Imensa Energie Universală, existentă peste Tot și în Toate, văzute și nevăzute. Și nu o putem face altfel decât cu o profundă și smerită mulțumire adusă Sublimului Creator, pentru că ne-a oferit prilejul să cunoaștem noi aspecte ale Existenței, lărgind astfel propria Conștiință de Sine.

În continuare, iată împrejurările în care s-a desfășurat întregul proces cuprins în conținutul acestei noi apariții. Abia terminasem *Cartea cărților – Cunoaștere directă, Trăire emoțională, Îndumnezeire*, însoțită de bucuria firească a împlinirii respective, că în mîntea mea a și apărut, drept reacție, simțămîntul unui viitor nesigur. Am socotit că ultima carte era corolarul întregii mele activități de scriere. Imaginativ, mă socoteam de-acum liber de a face doar experimente în legătură cu ceea ce scrisesem până la acea dată. Zburdălnicia minții mele nu a durat însă mai mult de trei zile. În dimineața zilei următoare, adică a patra, după o noapte de odihnă îndestulătoare, din profunzimea ființei mele țâșnește titlul: *Calea desăvârșii spirituale*. Surpriza acestei noi lucrări a fost însoțită și de îndemnul ferm de a mă așeza, ca de obicei, în fața biroului. Titlurile temelor au apărut progresiv până la ultima temă – încheierea și ea unică prin conținut și concluzie. Toate temele au apărut pe fondul Intuiției, ca surprize, și s-au impus corespunzător aidoma conținutului, prin trăire și simțire. Mai întâi, am folosit versificația, apoi a urmat explicarea detaliată cu ajutorul prozei. De data asta proza este apropiată de conținutul versului și al strofei, folosind în mod intenționat aceleași cuvinte. Am făcut această apropiere cu intenția de

a diminua sau anula aversiunea unora dintre cititori față de poezie.

În toate temele nu veți întâlni metafore ambigue – folosite în mod curent de către poeți – ci numai cuvinte simple, pline de conținut și ușor de înțeles, care îndeamnă a fi puse imediat în aplicare, o dată cu trăirea și simțirea corespunzătoare.

Nu am ținut nici o evidență a temelor pe măsura în care ele au fost tratate în desfășurarea timpului afectat întregii lucrări. Numai la sfârșit, cu ocazia aranjării în ordine alfabetică a temelor am observat tratarea a aceleași probleme în două titluri diferite: „Împărăția materiei” și „Împărăția relativității”. Conținutul ca esență al ambelor teme este asemănător, însă exprimarea cu ajutorul cuvintelor este total diferită. Acest fapt demonstrează, în mod clar, timpul diferit în care a avut loc descrierea, însoțită desigur de trăirea și simțirea inerent însoțitoare. O astfel de exprimare nu putea fi concepută de către simplul știutor care, de obicei, repetă potrivit cu ceea ce a înregistrat memorial printr-o trăire anterioară.

Pentru a înțelege Viața în neconținută Ei schimbare suntem solicitați să-i ieșim în întâmpinare lăsând de o parte tot ceea ce știm, adică vechile calapoade de gândire. Numai murind psihologic pentru tot ce a fost, suntem în măsură să întâlnim cu adevărat noutatea și prospețimea Vieții, folosind noi celule cerebrale și o minte nouă, nealterată de amintirile trecutului.

Întrucât și eu am fost dominat odinioară de diferite calapoade de gândire, înțeleg foarte bine pe toți semenii condiționați de conștiința socială a mediului în care s-au născut și i-a format educațional. Habotnicia credinciosului religios, aroganța filozofului sau orgoliul metodistului, sunt doar câteva calapoade de gândire, greu de aruncat, dar nu imposibil.

Să nu absolutizăm aceste aparente dificultăți! În discuțiile purtate cu o seamă de interesați ai Cunoașterii de Sine, mi s-a spus adesea că „Nu pot realiza această simplitate a întâlnirii cu ei înșiși”. Acest „Nu pot” – reacție a propriului egou – să nu fie niciodată rostit sau pronunțat,

fiindcă simpla lui acceptare creează neputința practicanului.

Ținând seamă de această reală posedare a ființei umane de către conținutul său intelectual, am folosit în fiecare temă, aidoma ca o săcăială, unul și același îndemn ferm de Trezire la Realitate.

Atât trecutul, cât și viitorul sunt stări iluzorii, fictive, lipsite de conținut și valoare. Trecutul – cândva trăit – apare în prezent ca simplă imagine seacă, lipsită de însemnătate, iar viitorul nu-i altceva decât o proiecție mintală, azvârlită înspre un mâine fictiv, adică o absurdă incertitudine.

În Imensa Existență numai Clipa este unica și eterna Realitate, în care putem întâlni, înțelege și trăi cu adevărat Viața – care este un alt simbol ce definește pe Dumnezeu.

Noi, ființele umane, suntem creația directă a lui Dumnezeu și cu toții avem aceeași vârstă. La început am funcționat ca Entități de Lumină, ipostază în care – dând continuitate activității Părintelui Divin – am creat Întregul Univers cu Toate câte se află în el, cuprinse în cele trei regnuri de manifestare: mineral, vegetal și animal. După această împlinire care a durat miliarde de ani, am dorit să facem experiența lui Dumnezeu cu materia densă. În acest sens noi ne-am imaginat și creat actualul înveliș – dotat cu organe de simțire – care este trupul nostru alcătuit din carne și oase. Pe acest plan fizic, în asociere cu propriul corp, noi funcționăm de câteva milioane de ani.

În această îndelungată perioadă, am început să ne identificăm cu omul și acumulările lui memoriale, uitând treptat... treptat Natura noastră Divină. Dacă astăzi aruncăm o privire de ansamblu asupra întregii planete, pentru a vedea ce anume a înregistrat omenirea, iată ce ni se revelează: Din punct de vedere tehnic și științific s-au înregistrat succese remarcabile, aflate în prezent într-o continuă dezvoltare. Pe plan spiritual, din păcate, realitatea este cu totul diferită. De fapt ne aflăm încă în stadiul de primitivism spiritual, dovedit cu prisosință de diferitele calapoade distincte de gândire, prin natura lor limitate de un egocentrism sălbatic.

În ultimele decenii însă, am fost vizitați de un număr însemnat de mesageri – de înalt nivel spiritual, din lumea de dincolo – care ne-au oferit noi dezvăluiri despre suprema moralitate, însoțite de îndemnuri privitoare la evoluția grabnică a pământenilor.

Noi, ca fii și fiice ale aceluiași Părinte Ceresc, dispunem de întreaga capacitate de a ne întâlni cu noi înșine, ca Trinitate Unitară și de a funcționa ca Bunătate, Frumusețe, Bucurie și Iubire necondiționate. Adică, noi avem aceleași însușiri care definesc Divinul, moștenite în mod natural prin însuși actul creației. Toate aceste însușiri sau calități – concretizate prin atitudini – pot fi ușor de realizat de către fiecare ființă umană. În acest sens folosim Cunoașterea de Sine directă – prin trăire emoțională – folosindu-ne de Atenția lucidă, atotcuprinzătoare și dezinteresată. Simpla conștientizare a iluziilor care ne domină și stresează datorită efectelor acestora, totdeauna negative, face ca ele să dispară instantaneu. Iar în „Vidul” sau „Golul psihologic” care survine, trinitatea ființei noastre – Spirit, Suflet și Sine – se adună în interior ca Un Întreg funcțional. În această fericită ipostază cunoaștem, prin trăire și simțire, Armonia, Pacea, Independența și Dragostea. Acesta este Dumnezeuul-Om și Omul-Dumnezeu aflat pe Calea desăvârșirii spirituale.

Pentru a ușura înțelegerea și înfăptuirea corectă a Cunoașterii de Sine vă oferim în continuare o seamă de informații care asigură buna desfășurare a întregului proces:

Întreaga experiență se realizează individual de către fiecare practicant. Nu aveți nevoie de nimeni și de nimic altceva! Dispuneți de întreaga libertate, voință de creare, ca și de forța sau vigoarea necesare minunatei împliniri.

Autorul nu vă poate ajuta cu nimic. El vă oferă doar informația respectivă și modul de pus în aplicare. Așa că lăsați-l de o parte, neglijați-l cu desăvârșire!

Pe măsură ce care citiți temele, puneți imediat în aplicare ceea ce ele vă revelează! Numai în acest fel descoperiți singuri și trăiți cu adevărat realitatea respectivă.

Înțelegerea survine și se impune cu desăvârșită claritate numai prin desprindere de tot ce știți – o dată cu dispariția omului vechi condiționat tempo-spațial.

Trecutul înregistrat și păstrat memorial dispare spontan concomitent cu Trezirea, când deveniți conștienți pe clipe înnoitoare, aflate într-o permanentă derulare.

Pentru a vă obișnui cu ipostaza Prezent la Prezent întrebați-vă cât mai des posibil: Sunt eu sau nu sunt treaz – Acum și Aici – într-o continuă actualitate? Acest mod de avertizare – însoțit în mod firesc de Integritatea ființei – îl puteți aplica în orice împrejurare: zi și noapte, în stare de repaos sau în mers.

De asemenea, să mai avem în vedere că celulele corpului sunt hrănite cu alimentele consumate și transformate prin procesul de metabolizare și aduse apoi de fluxul sanguin, iar Viața celulelor este întreținută de energia Gândului. Acest Gând poate fi dirijat după dorința noastră, fie înspre latura superioară a Supraconștiinței – și el ne oferă starea de Bucurie, Fericire și Iubire –, fie coborât la nivelul conștiinței sociale și atunci cunoaștem: amărăciunea, tristețea, frica și alte efecte negative. În acest context descoperim Cristul și anticristul, care locuiesc în interiorul aceluiași înveliș de materie brută.

Luând în considerare aceste semnalări, vom observa încă de la început efecte binefăcătoare asupra întregii ființe. Iată câteva dintre acestea:

Vom accepta tot ceea ce ne scoate Viața în cale: fie ele plăcute, neplăcute sau chiar apreciate dezastruoase.

Nu vom mai judeca și nici condamna pe cineva, indiferent de faptele săvârșite. Față de toți vom manifesta o înțeleaptă înțelegere, întrucât Iubirea, care ne conduce, ne dezvăluie identitatea noastră ca fiind asemănătoare cu a tuturor semenilor și atunci când condamnăm pe cineva înseamnă că ne condamnăm și pe noi înșine.

Ascensiunea pe Calea desăvârșirii este însoțită de Gânduri tot mai subtile, care ne vor conduce, în final, la fenomenul Iluminării. Această fericită ipostază, care survine ca surpriză absolută, ne contopește cu Divinul Creator – noi suntem în El și El este în noi.

Toate ființele umane sunt destinate, încă de la începutul creației lor, să atingă suprema Îndumnezeire. Grăbirea sau întârzierea depinde însă de fiecare entitate, în funcție de ceea ce gândește, afirmă și concretizează în aplicare. Dorința aprigă, dârzenia fermă și persistența neconținută stau la temelia sfintei împliniri. Iar ca mijloace cu efecte benefic-transformatoare, ușor detectabile, avem la dispoziție: Starea simplă de A Fi, Starea de Pură Conștiință, Gândirea Nelimitată și Iubirea Necondiționată.

Fiecare din cele patru ipostaze, corect însușită și trăită pe clipe în desfășurare, oferă practicantului Integritatea ființei, demolarea ego-ului, transcendența din lumea finită în Imensa Eternitate și Contopirea cu Divinitatea.

Cunoașterea de Sine nu recomandă și nici nu încurajează pustnicia, însingurarea sau izolarea, renunțarea la viața familială sau la practicarea unei profesii în cadrul societății pentru procurarea celor necesare propriei existențe. Asemenea atitudini sunt socotite drept comportări strict egoiste care frizează esența moralității. Practicantul Cunoașterii de Sine, încadrat în societate, va fi un viu exemplu de înaltă ținută morală. El va influența în mod firesc semenii din imediata apropiere prin cinstea, corectitudinea și modestia care îl caracterizează.

1. ADEVĂR ROSTIT ȘI ADEVĂR TRĂIT

Despre Adevăr, desigur, peste tot se amintește,
Drept reacție mintală, ce pe ego-l definește,
Ca mândrie, vanitate, aroganță și trufie
Cuprinse-n seci cuvinte, care-atestă-a lui prostie.

Acest adevăr incert, născut și păstrat vremelnic
De un crez insidios, pe un suport ipotetic,
E-un produs egoist, de oameni imaginat,
Care se cred inspirați de-a fi cert realizat.

Astfel de impostori întâlnim în orice parte,
Instituții și guverne pe suporturi rezemate,
Secte și filozofii sau aberante teorii
Care dau asigurări – ipocrite ineptii.

Demascarea tuturor e ușoară, dacă știm să-i ascultăm!
Mintea, inima deschise – cu ei complet ne cuplăm,
În tăcerea ființei proprii, Intuiția survine și precis
ne informează
Despre tot ce se afirmă într-o-asemeni ipostază.

Nu judecăm, condamnăm ci, doar simplu, constatăm
Găunoasa flecăreală – pe care o demascăm;
De fapt, însuși vorbitorul își dezvăluie ființarea
Precum e-n realitate, o dată cu afirmarea.

Altceva e Adevărul trăit clar și resimțit
De semenul trăitor, prin el însuși fericit.
Integritatea Conștiinței – o vădită afirmare,
Pentru el și omenire – certă binecuvântare!

Fiecare om în parte e-n măsură să-L cunoască,
Când unită ne e ființa, ca Existență firească,

Clipa fiind eternul test care, practic, ne arată
De-ntâlnim sau nu Viața absolut adevărată.

În fericita-ntâlnire nu există ieri sau mâine,
Trecutul sau viitorul prin reacții reflexive,
Ci doar Unimea completă cu momentul actual,
Cu noul adus de Viață, prin natura lui, real.

Adevărul Absolut în Tăcere se-ntâlnește,
Cu al nostru creier proaspăt, ce continuu se-rnoiește,
Atenția folosită în perfectă contopire.
Atât numai! Prospețime și reală întâlnire!

Pentru cel încorsetat de-nvechita lui gândire,
Prin diverse calapoade – aberante, posesive,
Simplitatea-i dificilă, însă deloc restrictivă!
Cere trudă, insistență – un plus de voință-activă.

Trinitatea adunată în adânc e soluția fericită,
Care, spontan, vă oferă împlinirea mult dorită.
Starea pură de A Fi să vă fie totdeauna
Clar-aducere aminte de ființare împreună!

În relațiile inter-umane au loc adesea discuții în
legătură cu adevărul – simbol care încearcă să explice o
realitate mai mult sau mai puțin obiectivă. În general,
este vorba doar de simple reacții mintale, care defi-
nesc falsul egou, dominat de atitudini personale, ce-i
atestă vanitatea, orgoliul sau trufia. Și orice tentativă de
argumentare este susținută de cuvinte seci, lipsite de con-
ținut, care-i demască insului respectiv propria ignoranță.

Acest adevăr incert, născut și întreținut vremelnice de
diverse crezuri religioase sau de altă natură, pe un fundal
ipotetic, este – prin însuși conținutul său nesigur – ima-
ginat de oameni care se autoapreciază ca realizați spiritual.
Astfel de impostori întâlnim în orice comunități, religii cu
nenumăratele lor secte, metode, filozofii, care susțin –
conștient sau inconștient – doar niște ipocrize ineptii.

Demascarea acestora este ușoară, dacă știm cu adevărat să-i ascultăm, având întreaga noastră ființă larg deschisă, iar mintea tăcută cu desăvârșire. În acest mod realizăm cuplarea psihologică a noastră cu a celui care rostește. Liniștea noastră profundă permite Intuiției să ne informeze precis despre tot ceea ce se afirmă. Predicatorul, învățătorul sau gurul ori maestrul, prin tot ceea ce spun, singuri își demască falsul adevăr.

Noi, ascultătorul, nu judecăm, nu condamnăm, ci doar constatăm pur și simplu pălăvrăgeala care se demască prin ea însăși, iar vorbitorul își dezvăluie propria trăire, așa cum este ea în realitate. Acesta este falsul adevăr, cuprins numai în cuvinte, în flagrantă contradicție cu trăirea propriu-zisă.

Cu totul altceva este Adevărul rostit și trăit concomitent de semenul respectiv. Noi, cei care îl ascultăm, suntem pătrunși de ceea ce auzim și trăim împreună. În acele clipe Adevărul rostit este însoțit, desigur, și de efectele benefic transformatoare care le însoțesc.

Fiecare ființă umană are capacitatea de a cunoaște Adevărul Absolut atunci când funcționează ca Om Întreg în perfectă Uniune cu Existența, iar Clipa este testul care ne confirmă dacă întâlnim sau nu Viața în eterna Ei desfășurare. În fericita întâlnire nu există nici trecut și nici viitor, ci doar acest Moment în care ne cuplăm în chip desăvârșit cu Viața. Acesta este deci Adevărul Absolut întâlnit în lipsa totală a omului vechi – creație temporațială, bazată pe acumulări memoriale.

Să revenim deci la ceea ce înseamnă Cunoașterea directă, trăirea emoțională și depășirea condiției vechi, deficitare, în care momentan ne aflăm. În orice situație ne-am găsi, să ne punem întrebarea: Sunt eu Un Tot, Acum și Aici, prezent la prezent – corp, minte și Spirit? Simpla întrebare ne aduce în profunzimea ființei și realizăm Starea simplă de A Fi sau Conștiință Pură. Atât numai! Nu anticipăm nimic și nici nu așteptăm ceva anume. Îndată ce

clipa se consumă, trăim clipa următoare în aceleași condiții. Așadar, realizarea Adevărului prin trăire se concretizează pe clipe succesive în continuă desfășurare.

Simplitatea trăirii Adevărului pentru cei încorsetați în diferite calapoade de gândire este aparent dificilă, dar nicidecum nu-i restrictivă. Trăirea solicită insistență, trudă și un plus de voință activă.

Să nu roștiți niciodată: „Nu pot!”, căci singuri vă programați propria neputință!

2. A FI OM UNIVERSAL

Orice ființă omenească are-n Sine acea Sacră
Înțelepciune
De-a trăi ca Un Întreg prin gândire și-acțiune,
Pe momente succesive, precum Sublimul Părinte
Care-n fiecare clipă El doar Este (un real vid de
cuvinte).

Nici nu are atitudini, nu judecă, nu condamnă
niciodată,
Simplitatea ce-L atestă e Ființare sacrosanctă,
Fiind Iubire, Bunătate, Frumusețe, Bucurie sfințitoare.
Toate aceste însușiri sunt și-n noi, chiar din naștere,

De când bunul Dumnezeu, din Dragoste pentru Sine,
a dorit să Se cunoască,
Coborând frecvența Gând la vibrarea luminoasă;
Atunci am fost noi creați, realmente, deodată
Ca Entități de Lumină, drept ființare-adevărată.

N-aveam chip, anume formă, care să ne definească,
Ci eram precum și Tatăl – firea Sa dumnezeiască,
Punctișoare de Lumină din Facla Universală,
Perfectă comuniune de ființare integrală;

Liberi și independenți, cu voință creatoare
Dată de Acel Ce Este – Veșnicie pulsatoare.

Noi am creat universuri de forme materiale,
Existența vegetală, infinite vietăți și animale.

După miliarde ani, ca Entități de Lumină,
Noi, prin noi, ne-am creat corpul în viziunea deplină
De-a face experiența de Dumnezeu ca pământ.
Acesta e trupul nostru, întocmai ca un veșmânt.

În această ipostază de Dumnezei întrupați
După multe mii de ani am uitat real Ce Suntem –
corpuri fiind considerați.
Frica, boala, bătrânețea, împreună asumate,
Au creat ce vedem azi – ființe condiționate,

Euri false, dualiste, aroganta-nsemnătate,
Uitând Unimea cu Tatăl – propria Realitate,
Stare de Conștiință Pură – Gândire Nelimitată,
Precum e și Creatorul, drept trăire asumată.

Redresarea se impune ca fapt cert și natural.
Vremurile o pretind ca ceva esențial.
Spirite din alte planuri tot mai des ne-au vizitat
Cu mesaje înțelepte, privind calea de urmat.

Acești mesageri ne-anunță grabnica Iluminare
Prin Cunoaștere directă și postură creatoare
De-a întâmpina Viața cu-ntreaga Pură Conștiință,
Simplitatea lui A Fi – fără-nume năzuință.

Trăind simplu în prezent pe momente succesive,
Vom cunoaște Armonia cu-nsușiri superlative.
Care singură destramă comportarea egoistă,
Precum tot ce e nociv, ca trăirea conformistă.

Omul nou în noi se află, denumit Universal,
Având viziunea clară de ființare în mod real,
Unit cu Eternitatea, cu Toate câte există,
Dumnezeu fiind peste Tot, Existență necum tristă.

Iar Cunoașterea de Sine, când e corect aplicată,
Ne-arată Divinitatea, fiind cu Tatăl laolaltă,
Făr-a ști ce e tristețea, suferința, plictiseala.
Bucuria va fi semnul – drept împlinire totală.

Fiecare ființă umană dispune de acea Înțelepciune care îi dă posibilitatea să funcționeze ca Un Întreg, prin gândire, simțire și acțiune pe clipe în permanentă mișcare. În acest mod funcționează și Dumnezeu care, în relație cu Clipa, doar Este. Și atât!

El nu are atitudini, nu judecă și nici nu condamnă pe cineva sau ceva, fiind doar o ipostază de Sfântă Simplitate. Iubirea, Bunătatea, Frumusețea și Bucuria sunt însușiri naturale care-i definesc Existența în întregul Ei cuprins.

Toate aceste însușiri există și în noi, în fiecare, încă de la creația noastră, desfășurată în următoarele împrejurări: Dumnezeu – ca Existență având sursa în Veșnicie – funcționa ca Imensă Energie prin eterne pulsații într-un absolut întuneric. La un moment dat, El a dorit să-și cunoască propriul Sine și a coborât de la nivelul de Gândire Nelimitată la frecvența Luminii. În acea clipă s-a produs o imensă explozie de Lumină, deci infinite Scânteiuri. Atunci am fost creați noi, ca Spirite – Funcționare de Lumină – cu voință și putere creatoare. Iar în clipa când Gândul Divin ne-a traversat Spiritul a avut loc o emoție, care a dat naștere Sufletului, ce a devenit însoțitor permanent al acestuia.

De îndată, noi, ca Entități de Lumină, am început o imensă activitate dând continuitate Divinului Creator. Noi am creat Întregul Univers de materie compactă. Planete, sori, galaxii, cu toate câte ele cuprind, sunt opera noastră, a fiilor Săi, ca Entități de Lumină – creație directă a Sublimului Adevăr. Această concretizare a durat miliarde de ani – după măsura timpului cronologic.

După aceea, pentru a face experiența lui Dumnezeu ca materie, ne-am creat noi înșine un trup fizic, aidoma unui veșmânt al Spiritului și Sufletului. În acest corp funcționăm de zece milioane și jumătate de ani.

Pe măsura funcționării noastre cu acest înveliș de lut, am început să uităm Cine Suntem cu adevărat și am învățat starea de om întrupat. Ne-am identificat cu trupul, apoi cu acumulările memoriale, dând uitării progresiv natura noastră de Fii de Dumnezeu. Această identificare ne-a adus îngrijorarea, insecuritatea, ambiția, frica de boală și moarte, ca și întreaga psihoză, care ne caracterizează astăzi întreaga existență. Cu cât mai mult ne-am contopit cu viața materială, cu atât ne-am îndepărtat de reala noastră Natură Divină.

Rătăcirea durează de mult prea multă vreme. Pe la sfârșitul mileniului al doilea și începutul noului mileniu tot mai mulți mesageri din lumea de dincolo ne-au vizitat, aducându-ne diverse mesaje, prin care suntem îndemnați să ne redresăm din punct de vedere spiritual. Soluția recomandată de aceștia este simplă și ușor de pus în aplicare. Această este Starea simplă de A Fi, drept Unitate funcțională – Spirit-Suflet și Egou prezent la mișcarea Vieții pe clipe în desfășurare.

În această minunată ipostază vom cunoaște – prin trăire și simțire – Pacea și Armonia la întâmpinarea Vieții cu toate câte ne scoate în cale, plăcute sau neplăcute. Urmărind cu perseverență această nouă îndrumare de întâmpinare a Vieții, omul vechi va fi înlocuit cu Omul Nou-Universal. Acest Om Nou se află în fiecare ins, învăluit de mișcarea haotică a sinelui fals, condiționat tempo-spațial.

Așa cum am arătat mai înainte, aplicarea corectă a Cunoașterii de Sine ne va conduce, chiar în această întrupare și într-un timp foarte scurt, la Unitatea ființei cu Eternitatea pe momente aflate într-o permanentă înnoire. În acest fel vor dispărea: griji, însingurări, temeri, plictiseli – cu un cuvânt, toate erorile care definesc omul vechi, cu întregul climat aberant și agresiv existent în lumea ce o străbatem. Starea de mulțumire, Bucurie și Fericire – nesuținute de cauze exterioare – vor fi semnul sigur al acestei binecuvântate transformări. De altminteri, în final, toți oamenii se vor întâlni cu această fericită realizare. Adică, noi și Părintele Creator vom funcționa într-o perfectă Comuniune.

3. A FI UNA CU CE ESTE!

Să fim Una cu Ce Este – Clipa-n veșnică schimbare,
O eternă contopire cu Viața-n derulare;
Noi, Unime: Spirit-Suflet – Conștiință Nelimitată
Ființând precum Divinul – îngemănați laolaltă.

Acesta-i rostul trăirii într-un veșmânt pământesc,
Coborâți la reîncarnare după-ndemnul cel firesc,
De-a ne aminti Ce Suntem – Sacră Esență Divină,
Uitată prin șir de vieți – noi purtând întreaga vină.

Prinși în trupuri omenești, ne-am socotit corp-minte
Și-am pus preț pe amăgiri – trupuri fiind simple veșminte.
Credințe, dogme morale – pururea înșelătoare,
Au fost alt soi de capcane – pentru oameni, degradare.

Unii semeni, posedați de măruntele ego-uri,
Prinși de glorie, renume – prin ipocrite-nțelesuri,
Au dat Vieții alte sensuri, ducând lumea în eroare,
Prin credințe diferite – prinși adesea-n confruntare.

Farisei și ipocriți, ascunși sub măști diferite,
Își revendică puterea pe înscrisuri zise-sfinte.
Toate-s moșteniri absurde care – mereu repetate,
Înscriu seci habotnicii, ce se cred adevărate.

Dacă vedem rătăcirea, spontan vine și-ntrebarea:
Există oare vreo cale sigură de redresare?
Ea există și e simplă, tuturor la-ndemână!
E Cunoașterea de Sine – prin ea, ființa e deplină!

Așadar, suntem Un Tot în momentul actual
Dacă, practic, ne-adunăm în mod simplu, natural,
Intrând grabnic înăuntru! Fiind de-acum ființă completă
Ne unim cu-ntregul Vieții, prin trăire immanentă.

Drept unealtă folosit doar Atenția globală.
Ea ne-aduce înăuntru, drept făptură integrală.

Astfel scopul se-implinește – Sublima Iluminare,
Când egou-și pierde rostul prin întreaga destrămare.

Așa devenim Ce Suntem – Divinitate, Iubire,
Sublimă Realitate, Nelimitată Gândire,
Una cu Tatăl Ceresc – Necuprinsă Bunătate!
Fii de Dumnezeu deci suntem – precum orice ins în parte!

A fi Una cu Ce Este e o stare care se află la temelia Cunoașterii de Sine. În această minunată ipostază, ființa întreagă – Spirit, Suflet și Egou – se găsește în interiorul corpului, ca Gândire Nelimitată sau Conștiință Pură. Funcționând ca Un Tot, realizăm Uniunea cu Viața în unicul și eternul timp Clipa, aflată într-o continuă succesiune ca noutate și prospețime absolută. Suntem deci uniți cu Viața – un alt simbol al Creatorului Divin. Prin urmare, ne aflăm în contextul trinității, în Uniune cu Divinul Părinte.

Am coborât pe acest plan pentru a face experiența lui Dumnezeu ca materie. O dată încorporați în dimensiunea iluziilor, prin șirul de vieți, ne-am uitat în mod treptat Natura noastră Divină, identificându-ne cu trupul carnal și acumulările memoriale. În acest context, am cunoscut insecuritatea, teama, suferința, frica de îmbolnăvire și moartea. Și, datorită acestui climat, unii semeni – dornici de putere – și-au adjudecat anumite calități, drept haruri divine și au pus temelie diferitelor credințe religioase, politice, filozofice sau de altă natură. Astfel au luat ființă diferitele instituții, ierarhic organizate, care conduc astăzi populația de pe întreaga suprafață a planetei.

Istoria foarte îndepărtată a omenirii ne arată cum aceste instituții au evoluat odată cu vremea, aducând tot felul de argumente în favoarea autorității de conducere spirituală. Credibilitatea de care acestea se bucură în prezent este rezultatul nenumăratelor repetări transmise de la o generație la alta.

Suntem oare în măsură să vedem discrepanța dintre ceea ce aceste instituții afirmă și modul lor de comportare, ca și efectele determinate de ele? Dacă vedem cu adevărat

rătăcirea, spontan vine și întrebarea: Există oare vreo cale de redresare? Desigur că există și ea este accesibilă tuturor!

Simpla conștientizare a propriei rătăcirii este chiar începutul Cunoașterii de Sine. Practica este individuală și se concretizează o dată cu Integritatea ființei. Adică, formăm Un Întreg – Spirit, Suflet și Ego – adunat în interiorul corpului. fizic ca Un Tot funcțional. În acest context ne unim cu ceea ce ne scoate în cale mișcarea Vieții pe clipe de existență, într-o continuă succesiune. Singurul instrument folosit în această Uniune este Atenția lucidă și globală care, de fapt, ne conduce în interior și ne conține cu mișcarea Vieții.

Frecvența acestor clipe, trăite și resimțite, ne vor conduce, în final, la întâlnirea fenomenului Iluminare. În această fericită conjunctură are loc prăbușirea omului vechi – susținut de calapoade de gândire – și nașterea Omului Nou, ca Divinitate funcțională, prin Gândire Nelimitată în Comuniune directă cu Părintele Ceresc. Iar, ca Fii de Dumnezeu, vom cunoaște – prin trăire și simțire – necuprinsa Bunătate și Iubire, existente permanent în profunzimea fiecărui ins în parte.

4. AURĂ, AUREOLĂ SAU NIMB

De la simplul fir de praf – planete, sori, universuri
Au în jurul lor un nimb, realmente învelișuri
Ce mențin coeziunea fondului material.
Fără El totu-ar pieri, ce-i corp brut, substanțial.

Pe plan fizic, El s-afirmă: pozitiv și negativ
Și e, practic, discontinuu, ca și permanent activ.
Iar pe celelalte planuri e continuu Punct-Lumină,
Care ne și definește Existența cea Divină.

Aura, prin Ea confirmă că Divinul este-n Toate,
Văzute și nevăzute, într-a lor Realitate:
Piatră, lumea vegetală, ca și lumea animală
Și, de-asemena, în noi – făptura noastră reală.

Ea-i Spiritul ființei noastre sau al nostru Dumnezeu,
Existent în toți la fel, prin potențialul Său,
Cu-nsușirea înăscută de-a ființa prin Creator,
Având acces la Suprema Lui Gândire – ca un Sublim
Iubitor.

Noi, prin Aură, atragem din Gândirea Infinită
Numai Ce Suntem, simțim prin gândirea potrivită.
Deci, Acea Ce Suntem în viața personală.
Sesizarea, înțelesul fiind moneda naturală,

De atins Înțelepciunea, drept divină comportare.
În tot timpul, loc sau spațiu, în oricare-mprejurare
Acest om e Dumnezeu, fiind condus intuitiv
Din străfundul ființei proprii – fără un motiv.

Când de fapt ne inspirăm din lumea cea trecătoare
Realmente motivăm revenirea pe Terra, de-a ființa
prin neființare.
Transcendența, consfințirea prin sublima Integrare:
Spirit, Suflet – laolaltă – o simplă Iluminare!

Acesta-i destinul ultim de Creator rezervat
Tuturor Copii ai Lui: de-a cunoaște și trăi
cu-adevărat
Viața în al Ei ansamblu – noutate permanentă
Pe clipe ce se succed, drept surpriză evidentă.

Întâlnirea Ei corectă, practic, ne-Îndumnezeiește,
Prin fiecă răsuflare Fericirea ne sfințește,
Căci așa e Dumnezeu – Bucurie și Iubire.
Altceva El nu cunoaște decât astfel de trăire!

În necuprinsul Univers se află O Unică Energie, numită și Dumnezeu, care vine din Veșnicie și curge în neconținută mișcare spre aceeași Veșnicie. Această Energie Cosmică-Universală există peste Tot și în Toate, văzute și nevăzute. Începând de la minusculul fir de praf, la planete,

sisteme solare, galaxii și universuri, Ea se află sub formă de învelișuri luminoase, numită: Aură, Aureolă sau Nimb.

Pe plan fizic, Aura îmbracă cele două aspecte ale electricității, pozitiv și negativ, și este aidoma unui șirag de mărgele. Oamenii de știință care au descoperit-O i-au dat numele de efectul Kirlian. Pe celelalte planuri, Aura există sub formă continuă, ca inel sau punct luminos, care își definește propria existență ca Spirit sau Divinitate.

Așadar, acest înveliș luminos există de la piatră până la lumea vegetală, animală și făptura umană. Noi toți, femei și bărbați, avem același Spirit cu iminente posibilități de a ființa prin proprie voință creatoare, în permanent contact cu Sublimul Creator și Imensa Lui Gândire, manifestă ca Iubire necondiționată.

Noi atragem, prin propria Aură, din Fluviul de Gândire numai acele gânduri care ne sunt cunoscute și trăite, potrivit înțelegerii noastre, restul fiind, pur și simplu, respinse și returnate în Imensul Șuvoi. Prin urmare, gândirea noastră individuală este moneda naturală pe baza căreia atragem și ne însușim Înțelepciunea Divină.

De fapt, atunci când reușim să luăm contact direct cu Viața, în Uniune prin eterna și reala Clipă, ne manifestăm ca Dumnezeu întrupați, fiind conduși de către Intuiție în perfectă concordanță cu realitatea lucrurilor. Această performanță este accesibilă tuturor Fiilor și Fiicelor lui Dumnezeu prin Cunoașterea de Sine, când întâlnim „Vidul psihologic” și transcendența din lumea finită în Imensitatea Existențială cu care ne contopim. În acest context realizăm Îndumnezeirea, manifestă ca Iubire și Fericire doar prin simpla Stare de A Fi Acum și Aici cu însușiri sfinte și sfințitoare. Acesta este de altfel și modul de existență al Sublimului Creator.

5. CALAPOADE DE GÂNDIRE

Gândirea Nelimitată relevă pe Creator,
Sublimul nostru Părinte, totdeauna iubitor.
Fericirea, Bucuria singure Îl definesc,
Prin însușiri grandioase, ce pe clipe se-ntâlnesc.

La-nceput și noi am fost precum e-a Lui ființare,
Gândirea cea fără margini ne unea prin Integrare.
Unirea era firească, având însușiri comune,
Viața perfect exprimată cu Sacra Comuniune.

Dumnezeii-Om și Tatăl în sublimă contopire
Formăm Un Imens Întreg, prin gândire și simțire;
Simplitatea Existenței pe momente schimbătoare
Concretiza sensul Vieții – eterna evoluare.

Însă, treptat, Dumnezeii au cunoscut limitarea.
Corpurile lor de lut, permanent însoțitoare,
Le-au provocat: griji și temeri, privind a lor Existență
Uitând – cu sau fără a lor vrere – nemuritoarea Esență.

Gândirea deci coborâtă, vizând supraviețuirea,
Lipsa de securitate și frica au determinat pieirea,
Trupul s-a îmbolnăvit, pierzând Sacra Energie.
În acest fel Dumnezeii, prin ei înșiși pregătit-au
graduala inerție.

Privind omul din prezent – prizonier prin tipare,
De minte înfricoșat, e continuu-n confruntare
Cu habotnica-i gândire și lumea ce-l înconjoară;
El și-a pierdut rațiunea ce-o avea odinioară.

Aflat în acest impas – permanent înfricoșat,
Devine pradă ușoară pentru cel interesat,
Înscris într-un calapod de credință sau metodă –
o reală fixitate,
Ce-și arogă importanță pe-nscrisuri imaginate.

Viețuirea în tipare, ce-i adesea repetată,
Cu vremea, prin ea devine fire condiționată,
Deși-ntregul fond e șubred – irațional creat,
Practicantul înrobit pe iluzii rezemat.

Și-n final, iată-ntrebarea ce necesită răspuns:
Poate insul posedat, așa cum e de cuprins,

Să-și destrame-nlănțuirea de egou prin timp format
Și s-atingă Libertatea de Divin cu-adevărat?

Orice om posedă-n Sine acea forță salvatoare
În măsură să-i destrame structura înșelătoare!
Simpla conștientizare a gândirii mărginite
Face ca ea să dispară cu-ntreaga lume finită.

Iar în „Golul” ce apare – trăitorul devine Eternitate
Și-nțelege prin el însuși Sacra lui Divinitate,
Cum ființa la început cu Viața laolaltă,
Drept Sublimă Energie ca Un Tot îngemănată.

Gândirea Nelimitată pe momente trăitoare, aflată într-o permanentă schimbare, demonstrează prin Ea însăși ipostaza Divinității. În acest fel funcționează Sublimul Creator ca Iubire, Bucurie și Fericire cu influențe atotcuprinzătoare.

La început și noi oamenii, în viața noastră de zi cu zi, funcționam întocmai ca Tatăl Ceresc, fiind cu El în permanentă Comuniune. Noi, ca Dumnezeii-oameni, formam în asociere cu El Un Întreg funcțional realizat pe clipe înnoitoare într-un proces continuu de devenire sau evoluție. Însă, trăind în asociere cu trupul, am cunoscut lumea iluziilor și, în mod treptat, ne-am identificat cu acest înveliș carnal și am dat uitării Esența noastră nemuritoare. Concomitent a luat naștere o conștiință fictivă de suprafață, numită egou sau sine fals. De-acum, conduși de noua viziune a existenței, au apărut: insecuritatea, grija, teama, lăcomia, ambiția, violența și ura. Trupul fiind mereu traumatizat și-a pierdut buna funcționare de la început, prin uzură, îmbătrânire și, în final, a cunoscut moartea. Gândirea Nelimitată a fost coborâtă la nivel de supraviețuire.

În aceste împrejurări de inerție și criză au apărut speculatorii dornici de putere și dominare. Acești semeni și-au adjudecat puteri divine, ca fiind dotați cu haruri oferite chiar de divinitate. Acești impostori au pus temelie diferitelor credințe religioase, norme de conduită morală, filozofii arogante și alte diverse teorii. Toate acestea au închis oamenii în tipare limitate de gândire.

Dacă luăm în considerare populația întregii planete, ce anume constatăm? Ființa umană existentă în prezent este, realmente, prizonieră a unor tipare de gândire, care-i procură îngrijorări și teamă, datorită propriilor acumulări memoriale. Intelectul sau mintea funcționează haotic, prin reacții mecanice, bazate pe trecut sau viitor, care-l pun în imposibilitatea de a lua contact cu prospețimea Vieții – neconținută actualitate manifestă pe clipe în eternă succesiune. Așadar, omul și-a pierdut rațiunea de odinioară, când funcționa la nivel de Gândire Nelimitată. Aflat în acest impas, mai tot timpul înfricoșat de nesiguranța zilei de mâine, el devine pradă ușoară pentru acei învățători și maeștri sau guru, care îi oferă asigurări imaginare prin propriul lor tipar de gândire.

Trăirea repetată în oricare tipar de gândire condiționează firea umană în așa măsură încât irealitatea amăgitoare devine pentru insul respectiv realitate absolută.

După cele enumerate mai sus, se impune în mod logic întrebarea: Este oare posibil ca omul astfel condiționat să-și destrame modul eronat de funcționare și să devină liber, așa cum a fost la începutul existenței sale? Fiecare ființă umană posedă în ea însăși acea Forță menită să-i destrame structura înșelătoare.

Totul se realizează prin Cunoașterea de Sine. Simpla conștientizare cu ajutorul Atenției lucide și globale a gândirii imaginare, face ca ea să dispară instantaneu cu întregul conținut al lumii mărginite. Iar, în „Vidul psihologic” – astfel survenit – ființa întreagă se adună și, ca Un Tot funcțional, devine Eternitate unită cu Viața din acea clipă. Aceasta este Natura noastră Divină cu însușiri asemănătoare Divinului nostru Creator.

6. CALEA DESĂVÂRȘIRII

E posibil să-ntâlnim și să urcăm pe o astfel de cărare?
Drumu-i lung, cărarea-ngustă – spune mintea știutoare!
Searbădă apreciere! E totalmente greșită, nefirească,
Fiindcă mintea, prin ea însăși, nu poate să ne sfințească.

O astfel de minte seacă, n-are cum să înțeleagă
absoluta noutate,
Care ni se revelează, drept surprize consacrate
Aduse de Viul Vieții pe cărarea minunată.
Tacă deci, această minte – fie absolut smerită!

Și-atunci ce rămâne-n noi? O imensă Armonie și totală
Libertate!
În acest „Gol psihologic” – creier nou și-o nouă Minte
sunt de-acuma folosite.
Numai în acest context, noul Vieții e-nțeles cum se
cuvine,
Căci, având o Minte nouă, conștientizăm clar, corect a
Vieții proșteime.

Asta este, de fapt, Calea de acces în Infinit,
Unde noi ființăm ca Tatăl; pe momente strict Unit,
Atingem desăvârșirea, precum eram la-nceput
Ca Entități de Lumină pe fundalul Absolut.

Noi, ca Fii de Dumnezeu – Scânteii din Sacra Lumină,
Toți avem capacitatea de libertate deplină
De a reveni la Sursă, în Căminul Părintesc,
Sursa Surselor a Toate câte-n lume viețuiesc.

Cunoașterea este simplă, precum e și aplicarea.
N-avem ceva de făcut sau de-amplifica efortarea,
Vizând un anume scop sau ideal de-mplinit,
O credință mărginită pe-al ei fundal mărginit!

Noi doar Suntem simplu martor conștient, perfect smerit
La ce Viața scoate-n cale : fie plăcut, neplăcut;
Inactivitatea minții ne transcende-n Absolut
Unde-ntâlnim Fericirea prin acest divin „Tăcut”.

Dumnezeu astfel ființează! El doar Este! Și atât!
Cunoaște doar Bucuria, totdeauna-i mulțumit!
Dualitatea-i exclusă în imensa Lui trăire,
Căci Totalitatea-n Sine este propria-nsușire!

Nu face distincțiune între ce e rău și bine,
Întuneric sau lumină, nici ce e perfecțiune!
În cuprinderea totală e continuu devenire,
De la o clipă la alta! El e veșnică-nnoire!

Există oare o Cale a desăvârșirii spirituale? Și este posibil să O întâlnim și să urcăm pe o asemenea cărare?

Iată răspunsul oferit cu promptitudine de mințile știutoare, care funcționează potrivit propriilor calapoade de gândire. Desigur că o astfel de cărare există. Ea este o cărare îngustă, greu de descoperit și parcurgerea ei se realizează pe o perioadă îndelungată de timp, înregistrat cronologic, prin nenumărate eforturi și diverse privațiuni.

O asemenea apreciere este totalmente greșită. Pentru că o minte știutoare cu cât este mai aglomerată de formule și metode împrumutate de la alții, cu atât va fi mai neputincioasă la întâlnirea cu permanenta noutate a Vieții. O minte veche, condiționată tempo-spațial, reprezintă de fapt sinele fals sau ego-ul degradat, care reacționează în mod spontan la întâlnirea cu Viața prin replici mecanice, foarte greu de controlat. Așadar, o astfel de minte – totdeauna mărginită – este incapabilă să întâlnească și să înțeleagă în mod corespunzător noutatea Viului, care ni se revelează pe minunata cărare a evoluției spirituale.

Tacă deci această minte, ea fiind un real obstacol la întâlnirea noutății absolute, adusă de scurgerea necontenită a fluviului Vieții! Și ce anume se întâmplă când ea tace? În noi, trăitorul acestui moment, întâlnim o imensă Armonie și totală Libertate! Este vorba de acel „Gol psihologic” în care creier proaspăt și Minte nouă intră de-acum în funcțiune, în măsură să întâlnească și să înțeleagă adevărata noutate adusă de mobilitatea Vieții.

Numai în acest fericit context noi, ca Trinitate Unitară – Spirit, Suflet și Ego – formăm Un Întreg împreună cu Tatăl Creator, așa cum am funcționat la început ca Fii de Dumnezeu întrupați în perfectă Comuniune cu Divinul Părinte. Aceasta este deci conjunctura în care evoluăm, apreciată drept Cale a desăvârșirii spirituale.

Noi toți, ca Dumnezeu întrupăți, având în profunzime aceeași Scânteie – desprinsă din Imensa Flacără Divină – dispunem de capacitatea de a reveni Acasă, adică la Sursa Surselor din care toate provin.

Cunoașterea este simplă și punerea în aplicare este ușoară. Nu este vorba de nici un fel de efortare. De asemenea, nu anticipăm nici un fel de scop sau ideal de îndeplinit, dominați de un crez religios sau filozofic ori de alte metode, ce vizează diferite norme de morală etc.

Aflați în stare de perfectă Conștiință doar Suntem! Adică Stare simplă de A Fi! Atât numai și nimic altceva! Un simplu martor conștient, perfect smerit care întâmpină tot ceea ce ne scoate în cale Viața. Plăcutul și neplăcutul sunt la fel întâmpinate, fără să ne afecteze cumva. Această inactivitate a minții ne transcende în Absolut, unde întâlnim Bucuria, Fericirea prin această desăvârșită Tăcere.

În acest mod funcționează și Dumnezeu. El doar Este! Și e totdeauna mulțumit și fericit. În imensa Lui Tăcere dualitatea este exclusă. Nu face nici un fel de distincție între bine și rău, întuneric sau lumină ori perfect și imperfect.

Dumnezeu în cuprinderea Lui totală se află într-o permanentă devenire sau evoluție de la o clipă la alta. Putem afirma că El nu este nici perfecțiune – care implică stagnarea – ci o veșnică ipostază înnoitoare pe momente aflate într-o eternă succesiune.

7. CE ESTE DE FAPT NEANTUL?

Neantul este non-lucrul, nimicul, inexistență.
De asemenea, Vidul minții – Infinita Existență,
Care cuprinde pe Toate câte-n Univers există.
N-are limite, hotare, necum stare mărginită.

Dup-al șaptelea nivel, când devenim doar Ce Este,
Gândire-n totalitate nu-i decât Imensitate.
Acesta e deci Neantul, care ține pe orbite laolaltă
Planete și galaxii, ca și propriile corpuri – masa de
calități asamblată.

Așadar, de-aici încolo nu-i decât acest A Fi,
Hotarul Întregii Eternități cu Imensul A Gândi.
Un Gând poate fi plasat oriunde-ntr-o sclipire:
Lună, Soare sau oricare galaxie, prin spontana devenire.

Însușirea de A Fi – Stare de-Îndumnezeire,
Noi și Tatăl în Unime suntem eternă Iubire,
Pe momente trăitoare, cu emoție-mpletite.
Toți avem capacitatea celor aici amintite.

Cunoașterea cea de Sine, prin ființare naturală,
Este cea mai simplă Cale de-înfăptuire reală;
Atenția folosită la fireasca-întâmpinare
A minții mecanizate, consecvent înșelătoare.

Adevrata întâlnire, instantaneu, o destramă,
Iar în „Golul psihologic” Omul-nou de bună seamă
Își afirmă existența – drept sublimă comportare:
Bucuria – Fericirea însumate-n Integrare.

Nu afirmați niciodată că e grea simplitatea!
Ego-ul rostește asta, nicidecum Sacralitatea
Ființei proprii Care Suntem, cu voință creatoare,
Inteligență constantă în perpetuă schimbare.

Prin Neant înțelegem nimicul, vidul, inexistența, non-lucrul. De asemenea înțelegem Infinitul, Existența care cuprinde Toate câte există în Nemărginitul Univers. El nu are limite, este deci Nemărginire.

Ori de câte ori realizăm Starea De A Fi, noi realizăm acea Gândire Nelimitată, care este de fapt aceeași Imensitate, pe care O numim și Neant. Acest Neant ține pe orbite planete, stele, galaxii și universuri cu toate câte sunt cuprinse în ele.

Așadar, realizând postura simplă a lui A Gândi întâlnim eterna Stare de A Fi, care este de fapt Energia Infinită sau Dumnezeu. În mod practic, când ne aflăm în ipostaza Gândirii Nelimitate, într-o fracțiune de secundă, plasăm un Gând pe Lună, Soare sau oricare galaxie.

Despre Starea de A Fi afirmăm că atunci când O realizăm cu adevărat înfăptuim propria noastră Îndumnezeire, căci în acel Moment sublim noi și Tatăl suntem în perfectă Comuniune și ne manifestăm ca Iubire, însoțiți și de sentimentul respectiv.

Prin urmare, noi toți – femei și bărbați – dispunem în general de această capacitate funcțională naturală. Și ea se realizează cu ajutorul Atenției lucide și globale, care dezagregă instantaneu mecanismele minții înșelătoare, iluzioniste. Îndată ce acest „Gol psihologic” sau Pace a Sufletului se instalează, Omul nou își afirmă existența prin sublima comportare ca Iubire, Bucurie și Fericire necondiționate de nici o motivație exterioară.

Să nu afirmăm niciodată că este anevoioasă împlinirea simplității! O asemenea rostire necugetată aparține ego-ului degradat și nu Sacralității ființei Care Suntem și dispunem de voință creatoare și Inteligență constantă în perpetuă schimbare.

8. CE ESTE UN ÎNGER?

Încă din copilărie am aflat lucruri frumoase
Despre îngeri, îngerăși din sferile luminoase,
Ce slăvesc pe Creator și-L ajută să-mplinească
Misiunea de stăpân și lumea să o sfințească.

Împărțiți în nouă cete, după propria sfințire,
Au diverse misiuni acordate spre-mplinire.
Am aflat că orice om are-n jurul lui trei îngeri:
Dreapta, stânga și deasupra, după proprii înțelegeri.

Biblia ne amintește despre îngeri răzvrățiți
Împotriva Celui Sfânt. Ei din cer fiind azvârliți,
Iadul l-au întemeiat – drept replică a răutății,
În lupte necontenite cu cei din sfera dreptății.

Așadar, în cer e raiul – Dumnezeu și îngeri credincioși,
Iar pe Pământ este iadul, cu-ai săi îngeri negricioși.

Sunt deci două împărții în conflicte permanente,
Pământenii fiind atrași după proprii sentimente.

În clipa când omul moare îi e Sufletul atras la fireasca
judecată,

Unde totu-i cântărit, de o parte și de alta.
Mai întâi e Dumnezeu cu cetele lui îngerești,
Apoi, marele Satan cu cetele diavolești.

Sufletele, rând pe rând, pe balanță așezate:
Pe un taler este omul, iar pe altul a lui fapte
Și-n funcție de cântar – fapte bune și păcate,
Dup-anume chibzuială – sentințele pronunțate.

Unele trimise-n rai, unde-ntâlnesc fericirea,
Celelalte merg în iad și cunosc nefericirea,
Îmbrățișate de diavoli, trăiesc chinul – foc și smoală,
Greu și de imaginat o astfel de vânzoleală.

Dumnezeu imaginat: ca sever judecător,
Aspru, dur și fără milă – un tiran neîndurător.
Toate-s născociri lumești, de oameni interesați
Să-și domine ai lor semeni, realmente, proprii frați.

Biblia scrisă de oameni, fondată pe aberații,
Din neștiință, ignoranță și diverse contradicții.
Iată câteva din ele: Dumnezeu fiind peste Tot și-n
Toate
Cum ar putea condamna părți din El pe celelalte?

Se mai spune că El nu-i decât Iubire,
Bunătate, Frumusețe și constantă Fericire!
Cu asemenea-nsușiri de Părinte iubitor
El doar Este – Stare Pură de Conștiință – tuturora ajutor.

Cu această perspectivă – prin ea însăși grăitoare,
Să dăm și răspuns la temă, pus sub semn de întrebare:
Îngerii sunt Entități de Lumină fără chip, înfățișare,
Ei nu știu ce-i Dumnezeu ca pământ – manifestare!

Deci, ei sunt inferiori omului cel întrupat,
Care prin a lui trăire Îl cunoaște-n mod constant.
Unit cu Eternitatea el e om și Dumnezeu,
Prin trăire și simțire iubitor cu-ntregul său.

Despre îngeri decăzuți vă pot precis informa:
Nicăieri n-am întâlnit, prin peregrinarea mea
În lumile paralele, asemenea entități,
Ci doar oameni dominați de-ale lor adversități.

Precum au fost pe Pământ: lacomi, răi și violenți
La fel le e comportarea, de-al lor sine dependenți,
Asocierea cu trupul în lumea materială
Și-au uitat Divinitatea, prinși de cele ireale.

Întreaga sălbăticie astfel s-a concretizat,
Tiranii, crime, războaie de ins demonetizat.
Acesta e deci climatul, necum demn de lăudat
Existent acum pe Terra, prea puțin evoluat!

Născut și crescut într-o familie condiționată de religia creștină, am aflat de existența unor entități, numite îngeri, care ne ajută în viața noastră cotidiană. Mai târziu, am aflat că în jurul nostru s-ar afla trei îngeri: în partea dreaptă, stânga și deasupra capului.

În Biblie ni se spune că Dumnezeu este înconjurat de nouă cete de îngeri, împărțiți după gradul lor de sfințenie, care ajută Creatorul la conducerea lumii. Ni se mai spune că o seamă de îngeri s-au împotrivit autorității divine și că aceștia au fost azvârliți din cer și se află pe pământ. Așadar, întregul Univers este condus de două împărății: cea cerească, condusă de Dumnezeu și cea lumească al cărei conducător este marele Satan și cetele lui diavolești.

În momentul când omul moare, el este dus în fața lui Dumnezeu – Marele Judecător. Aici se află un cântar sau balanță cu două talere. Pe unul dintre ele se așează trupul, iar pe celălalt faptele săvârșite în timpul existenței sale pământești. Și, în final, este pronunțată sentința. Raiul este

oferit celor buni, unde sufletele se vor bucura de o viață fericită. Iar cei care au păcătuț, împotriva legilor stabilite de Dumnezeu, vor fi trimiși în iad și supuși la tot felul de cazne, greu de imaginat: aruncați în cazane cu smoală fierbinte, arși și sfârtecați etc. Condamnarea acestora este veșnică.

Biblia, în întregul ei cuprins, a fost scrisă de o seamă de oameni dornici de puterea de a-și conduce frații. Iar pentru a conduce mai ușor masele a trebuit să le înfricoșeze, pe de o parte; pe de alta, să le arate că numai ei pot să ajute, întrucât posedă o seamă de haruri oferite lor de către Divinitate. Acestea sunt instituțiile religioase care conduc astăzi omenirea. Dumnezeu este prezentat de ele ca un judecător aspru, dur și chiar răzbunător. Întreaga lor alcătuire este fundamentată pe o gamă variată de contradicții aberante. Iată câteva dintre acestea:

Se susține că Dumnezeu este peste Tot și în Toate ca Unică Energie atotcuprinzătoare. Acesta este desigur un adevăr de necontestat. În acest context, cum ar putea oare Dumnezeu să judece și să condamne o parte din El?! Aprețiem cu toții flagranta contradicție?

Iată și un alt exemplu: Dumnezeu este prezentat ca fiind Iubire Absolută, Bunătate, Frumusețe și constantă Fericire, revelată în ipostaza simplă de A Fi, ca Gândire Nelimitată și Stare de Pură Conștiință. Cum se împacă toate astea cu imaginea de judecător aspru și neîndurător?

Ambele perspective sunt cu totul revelatoare, ele demonstrând cu prisosință viclenia și ipocrizia omenească, egocentric rezemată pe interese meschine, cu totul ireale.

Și-acum, în final, să dăm răspuns la titlul temei, care ne-a prilejuit viziunea de ansamblu a întregii Existențe.

Fiecare înger este o Entitate de Lumină, creație Divină care încă nu a făcut experiența lui Dumnezeu ca materie brută. Prin urmare, îngerii sunt inferiori oamenilor întrupați care au făcut această experiență, trăind aventura Gândirii la toate nivelurile sale: de la Gândirea Nelimitată la starea de Dumnezei întrupați. În această conjunctură, oamenii și-au descoperit, prin trăire și simțire, Natura Divină avută la început.

În ceea ce privește îngerii decăzuți sau diavolii, vreau să spun că în peregrinările mele în lumea astrală nu am întâlnit nicăieri asemenea entități, ci numai făpturi umane, dominate de propriile lor adversități. Așa cum au trăit pe Pământ – ca lacomi, ambițioși și violenți – tot la fel se comportă și în lumea de dincolo. Modul lor de viață de aici, i-a însoțit în lumea astrală.

Cu alte cuvinte: Fiecare ins în parte își manifestă atitudinea diabolică imaginând în același fel și iadul corespunzător.

9. CE ESTE UN OM DE TURMĂ?

Insul înglobat în turmă nu-și cunoaște propriul Sine,
Nici ce-i Pacea, Armonia, nici fireasca acțiune.
Insecuritatea, frica, practic, îl handicapează.
Necunoscând Adevărul, el greșit se conformează

Unor îndrumări absurde, crezuri, norme de morală,
Ce-s de oameni întocmite pe suporturi ireale,
Interese egoiste bazate pe dominarea
Celor care și-au uitat originea și vigoarea,

De Dumnezei întrupați într-un înveliș carnal,
În a lor desăvârșire, pe-al lor fond potențial.
Trăind la acest nivel, noi ca Dumnezeu ființăm
Folosind experiența potrivit cu Ce Suntem.

Fiindcă mereu ni s-a spus, că nu suntem Dumnezeu,
Ci o biată creatură, strict legată de egou
Cu însușiri ciar lăunești – dualiste-nșelătoare
Trebuie să ascultăm îndemnuri zis-sfințitoare

De religii stabilite prin inspirații divine.
Duhovnicul, învățătorul știe ce e rău și bine
Pentru mântuirea noastră, dominată de greșeli și
de păcate.
Asta-i lumea ce-o vedem pe imagini însumate.

De o parte, cei ce știu ce-i trăirea-adevărată,
Care numai lor, prin har, le-a fost de fapt revelată;
Iar de alta, e prostimea ignorantă și confuză,
Care trebuie condusă prin voință cât mai dârză.

Acesta-i omul de gloată ce se lasă dirijat,
Punând preț pe ce se spune – totdeauna înșelat.
Deși vede-nșelăciunea, în plus o mai și plătește,
Prețul fiindu-i stabilit, nicidecum el nu cârtește,

Căci îl vede Dumnezeu – un sever judecător,
Care judecă, condamnă pe omul cel muritor.
Toate sunt simple povești – socotite adevăruri
Prin eterna afirmare legată de-ascunse crezuri.

Cunoașterea cea de Sine vă-ndeamnă să vă treziți
Din adâncă letargie și, spontan, să deveniți
Ceea Ce de fapt și Sunteți – Dumnezeii încorporați
Într-o lume de iluzii, deficitar îndrumați.

Simpla conștientizare a lumii imaginară
Dezagregă într-o clipă utopia cea precară.
Și-n pacea care survine – fără vreo anticipare,
Deveniți Una cu Tatăl, prin trăire sfințitoare.

Vremurile cer, impun un alt mod de abordare
A Vieții în ansamblu, prin a noastră Integrare!
Haosul din noi și lume – fruct al gândirii hoinare
Numai astfel va dispărea – desprins de ființa gregară.

Orice ins, bărbat sau femeie, încadrat într-un anumit
grup social, dominat de un crez religios, guvernamental,
filozofic sau de orice altă natură, nu-și cunoaște propriul
Sine, nici ce-i Pacea Sufletească, Armonia.

Lipsa de seninătate, frica sub diversele ei aspecte, cu
efectele inerent-însoțitoare, practic, îl handicapează. Ne-
cunoscând Adevărul, acest om obișnuit se conformează
îndrumărilor de grup stabilite de către semeni interesați de
glorie, renume și avantaje pur personale, egoiste. Însă și

acești îndrumători, la rândul lor, și-au uitat propria Natură Divină.

Trăind în acest înveliș de lut, îndrumătorii spirituali ne-au spus de nenumărate ori, că ne-am născut în păcat, trăim în păcat și că vom muri în aceleași condiții. Mai mult chiar, că suntem o biată făptură, legată pe viață de un egou cu însușiri lumești, dualiste, înșelătoare. Repetarea frecventă a acestor neadevăruri au devenit pentru noi credincioșii realitate de necontestat. Și toți acești învățători ne spun că singura noastră salvare este aceea de a le da o totală ascultare, căci ei – ca duhovnici, maeștri sau guru – sunt singurii în măsură să ne conducă.

Așadar, pe de o parte se află conducătorii, știutori ai presupusului adevăr, organizați în adevărate instituții după sistem omenesc; iar pe de alta, masele neștiutoare, ignorante, confuze care trebuie conduse cu fermitate.

Acesta este omul de gloată, care se lasă dirijat, punând preț pe ceea ce spun alții, deși adesea vede înșelăciunea – pe care o și plătește, prețul fiind stabilit de înșelător – el totuși merge înainte, fiindcă i s-a spus să nu cârtească în nici o împrejurare, pentru că îl vede Dumnezeu, care este un sever judecător și pedepsește cu asprime pe omul muritor.

Toate astea nu sunt altceva decât simple născociri ale unor minți înșelătoare, necinstite, interesate de profituri egoiste.

Ce vă spune și cum apreciați această clară semnalizare? Este sau nu bazată pe ceva real, ușor de sesizat de orice om cinstit cu el însuși?

Cunoașterea de Sine nu face altceva decât să ne îndemne la Trezire. Letargia în care traim de foarte multă vreme poate fi instantaneu spulberată și să devenim Ceea ce, de fapt, Suntem cu toții, Dumnezeu încorporat într-o lume de iluzii, unde în mod benevol acceptăm o greșită îndrumare.

Simpla conștientizare a modului nostru de funcționare are darul să ne desprindă spontan de întreaga utopie. Iar în Pacea sau liniștea deplină, care urmează fără vreo anticipare

imaginară, noi formăm Un Întreg funcțional, unindu-ne cu Tatăl Ceresc, drept trăire sfințitoare.

Vremurile cer, impun un alt mod de trăire, care nu poate fi realizat altfel decât prin desprindere totală de omul vechi, fruct al gândirii deficitare. Viața de turmă este de fapt sortită pieirii. Fiecare în parte se redresează, prin el însuși, conștientizând îndelungata rătăcire.

Munca omului cu el însuși este o treabă individuală, însoțită de meritul respectiv. Iar transformarea întregii omeniri începe cu transformarea fiecărui ins în parte.

10. CINE SUNTEM ȘI CE SUNTEM?

Dacă ne uităm în noi – lumea cea interioară,
Apoi lumea dimprejur care, de fapt, ne-nconjoară,
Și extindem mai departe, lumea-ntreagă planetară,
Ne apreciem stăpâni, prin forța noastră plenară.

Omul stăpânește Terra cu legi și regulamente,
Impuse de națiuni, puse-n graniță, fragmente.
Deci, stăpâni și stăpânire, uneori prin tiranie,
Națiunile mai mici prinse-n a lor lăcomie.

Când nemulțumirea crește din motive diferite,
Națiuni, state, popoare pe interese-nsoțite
Se grupează, pregătesc o anume confruntare
Cu partida cea adversă în lupte nimicitoare.

Pe Pământ, planeta noastră, pace n-a fost niciodată,
Deși ea, generoasă și bogată, hrănește lumea toată.
Lupta pentru existență n-are rost, nici rațiune
Totuși răul există – omul vinovat fiind de greșita opțiune.

Așadar, cine este acest om lacom, dur și arțăgos,
Care-adoptă atitudini contrar Omului Divin, iubitor
și generos?

De fapt, un astfel de om și-a pierdut Divinitatea
Ce-o avea la început, când ființa cu trinitatea.

Ființa-om e Un Întreg: Spirit – Suflet – laolaltă,
Care aici pe Pământ locuiește într-un corp, ca o
casă-adevărată;
În această ipostază, noi trăim experiența de Dumnezeu
exprimat
În materie solidă, prin Conștiință revelat.

Spiritul – Un Punct-Lumină – din Creator provenit,
Prin El suntem Dumnezeu – Fiu de Dumnezeu numit,
Cu Voință creatoare, Libertate absolută și Conștiință
trăitoare,
Prin a noastră-activitate exprimând a Lui Grandoare.

Sufletul e o comoară! Tot ce-am adunat în viață prin
trăire emotivă,
Ce-i aici înregistrat ne arată Cine Suntem pe scara
evolutivă.
Iar ce este-nscris aici nu se pierde, nu se uită niciodată,
Nici aici și nici pe alte planuri sau în lumea cealaltă.

Când Spiritul ne conduce și trăim sentimental
Cu tot ce-am înregistrat – Sufletul potențial,
Cunoaștem ce-i Fericirea, Frumusețea, Bunătatea și
Iubirea creatoare.
Noi, prin transformarea noastră, punem temei unei
lumi benefic înnoitoare.

Acesta este răspunsul la prima noastră-ntrebare.
Suntem deci Dumnezeu-Om și Om-Dumnezeu în
perpetuă schimbare,
În Viață integrat suntem Una cu Ce Este
În momentul respectiv, o Reală Frumusețe.

Și-acum să vedem Ce Suntem – omul cel obișnuit,
Coborât la întrupare în mediul ce l-a dorit.
Fiindcă și-a uitat trecutul – viețile anterioare,
Iar o ia de la-nceput – muncă grea, istovitoare.

Băjbăie prin întuneric – cu urcușuri, coborâșuri,
Frică, ură, lăcomie, răstălmăciri de-nțelesuri
Îi subrezesc sănătatea și prematur, aduc moartea.
Sunt doar câteva aspecte ce desfid Realitatea.

Alții, clar interesați, de propria-nsemnătate
Îndrăgesc metode, crezuri, filozofii arogante,
Devenind prizonierii minții-nguste, știutoare
În conflict cu Sacrul Vieții în continuă schimbare.

Astfel nasc, proliferază contradicții și conflicte
În aceleași instituții, de preocupări mărunte.
Adevărul Absolut rămâne seacă roștire
Cât timp nu este rostit în profunda lui trăire.

Câți cetățeni are Terra în momentul actual
Tot atâtea adevăruri pe fondul de om-dual,
Care n-a-înțeles Sublimul în contextul Lui spontan
De Gândire fără margini, ce face din ins Titan,

Un Întreg funcțional – Una cu mișcarea Vieții,
O veșnică prospețime cu Sacrul Eternității.
Orice om obișnuit, dominat în chip haotic
De mintea cea programată, pe fondul său psihologic,

Are-n el acea Scânteie, ce-i Forța-Înțelepciunii,
Căci fiind Fiu de Dumnezeu poate ființa-n întregime
Precum Tatăl cel Divin care permanent doar Este.
Simplitatea de A Fi oferă haruri celeste!

Frații mei, nu pregețați! Deodată cu citirea
Încercați și să trăiți cu emoția, simțirea!
Transcendența din lumesc în Eternul Necuprins
Doar așa se împlinește – om smerit, complet extins!

Prin urmare, Cel Ce Este și Ce Suntem în prezent
Împreună se-ntâlnesc într-un Tot independent,
Când fragmentara minte se smerește, ea complet tace.
Prin Cunoașterea directă Fondul Sacru se reface!

Dacă ne uităm în profunzimea ființei noastre și la lumea care ne înconjoară, apoi la nivelul întregii planete nu este deloc greu să ajungem la aceeași concluzie: că noi, oamenii, suntem stăpânii incontestabili ai Terrei.

Noi stăpânim această planetă prin legi și regulamente impuse de națiuni, potrivit granițelor care le fragmentează și separă. În mod obișnuit, statele mari – dominate de lăcomie – își impun puterea și stăpânirea arogantă în dauna statelor mai mici. La intervale mai mari sau mai mici, când presiunea devine insuportabilă, se ajunge la stări conflictuale sau războaie cu distrugeri de vieți omenești și bunuri materiale. Războaiele pe plan mondial stau ca tristă mărturie în fața acestui homo-sapiens – cum îi place pământeanului să se numească.

Pe planeta noastră nu a fost niciodată pace cu adevărat. Tot timpul au existat, așa cum există și în prezent, războaie de o mai amplă sau mai restrânsă extensie. Lupta pentru existență sau supraviețuire nu are nici o rațiune, căci Pământul poate hrăni, prin resursele de care dispune, o populație mult mai numeroasă decât cea actuală. Totuși, răutatea a existat și există, omul fiind incriminat pentru greșita lui acțiune.

Prin urmare, împreună să vedem cine este acest om, care se manifestă ca lăcomie, ambiție, duritate și violență. Cum de adoptă el atitudini contrare a ceea Ce Este el de fapt, adică Fiu de Dumnezeu: bun, iubitor și generos?

Față de Realitatea care-l definește, acest om și-a pierdut Divinitatea ce-a avut-o la-nceput, când funcționa ca Trinitate Unitară. De fapt, ființa umană este Un Întreg format din Spirit și Suflet care, aici pe acest plan terestru, locuiește într-un corp material – un adevărat veșmânt sau casă de locuit. În această ipostază noi trăim experiența de Dumnezeu în asociere cu materia solidă, fenomenul fiind confirmat de starea noastră de Conștiință. Să analizăm deci componentele revelatoare. Spiritul este un minuscul Punct de Lumină, provenit din Imensa Flacără Divină, care este Dumnezeu. Așadar, suntem Fii de Dumnezeu – creația Lui directă – de la naștere dotați cu voință și putere creatoare, liber arbitru și o Conștiință vie. Sufletul este o neprețuită

comoară, ce am adunat-o – prin trăire emoțională – care de fapt ne arată Cine Suntem pe calea fără de sfârșit a propriei evoluții. Tot ceea ce se află în Suflul nu se pierde niciodată, nici ca ființă întrupată și nici în continuarea existenței noastre pe celelalte planuri.

În clipa când Spiritul ne conduce și trăim sentimental cu tot ceea ce am adunat ca experiment, noi cunoaștem – prin trăire efectivă – Fericirea, Frumusețea, Bunătatea și Iubirea fără condiții. Și, prin această trăire personală, noi punem temelie unei alte lumi, cu totul înnoitoare, diferită de cea actuală.

Acesta suntem noi deci omul adevărat – manifest ca femeie sau bărbat – Dumnezeii-oameni sau oameni-Dumnezei, aflați într-o permanentă schimbare de la un moment la altul, de o deosebită Frumusețe și Grandoare.

Să trecem la a doua întrebare și să vedem ce suntem, adică ce este acest om obișnuit, coborât la reîncarnare în mediul social pe care noi înșine ni l-am dorit. Intrarea în noul corp material se soldează cu uitarea totală a vieților anterioare trăite. Așa că, o luăm iarăși de la început printr-o muncă grea, istovitoare. Viața apare deci ca o băjbăială prin întuneric, marcată de urcușuri și coborâșuri. Frica de necunoscut, lăcomia, ambiția, violența și ura – cu veșnicele răstălmăcirii de înțelesuri care mai de care mai eronate – ne definesc existența cotidiană, însoțită de amărăciuni, zburcium și stresuri. Toate acestea conduc în mod inevitabil la șubrezirea sănătății fizice, boală și, în final, o moarte prematură. Aceste efecte nocive ne conturează cu precizie realitatea tristă a ceea ce nu suntem cu adevărat.

După cum am semnalat mai înainte, acesta este omul obișnuit, condus haotic, întocmai ca o epavă aflată în derivă, la dispoziția valurilor de furtuni care bântuie oceanele lumii.

O altă categorie dintre semenii noștri, interesați de propria afirmare, îndrăgesc diferite metode, crezuri religioase sau filozofice arogante, devenind pradă ușoară pro-

priilor minți știutoare, aflate în permanentă contradicție cu Sacralitatea Vieții în neconținută schimbare de la o clipă la alta. În acest mod iau naștere și proliferază contradicții și conflicte în instituțiile cu profil religios sau norme de morală. Iar Adevărul Absolut, de care acestea amintesc, rămâne doar o vorbă goală lipsită de conținut – o seacă rostire fără trăire în profunzimea ființei respective. Într-o asemenea babilonie vom întâlni tot atâtea adevăruri câți locuitori are, la un moment dat, această planetă. Fiecare ins în parte, pe potriva înțelegerii lui înguste, limitate, își va susține cu dârzenie adevărul strict individual.

Aceasta este, din păcate, realitatea ce divizează lumea prin inerente contradicții care în prezent a atins tristul ei apogeu. Toată vina o poartă calapoadele de gândire înguste și limitate de interese egoiste, prin însăși natura lor meschine.

Fiecare ființă umană are capacitatea de a întâlni și folosi în mod inteligent acea Gândire Nelimitată și a funcționa precum Tatăl nostru Ceresc care doar Este! Într-o asemenea ipostază El este lipsit de atitudini, judecăți, previziuni, planuri de viitor sau norme de morală prestabilite. Simplitatea de A Fi ne conferă tuturoră însușiri dumnezeiești și comportări pe potriva lor, așa cum Divinul Creator se află într-o permanentă funcționare.

Dragi prieteni, în momentul când citiți aceste rânduri, încercați singuri să și trăiți cu emoția respectivă, potrivit cu informațiile oferite! Lăsați de-o parte pe autor – totalmente neglijat!

Transcendența din lumea obișnuită în Eternitatea Necuprinsă se realizează numai într-un singur fel și anume: când omui vechi, cu mintea sa condiționată, tace smerit cu desăvârșire!

În concluzie, Cel Ce Suntem și Ce Suntem în prezent se întâlnesc și contopesc într-Un Tot independent, când mintea veche fragmentară se smerește și tace cu desăvârșire. În acel minunat moment de „Vid” total Fondul Sacru al propriei ființe singur prin El se reface și cunoaștem – prin trăire – Iubirea fără margini cu puterea Ei veșnic creatoare.

11. CONTROLUL EMOȚIILOR

Emoția, sentimentul, energie în mișcare,
Ce determină impulsuri Existenței trăitoare.
Prin ea-nțlnim propriul Sine, aflat în interior,
Și cu El în contopire Una Suntem cu Tatăl Creator.

În acest caz fericit emoția e stimulată
Chiar de insul trăitor, prin alegerea-nțeleaptă,
De-a ridica energia spre nivelul cel mai nalt,
Dându-i un sens pozitiv – deci un optim rezultat.

Când e dirijată-n jos spre planul inferior,
Emoția-i negativă, degradată, cu efect înjositor.
Așadar, de noi depinde, după cum ne cultivăm
Propriile sentimente, practic, cum evoluăm.

Emoțiile deci alese și puse în aplicare
După propria dorință pe momente trăitoare!
Lumea cea exterioară n-are nici o influență
Privind propria trăire din profunda Existență,

Căci aici, ca trăitor, e Dumnezeu întrupat
În orice ființă umană, în el însuși adunat,
Spirit, Suflet – Uniune în eternă devenire,
Conștient, perfect lucid, cu clipele-n contopire.

În oricare împrejurare de griji, frici, învârtoșare,
Pacea nîcîcînd nu-i pierdută, prin Sublima Integrare,
Căci îndată ne-amintim că nu suntem corp sau minte,
Ambele fiind ireale, rezemate pe cuvinte.

Noi creăm zeci de iluzii cu scop bine definit:
De-a decide, declara, exprima și trăi desăvârșit
Diverse experimente, ca astfel să realizăm
Omul adevărat ce suntem, și cu el să ne integram.

Viața aflată în noi este-un dar, Perfecțiune,
Prin care realizăm orice gen de opțiune.

Totul împlinit în noi, ca noi și prin noi realizat,
Înțeles ca prețuire de Om-Divin întrupat!

Devenirea, evoluția înseamnă o eternă prețuire.
Văzută în acest sens devine mereu mai mult în drum
spre desăvârșire.
În final, să mai reținem că un corp bine îngrijit și-n
completă sănătate
Întâlnește Creatorul dinlăuntru – propria Divinitate.

De asemeni, să reținem ca fapt cert și de important:
Că de noi și-a noastră parte – singur pe noi rezemat,
Trăind realmente Clipa, ca Un Tot sentimental,
Vom mări Înțelepciunea printr-un impuls natural.

Ce este emoția sau sentimentul? Este o energie potențială în mișcare, prin impulsuri care definesc trăirea propriu-zisă a ființei respective. Ajutați de această energie, noi întâlnim propriul Sine aflat în interior și ne contopim cu Sublimul Creator.

În acest caz fericit, emoția este determinată chiar de subiectul trăitor, prin alegerea sa personală, menită să-i ridice energia la nivelul cel mai înalt, vizând un rezultat pozitiv cât mai subtil cu putință. Dacă această energie o dirijăm spre planul inferior al ființei, emoția devine negativă, degradantă, cu efecte apreciate ca înjositoare. Prin urmare, noi alegem emoțiile pe care le punem în aplicare în momentele respective de trăire.

Lumea exterioară nu are nici un fel de influență în legătură cu trăirea noastră desfășurată în profunzimea ființei, căci aici, în interior, se află Dumnezeu întrupat ca etern trăitor. Așadar, în profunzimea fiecărui om se află în permanență Spirit-Suflet în Uniune perfectă și în continuă devenire sau evoluție, ca ipostază de Conștiință perfect lucidă cu clipele în contopire.

Trăind zilnic cu această Integritate, Pacea Sufletului va fi tot timpul asigurată. Iar când apar din exterior: griji, temeri, amenințări, noi, pe loc, ne amintim că nu suntem

nici corp și nici minte – ambele fiind ireale, sprijinite permanent doar pe simple cuvinte.

Noi creăm în mod frecvent nenumărate iluzii în scopul de a crede, declara, exprima și trăi desăvârșit diferite experiențe în scop precis: de a deveni și realiza pe Acela Care Suntem, adică Omul adevărat cu care ne integrăm.

Viața existentă în noi este un dar divin, care se manifestă ca Perfecțiune și datorită Ei noi putem face orice opțiune. Totul se împlinește în noi și este realizat de noi, înțeles și prețuit ca Om-Divin întrupat. Devenirea înseamnă o eternă prețuire, care văzută în acest fel determină impulsuri mai subtile de trăire și o evidentă desăvârșire.

În acest mod de trăire, să reținem că trupul fizic, fiind un partener de drum, suntem obligați să-i dăm cele necesare și să-i păstrăm sănătatea, fiindcă numai cu el laolaltă vom întâlni Creatorul dinlăuntru, adică propria noastră Divinitate. De asemenea, să mai reținem ca fapt cert și extrem de important, că de noi și numai de noi depinde trăirea realmente a Clipei ca Un Întreg funcțional, în care emoția sau sentimentul însoțitor va amplifica propria Înțelepciune.

12. CONVIEȚUIREA DINTRE GÂNDIRE ȘI MATERIA DENSĂ

Noi, copii de Dumnezeu, legați de un trup carnal,
Viețuim de multă vreme în acest context dual:
De o parte, Spirit-Suflet – de-alta, corpul omenesc,
Parteneri de drum un timp, apoi se despart firesc.

Trupul nemaifiind în stare să ofere găzduire
Și lipsit de Forța Vieții, se dezagregă la pieire.
Spirit – Suflet – entități nepieritoare
Continuă existența pe planuri superioare.

Apoi, după a lor vrere, vin din nou la întrupare
Într-un alt corp omenesc, și-astfel, în continuare,
Șir de vieți pe acest plan, succesiv sunt consumate.
Sensul lor: evoluarea, prin efecte consacrate.

După multe mii de ani, secole nenumărate,
Cât de mult am progresat, drept succese-nregistrate?
Pe plan fizic, știința lumii s-a-mbogățit neîncetat
Prin descoperiri mărețe, consecvent, s-a dezvoltat.

Dar, pe plan spiritual, din păcate, totul este diferit:
Pornirea primară tronează prin ego-ul mărginit;
O conștiință socială fondată pe oarbe crezuri
Sau teorii măsluite, înscriu diverse eresuri.

Ignoranța, amăgirea, frica, insecuritatea,
Suferința, ura, stresul – la fel, imoralitatea
Sunt o seamă de aspecte ce confirmă neputința
De om într-un corp de lut, ce-a pierdut Inteligența,

Darul cel mai prețios oferit de Creator
Fiecărui ins în parte – drept suport însoțitor
În aventura umană pe-acest plan de Existență,
Într-o lume de iluzii, ce-i solicită prezența.

Rătăcirea-ndelungată a ajuns la apogeu,
Vremurile cer, impun, prin tot conținutul său
Să ne-nsușim altă Viață – un alt mod de viațuire.
Gândul, vorba, fapta veșnic să se însoțească de
impulsuri de Iubire!

Acesta-i, pe scurt, mesajul oferit de trăitori,
Fie din această lume, ce ne sunt însoțitori,
Fie din lumea cerească, de Spirite consacrate,
Coborâte printre noi, folosind făpturi dotate,

Cu acele însușiri de transmitere reală,
Mediul fiind doar instrumentul – unde nu-i nici-o-ndoială
Corpul său fiind folosit precum e un telefon,
Transmiterea fiind făcută de Spiritul mesager.

Cunoașterea cea de Sine – prin efecte remarcată,
Practic, o recomandăm pe cărarea minunată
A Iluminării proprii, ca fiind simplă și ușoară,
Consemnată consecvent, așa cum se desfășoară.

Noi, oamenii – bărbați și femei – ca Fii și Fiice ale aceluiași Părinte Ceresc, legați de un trup de carne și oase, trăim în această dualitate de veacuri nenumărate, apreciate la milioane de ani. De o parte, Spirit și Suflet, iar de alta corpul, ca partener de drum pe o anumită perioadă de timp, după care ne-am despărțit. Trupul, ca materie densă, nemaifiind susținut de forța Viului s-a dezagregat în particulele componente, perisabile. Spiritul și Sufletul și-au continuat existența pe alte planuri mai subtile. Apoi, după o vreme, am revenit iarăși pe Pământ la o nouă încarnare, pentru a face noi și noi experiențe legate de această lume iluzorie. În acest fel am petrecut un șir de vieți, al căror sens profund și de necontestat este devenirea sau evoluția.

Astăzi, chiar acum când citim aceste rânduri, să ne punem fiecare întrebarea: Cât de mult am progresat în acest domeniu al spiritualității? Verificarea este simplă și accesibilă tuturor. În mod simplu să privim efectele care ne definesc propria atitudine și comportare în fața mișcării neconținute a Vieții în ansamblul desfășurării respective.

Pe plan fizic, știința, tehnica au înregistrat în mod continuu un număr impresionant de descoperiri, care-i definesc incontestabilul progres, aflat în deplină ascensiune.

Pe plan spiritual însă, din păcate, realitatea este cu totul diferită. Aici primitivismul își impune amprenta și devine tot mai evident prin atitudinile sălbatice de egoism, violență și vanitate de neînchipuit. În acest context Viața este întâmpinată potrivit diferitelor tipare de gândire, oferite și întreținute de către conștiința socială, fundamentată pe crezuri imaginare, care învrăjbesc și pun în conflict pe credincioși cu ei înșiși și cu restul semenilor. Ignoranța, amăgirea, insecuritatea, frica, suferința, ura și imoralitatea sunt doar câteva aspecte care afectează existența de zi cu zi a pământenilor.

Or, toate astea demonstrează în mod evident că omul și-a pierdut Inteligența, adică darul oferit de Creator, pentru a putea face experiența Gândirii la toate nivelurile Sale de exprimare.

Rătăcirile care durează de prea mult timp a ajuns la apogeu. Vremurile de azi ne solicită un alt gen de abordare

a Vieții în care gândirea, exprimarea verbală și înfăptuirea să fie însoțite permanent de impulsuri de Iubire, Bunătate și Înțelegere deplină. Acesta este modul de trăire și exprimare al celor care au atins nivelul de Iluminare, ca și al mesagerilor din lumea invizibilă, care au coborât pe Pământ – folosind trupuri omenești – pentru a ajuta pământenii.

În ultima vreme tot mai multe Spirite înalt evolute folosesc în ședințele de spiritism corpuri omenești adecvate, pentru a ne încuraja pe Calea desăvârșirii spirituale.

Recomandăm, de asemenea, și Cunoașterea de Sine care, aplicată în mod corect, se dovedește a fi ușor de îndeplinit și totodată încurajatoare prin efectele ce o însoțesc.

13. CRISTUL ȘI ANTICRISTUL

Două noțiuni distincte în eternă confruntare;
Una exclude pe cealaltă, prin a lor evaluare:
Cristul – făptură Divină: Bunătate și Iubire;
Anticristul e opusul: vrajbă, ură-mpotrivire.

Ambele trăiesc în noi, sub același înveliș,
Corpul nostru omenesc – gazdă și acoperiș.
Supraconștiința afirmă latura dumnezeiască,
Iar ego-ul sau gândirea – latura cea pământească.

Când e una, cealaltă-i lipsă cu desăvârșire,
Fiind niveluri diferite de gândire și simțire.
Fiecare ipostază se vrea conștientizată
Pe momente schimbătoare, drept Viață-adevărată.

Ego-ul, așa cum este, realmente posedat
Să-și cunoască măreția Eului adevărat,
Astfel anticristul piere, prin Cunoaștere spontană,
Când Iubirea-l întâlnește, instantaneu se destramă.

Așadar, să reluăm clar procesul transformării
Anticristului vremelnice, prin impactul împlinirii

Omului adevărat, funcționând integral
Cu Viața sacrosanctă în momentul actual:

Nu se proiectează scop, nu-s eforturi, siluire,
Necum crezuri aberante, fondate pe-nchipuire.
Suntem doar un simplu martor – atenți fiecă moment
La întregul flux mintal – de timp-spațiu dependent.

Demascând falsa mișcare – sinele denaturat.
Acesta de-ndată pierе și-n „Vidul”, astfel creat,
Se afirmă Omul-Cristic ca Un Tot funcțional,
Una cu Realitatea – Dumnezeu și Om-Real!

Cristul și anticristul sunt prin natura lor simboluri distincte care nu pot merge împreună, deci se exclud reciproc. Prezența unuia exclude pe a celuilalt. Cristul este omul ca făptură Divină, care se manifestă în mod constant ca Armonie, Bunătate, Onestitate și Iubire. Iar anticristul, ca opus, se comportă cu totul diferit ca lăcomie, ambiție, vrajbă și ură. Totuși, ambele entități trăiesc sub același înveliș, care este corpul nostru omenesc.

Starea de Supraconștiință existentă în fiecare făptură umană afirmă latura dumnezeiască. Iar ego-ul degradat sau sinele fals exprimă latura pământească, manifestă drept conștiință individuală. Prin urmare, ne aflăm în fața a două niveluri de gândire și simțire care, fiecare în parte, se vrea a fi conștientizată pe momente de trăire aflate într-o continuă schimbare.

În clipa în care omul, ca egou – așa cum este el de posedat de către mintea știutoare – vrea să-și cunoască măreția Eului său adevărat, atunci, în acea Clipă, anticristul, prin simpla lui demascare, dispăre instantaneu, pentru că apariția Iubirii prin dorință spulberă întreaga închipuire.

Dar, pentru a înțelege mai ușor minunata transformare să reluăm experimentul și din alt punct de vedere. Anticristul este ceva vremelnic, produs al imaginației și al necunoașterii sau ignoranței.

În schimb, Cristul este omul veritabil, care se realizează prin Integritatea ființei – Spirit, Suflet și Ego – Un Întreg funcțional în Uniune cu Viața. În acea Clipă se manifestă ca entitate sacră cu efecte benefic transformatoare, atât asupra omului realizat, cât și a omului în general. Această grandioasă realizare se înfăptuiește instantaneu prin simpla conștientizare a ceea ce este și se manifestă în momentul respectiv. Nu se urmărește scop, nu este nevoie de eforturi, siluire, lipsesc cu desăvârșire aberantele crezuri susținute de religii. Suntem doar un simplu martor atent, lucid în fiecare moment la întregul flux mental dependent de timp și spațiu.

Așadar, demascând mișcarea anticristului sau ego-ului denaturat, acesta în mod fulgerător dispare, iar în „Golul psihologic”, astfel format, se afirmă Omul Cristic, ca Un Întreg, funcționând Una cu Realitatea – Dumnezeu și Om Real.

14. DESFIINȚAREA RELIGIEI

Ființa om, prin șir de vieți, unit cu un trup carnal
Și-a uitat Divinitatea ce-O trăia inițial,
Punând preț pe ce se vede, lumea cea exterioară,
S-a închinat la Lună, Soare – o lume imaginară.

După un anume timp a coborât pe Pământ
Construindu-și zei, zeițe din lemn, piatră și din lut,
Vizând ale lui nevoi și dorințe trecătoare.
Idolatria cotate cu-nșușiri imaginare.

Feste zece mii de zei-zeițe avea lumea cea romană,
Fiecare fiind dotat, de oameni, cu-nșușiri de seamă.
Animale și chiar găze, de asemeni, socotite
Ca având puteri divine – toate stări închipuie!

O vreme politeismul a-nscris pagini după pagini
într-o lume primitivă,
Pământenii dominați zi de zi drept viețuire activă,

De preoți interesați de meschine interese,
Slăbiciunea omenească cu atitudini complexe.

A urmat monoteismul – clar progres spiritual.
Dumnezeu privit aieva un etern context dual,
Aflat undeva pe Cer, ca unic conducător
A toate câte există, drept suprem îndrumător.

El e separat de oameni și de-ntreaga creatură,
Privit ca judecător cu sentințe pe măsură;
Raiul, iadul – locuințe după moarte,
Drept răsplată și pedeapsă conform propriilor fapte.

Și-aici mintea omenească de egou învederat
A denaturat tot sensul de Divin adevărat,
Socotind pe Dumnezeu cu-nsușiri la fel lumești:
Aspru și neîndurător, scrise-n pagini drept povești,

Biblia fiind socotită carte sfântă
Având sorginte divină – tuturoră oferită.
Și nu e deloc așa! Ideea monoteistă nu e înțeleasă,
La-nceput n-a fost cuvântul, ci Gândirea cea Imensă,

Iar Dumnezeu – Energie Infinită nicidecum nu-i
separat de numita creatură.
Asta e Realitatea, nu ce cărțile afirmă prin întreaga
țesătură.
Oamenii, ce-au pus temei diferitelor religii după
propria lor minte,
Conștient, inconștient, au denaturat tot sensul
adevărurilor sfinte.

Religiile împart oamenii, îi separă și-nvrăjdesc,
Toate fiind prinse-n tipare, ce stresează, mărginesc.
Iubirea și Frumusețea, Bunătatea și Gândirea fără margini
Nu există nicăieri! Socotite-s drept imagini!

Pentru ele Adevărul Absolut a rămas necunoscut!
La El poate ajunge, prin trăire și simțire,

Oricine se trudește să-ntâlnească al lui Sine,
Dragostea și Armonia – Realități întâlnite pe clipe,
drept prosperitate.

Toate ființele umane sunt Dumnezei întrupați
Într-un înveliș carnal, în străfund interesați
De-a face experiența de Divină creatură cu
materia-pământ.
Să-nțelegem deci Procesul îmbrăcați cu-acest veșmânt!

Ființele umane, după o lungă perioadă de Existență ca
Entități de Lumină, și-au confecționat un corp material
pentru a face experiența lui Dumnezeu ca materie dură. În
această ipostază, prin șirul de încarnări, au îndrăgit trupul
fizic și lumea trecătoare uitând de propria Divinitate.

Drept urmare, omul, folosindu-și imaginația, și-a confecționat din lut, lemn sau piatră un număr impresionant
de zei și zeițe, cărora li se adresa implorându-le protecția,
și împlinirea unor dorințe trecătoare. Poporul roman, de
pildă, avea peste zece mii de zei și zeițe cărora li se în-
china, aducându-le jertfe, uneori chiar ființe omenești. De
asemenea, lumea antică a zeificat și o seamă de animale și
chiar insecte, dându-le puteri cu totul imaginare. Idolatria
și panteismul a condus întreaga omenire mii de ani într-o
confuzie și sălbăticie greu de imaginat în zilele noastre.

A urmat apoi monoteismul, remarcat printr-un evident
progres spiritual. Totuși, chiar și în această nouă viziune,
Dumnezeu a fost imaginat ca unic stăpân al Universului,
aflat undeva în slăvile cerului. Separat de oameni și
întreaga creație, este imaginat ca judecător sever, care dă
sentințe potrivit asprimii sale împotriva tuturor celor care
nu se supun dorințelor și poruncilor sale. În acest sens este
imaginat raiul și iadul, drept răsplată și pedeapsă a tuturor
oamenilor judecați după ce părăsesc această viață terestră.

După religia creștină nu există decât o singură întru-
pare. Dumnezeu-judecător este prezentat ca având însu-
șiri aidoma oamenilor, descrise în amănunțime de cărțile
socotite sfinte. Biblia este socotită a avea la temelie înspi-

rația divină. Însă chiar la începutul ei există o contradicție: „La început a fost cuvântul” susține Biblia! Confrunțați cu această afirmație, atât de des repetată de oamenii religioși, ne întrebăm: Poate oare apăsarea cuvântului, rostirea în lipsa Gândirii? Desigur că nu este posibil acest lucru. La început a fost deci Gândirea Nelimitată și nu altfel. Separarea ființei umane de Dumnezeu este o altă inadvertență susținută de către religie. Or, Dumnezeu, Energie Infinită cuprinsă peste Tot și în Toate, nu poate fi separată în nici o împrejurare de creația Sa.

Prin urmare, mințile confuze, inconștiente ale unor semeni au pus temelie diferitelor religii, care separă oamenii și adesea îi învrăjbesc pe unii împotriva altora. Toate religiile lumii, cu nenumăratele lor secte, funcționează pe tipare de gândire limitate, care-i amăgesc pe naivii credincioși.

Iubirea, Frumusețea, Bunătatea și Gândirea Nelimitată – realizate prin trăire adecvată – nu se întâlnesc în nici o religie. Pentru ele Adevărul Absolut este și rămâne un mister încă nedescoperit.

În toate cărțile editate anterior, ca de altfel și în această lucrare, eu nu fac altceva decât să demonstrez că toți oamenii sunt Fii de Dumnezeu care dispun în profunzime de acel Sine individual, Scânteia Divină. Așadar, indiferent de gradul de evoluție, suntem între noi frați și surori și dispunem de aceleași valori spirituale. Iar adevăratul sens al acestei întrupări este acela de a ne trezi, fiecare în parte, pentru transformarea acestei lumi haotice și confuze, atât de evidentă pe planeta noastră. Iar Cunoașterea de Sine, bine aplicată, vă oferă în mod sigur asemenea posibilitate.

15. DUMNEZEUL NECUNOSCUȚ

Acest simbol, Dumnezeu, mult, prea mult utilizat
Prin repetări nesfârșite a fost devalorizat,
Nefiind, de fapt, însoțit de înțelegerea reală
A ceea ce El înseamnă în esența Lui globală.

În acest context, El este un etern Necunoscut,
La fel liniște profundă și-n același timp, mișcare în
Imensul Infinit.
Cu mintea noastră finită n-avem cum să-L înțelegem.
În astfel de tentativă doar cu iluzii ne-alegem.

Însă, când mișcarea minții se oprește, complet tace
Ființa noastră se adună și de minte se desface.
De-acum suntem Un Întreg în fața Eternității,
Ne aflăm în planul șapte al acestei Existențe,

Spirit, Suflet, împreună în Uniune deplină,
Înăuntru suntem noi – entitate activ-Divină!
Dincolo de acest plan se desfășoară Neantul
Care îmbrățișează Toate în Uniune cu Totul.

Acesta e Dumnezeu – Gândire Nelimitată
Existență Absolută – Dragoste Nemăsurată
Care n-are început, Veșnic fiind și Veșnicie,
A fost, Este și Va Fi o Eternă Armonie!

Sub alt nume El e Viața în perpetuă mișcare,
Noutate inerentă pe momente trecătoare!
Într-o clipă El doar Este o Imensă Energie
Care-ndată și dispare, nefiind deci statornicie,

Loc lăsând și drum deschis clipei noi care urmează!
Astfel, Dumnezeu există ca Eternă Ipostază!
În acest mod El prin El ni se face cunoscut
Când noi ne-ntâlnim cu Clipa – prin simțire și trăit.

Or, această întâlnire ne obligă ipostază adecvată:
Creier proaspăt, minte nouă de trecut nealterată,
Celule complet virgine, capabile să-nțeleagă,
Și să simtă pe deplin prospețimea Ei întreagă.

Sacrul real al Vieții astfel se îndeplinește,
Când cu Tatăl – Una Suntem și-nțelegem Tot Ce Este,
Adus de șuvoiul Vieții, în drum spre desăvârșire
Vizând culmi tot mai înalte spre Sacra-ndumnezeire.

Misterul necunoscut este complet spulberat
Când învățăm să trăim ca Dumnezeu întrupat.
Clipa fiind unicul timp, realmente existent
Care ne obligă să trăim doar în prezent.

Cuvântul Dumnezeu, atât de des folosit, este realmente demonetizat, întrucât rostirea lui nu se asociază cu trăirea și simțirea efectivă a ceea ce el semnifică. Dumnezeu este Un Etern Necunoscut, El fiind atât liniște profundă, cât și mișcare în Imensa Infinitate.

O minte veche, știutoare, deci mărginită prin însăși structura ei, nu are cum să perceapă, să înțeleagă și să întâlnească Absolutul. Orice tentativă făcută în acest sens se soldează în mod inerent cu o cunoaștere iluzorie.

Numai când mintea veche se smerește și tace complet, atunci Întregul ființei noastre se adună în interior ca Un Tot funcțional, aflat în prezența Eternității. Practic, suntem Spirit, Suflet, împreună cu Ego-ul la un loc, în profunzimea propriei ființe ca Entitate Divină în Uniune cu Sublimul Adevăr, aflat în constantă acțiune. Acesta este Dumnezeu ca Gândire Nelimitată, Existență Absolută, Dragoste Nemăsurată care nu are început, fiind Realitate Veșnică și Veșnicie. A fost totdeauna, Este și Va Fi O Eternă Prezență ca Armonie și Iubire atotcuprinzătoare.

Viața este un alt simbol care definește Creatorul. Ea se află într-o neconținută mișcare, deci nouitate absolută, de la o clipă la alta. Nu cunoaște niciodată clipe de stagnare căci, îndată ce clipa se consumă, ea lasă loc liber clipei următoare, de asemenea proaspătă.

Prin urmare, Dumnezeu este doar O Imensă Energie aflată într-o eternă mobilitate și El ni se face cunoscut atunci când noi ne întâlnim în mod real cu Clipa. La o astfel de întâlnire creierul proaspăt și mintea nouă – nealterate de trecut, deci cu celule cerebrale virgine – ne ajută să întâlnim în mod real prospețimea Vieții care se derulează.

Sacralitatea Vieții este împlinită când noi și Tatăl Creator suntem Una și înțelegem tot ceea ce este adus de mișcarea Vieții în procesul devenirii. Numai în acest context

misterul este spulberat, când noi înșine învățăm să trăim ca Dumnezeu întrupați – Clipa fiind unicul timp real care ne obligă să trăim doar în prezent, perfect lucid și conștient.

16. ESENȚA SAU SURSA SURSELOR

Dumnezeu – Gândire Pură, Infinită Existență,
Sursa-Surselor a Toate – și Toate-n a Ei Esență!
Când perfect realizăm o asemenea trăire
Nu putem fi altceva, decât Izvor de Iubire.

În noi toți – în profunzime – fără vreo deosebire,
Este Un Punct Luminos, Eterna Dumnezeire
Care ne și definește Fii de Dumnezeu legitimi,
Creația Lui directă – prin paternitate – asemeni.

El perfect ca Tată-Mamă ne-a dotat cu însușiri,
Calități și sentimente – absolut desăvârșiri,
Existente în noi toți, frați și surori împreună.
Acesta-i fondul moral, propria noastră cunună,

Adică Natura ființei fiecărui ins în parte,
Care orișice ar face în viață nu-i în stare a-l desparte!
Cândva, orice om, ca Sine, va ajunge în final
S-atingă supremul țel – de Iluminat real,

Când tiparele gândirii, ce-l țineau prizonier,
Prin diverse crezuri oarbe, izolat într-un ungher,
Se vor destrăma spontan, fără-anume urmărire,
Fiind doar simplu trăitor, unit cu-ntreaga fire.

Cunoașterea, depășirea și-mplinirea se pornește totdeauna,
Văzând mărunțul egou – așa cum s-arată-ntr-una:
Vizând scopuri, interese pe-a lor tentă egoistă,
Care-n final conturează aceeași viață tristă.

Acest nestemat mesaj al Cunoașterii de Sine
Pe care-ncerc să-l transmit, prin întâlnirea cu tine,

Este pornit din îndemn clar, profund, nestăvilit,
De-a fi sprijin tuturora de-ași afla în mod vădit

Esența ce-i definește propria Divinitate,
Ca Iubire, Frumusețe și Imensă Bunătate,
Precum e și Creatorul – Gândire Nelimitată,
Stare de Pură Conștiință pe momente declanșată.

Evitați oricare gând, ca și grabnica rostire
Privitor la neputința conexată de-implinire!
Neputința, omul singur și-o creează,
Când afirmă: „Eu nu pot” singur se handicapează.

Dumnezeu este Gândire Pură și Existență Infinită sau
Sursa-Surselor a Tot și Toate. Acesta este Sublimul Creator
pe care noi, oamenii, Îl putem întâlni când realizăm în mod
perfect acea Stare de Conștiință Pură – minunat Izvor de
Iubire – necontaminată de ceva din afara noastră.

Noi toți, femei și bărbați fără nici o excepție, posedăm
în profunzimea ființei Un Punct de Lumină, care ne defi-
nește firea noastră de Dumnezei, creația Bunului Părinte,
dotați cu însușiri asemănătoare. El ne este Tatăl-Mama care
ne-a înzestrat cu calități și sentimente, ce caracterizează
adevărata comoară a fondului nostru moral și spiritual.

Aceasta este Natura noastră Divină a fiecărui ins în
parte, care orice ar face în această viață nu este în măsură
să-l desprindă de Sublimul Creator. În final, toți vom
atinge acea Stare de Iubire când acele tipare limitate de
gândire – ce ne țin prizonieri, datorită unor crezuri oarbe –
se vor destrăma în mod spontan. În locul lor va rămâne
doar simplul trăitor, unit cu întreaga lui fire și cu Divi-
nitatea pe clipe în continuă desfășurare.

Cunoașterea, depășirea și împlinirea necondiționată se
înfăptuiește de fiecare dată văzând falsul egou, care se
agită în permanență urmărind scopuri egoiste. O asemenea
atitudine nu ne poate oferi decât o viață tristă, zbuciumată
și stresantă, atât de dăunătoare pe ambele planuri: fizic și
spiritual.

În Pacea profundă a întregii ființe vom întâlni: Iubirea, Frumusețea, Bunătatea și Bucuria – așa cum toate acestea se află și în Creator – ca Gândire Nelimitată sau Pură Conștiință.

Să evităm orice gând sau rostire care se grăbește să afirme: "Eu nu pot să împlinesc această simplitate", căci printr-o asemenea rostire noi înșine ne programăm nepuțința, care ne handicapează în fața Existenței.

17. EXISTENȚA PE NIVELURI DE CONȘTIINȚĂ

Existența ființei-om e cuprinsă-n șapte planuri
Cu determinări precise de trăire și-nțelesuri.
Gândirea și sentimentul sunt semnalul ce ne-arată
Nivelul cert de Conștiință pe cărarea minunată.

Cu cât gradul de frecvență este mai nelimitat
Și trăirea emotivă urcă sacrul ei climat,
Evoluția fiind semnul de-acces spre desăvârșire
Precum am fost la-nceput cu Dumnezeu în Unire.

Primul plan este cel fizic, prin naștere dobândit,
Drept Dumnezeu exprimat cu materia-nsoțit.
Aici fiecare plan este cuprins și-nțeles
Dacă insul se trezește, văzând propriul interes.

În Starea de Simplu Martor tot ansamblul se trăiește.
Trăitorul și Viața, la un loc se contopesc.
Orice ființă e dotată cu-nțelegerea globală
De Creator oferită cu libertatea totală.

Cunoașterea e comoară, fiind absolut necesară
În acest plan de iluzii și de instincte carnale.
Cere multă stăpânire, ignoranța destrămată
Cu Atenția lucidă încontinuu-ntâmpinată.

Planul doi, numit astral, cu durerea-ngemănat,
Remușcări, învinuiri – noi, prin noi, deci condamnat;

Vizând greșeli și păcate din ultima încarnare
Trăim realmente iadul, prin a noastră programare.

Planul trei, zis al puterii, remarcat prin dominare:
Crezuri oarbe, teorii își impun seaca valoare.
Convingerea folosită ca punct unic de vedere,
Victimele fiind atrase prin iluzii efemere.

Planul patru considerat al Iubirii incomplete,
În existența Luminii aspectele Ei sunt trăite
Doar atât în profunzimea fapturii,
Însă necum exprimată prin impulsurile firii.

Al cincilea plan e un paradis ceresc
Aici e numai Lumină și toate pe loc se-mplesc
După propria dorință. Un climat deosebit
Unde fiecare-n parte este real fericit.

Dar, cum orice năzuință, fără efort e-mplicită
Durata în acest plan este foarte îndelungată.
Comoditatea visării, prin ea fiind copleșitoare,
Face ființele să uite de trăiri superioare.

Planul sase e un nivel de Conștiință ce cu Viața se unește
Toate câte ne-nconjoară, practic, el ne contopește.
De fapt, trăim un țel psihic ce ne duce-n Infinit
Unde o ușă deschisă ne-absoarbe-n Nemărginit,

Unindu-ne cu Întregul – Tatăl nostru mult iubit
Fiind deci, planul următor, cel al șaptelea numit.
În acest ultim nivel – Cer precum a zis Cristos
Noi și Tatăl – Una Suntem într-Un Tot armonios.

În al șaptelea Cer – O Lumină Infinită și Atotcuprinzătoare
Iată că din noi apare O Scânteie de Lumină prin Ea
însăși trăitoare,
Spirit, Suflet laolaltă – Stare de Pură Conștiință.
La fel, Pură Rațiune, Viață Pură, tot așa Dumnezeu Pur
în întreaga Lui ființă!

Trăind insistent pe clipe, noi uniți în mod frecvent,
Cu Întregul ce există uniți ferm și inerent
Vom cunoaște în mod cert Starea de Iluminare
Sau acea Realizare de-Înțelepciune, Iubire într-o
eternă mișcare.

Toți semenii destinați s-atingă supremul țel
De Dumnezei întrupați, fără urmări model.
Bunătatea, Frumusețea, Fericirea și Iubirea
Ne stau veșnic la-ndemână prin fireasca viețuire.

Când aflăm aceste lucruri, nu-i deloc simplă-
ntâmplare!

E semn sigur c-am atins anume maturizare
De-a pune și-n aplicare cele aici revelate.
Căci aflarea ne obligă de-a trăi în puritate.

Nicidecum să amânați sau cumva, „Nu pot” rostit!
Răspunderea v-apartine și regretul resimțit
Când veți părăsi viața prin fictiva voastră moarte!
De fapt, numai corpul moare când Spiritu-l părăsește
cu a lui vitalitate.

În final, deci, să reținem ca fapt cert, esențial:
Cât timp dăinuim aici – în corpul material,
Noi avem capacitatea de-a trăi în chip real
Toate cele șapte planuri – cu înțeles integral.

Truda, munca, insistența și dorința arzătoare
Vor înregistra însușiri – temeinic superioare,
Statornicind un alt Om, cu puteri universale.
Pionier al altei lumi cu imbolduri sacrosancte – pur
morale.

Iată și un alt nivel – greu și de închipuit:
Aici entități naive lăncezesc în mod greșit.
Unii cred că au murit o dată cu corpul fizic,
Deși gândul le confirmă că există pe plan psihic.

Alții, credincioși habotnici, cred – cum au fost sfătuiți,
Cum că n-au decât o viață – și-n profundă letargie
așteaptă a fi treziți,
Prin venirea lui Mesia, ei formând o împărăție
De durată milenară. Totu-i clară ineptie!

Atât unii, cât și alții trăiesc în întunecime
Și refuză orice sprijin de-ajutor și-Înțelepciune.
Provin din nivelul prim și doi – drept conștiință socială,
Înregistrată vremelnic de existență duală.

Existența ființei umane este cuprinsă și încadrată
într-un număr de șapte planuri sau ceruri, cu determinări
precise de trăire și înțelesuri potrivite fiecărui nivel în
parte. Iar gândirea și sentimentul, care ne marchează
Starea de A Fi, ne indică în mod categoric gradul de
Conștiință de pe cărarea minunată a desăvârșirii spirituale.

Cu cât gândirea noastră este mai nelimitată și trăirea
respectivă atinge climatul respectiv. Evoluția este semnul
care ne indică stadiul aflării noastre de întoarcere Acasă în
Uniune cu Divinul Creator.

Primul plan este cel fizic în care trăim în asociere cu
materia densă, ca Dumnezeu-materie brută. În acest plan –
ca ființe întrupate – noi avem acces la toate celelalte pla-
nuri și aceste planuri pot fi trăite și înțelese când noi înșine
întâmpinăm mișcarea Vieții ca simpli martori. În acest
context, noi și Viața ne contopim formând Un Întreg
funcțional. Orice ființă umană a fost dotată cu înțelegerea
globală – o dată cu Libertatea Absolută – de către Tatăl
Creator.

Cunoașterea de Sine este comună tuturor oamenilor și
ea este absolut necesară în acest plan de iluzii însoțit de
instincte carnale. Toate acestea solicită multă stăpânire de
sine și demascarea ignoranței și confuziei create de această
lume trecătoare și iluzorie.

În acest plan vom folosi permanent Atenția globală,
lucidă și dezinteresată la întâmpinarea a tot ceea ce ne
scoate în cale Viața, fie plăcute sau neplăcute.

Planul al doilea, numit astral, este însoțit de suferințe, datorită remușcărilor sau învinuirilor ce ni le aducem pentru faptele și purtările din ultima întrupare. Așadar, noi – prin auto-condamnarea legată de greșeli și păcate – ne creăm singuri iadul, drept proprie programare.

Planul trei, numit al puterii, se remarcă prin dominare. În acest climat întâlnim acei mistici bazați pe fondul lor de credință. Ei încearcă să se impună prin forța convingerii verbale.

Planul al patrulea este considerat cel al Iubirii incomplete. Aici se află ființele umane care au cunoscut Iubirea în profunzimea lor, însă nu au exteriorizat-o datorită neputințelor firești ale firii.

Planul cinci este numit paradisul ceresc. Este asemenea unei feerii, cu muzică divină, grădini suspendate etc. Aici orice dorință este spontan împlinită, care oferă tuturor un sentiment de mulțumire și fericire. Dar, cum orice năzuință este imediat realizată, durata în acest plan este foarte îndelungată. Tentația unei asemenea existențe este atât de captivantă încât Sufletele trăiesc aici mii de ani, uitând că ar putea fi și trăiri superioare acestui plan.

Planul al șaselea caracterizează acel nivel de Conștiință de Unire cu Întregul Existențial. De fapt aici se trăiește un scop sau țel psihologic care conduce în fața Infinitului. Aici ne aflăm la poarta Adevărului Absolut, care ne absoarbe, unindu-ne cu Întregul – adică anticipează planul următor.

Planul șapte este caracterizat printr-O Lumină Infinită și Atotcuprinzătoare. Și din noi apare o Scânteie trăitoare prin Ea însăși. Aici suntem Spirit-Suflet – o Stare de Conștiință Pură. La fel Pură Rațiune, O Viață Pură și tot așa Dumnezeu Pur în întreaga noastră ființă.

Întrebarea firească este aceea pe care ar trebui să și-o pună fiecare semen în mod individual și anume: Cum vom putea atinge Starea de Iluminare ce caracterizează în mod real Înțelepciunea și Iubirea necondiționate într-o eternă mișcare?

Toți semenii sunt destinați – încă de la creație – să atingă această minunată realizare de Dumnezei întrupați

ca Bunătate, Frumusețe, Bucurie și Fericire. Iar acum, când luăm cunoștință de asemenea însușire este un semn incontestabil că am atins și nivelul respectiv de maturizare de a pune în aplicare minunata perspectivă: a trăi în deplină puritate.

Prin urmare, să nu amânăm această realizare și nici să nu ne asumăm neputința acestei minunate înfăptuiri, căci atunci când vom părăsi acest plan – prin fictiva moarte, adică simpla desprindere de corp – vom regreta amarnic neîmplinirea îndemnurilor care vizează propria noastră perfecționare.

În final, să reținem ca fapt esențial, că pe acest plan (adică, în postura de ființe întrupate) avem capacitatea de a trăi în mod real toate cele șapte niveluri de Existență. Iar truda, munca, insistența și dorința arzătoare vor înregistra însușiri benefice de transformare cu totul excepționale. Și toate astea vor forma un alt Om, cu puteri universale, pe fondul unor însușiri morale de înaltă spiritualitate. Și, concomitent cu transformarea indivizilor, va apărea o altă lume net superioară de cea existentă în prezent.

Nu putem încheia această temă fără să amintim de un alt nivel din lumea invizibilă, greu și închipuit, în care entități naive lăncezesc într-un mediu întunecos pe baza unor convingeri cu totul greșite. Aceste suflete apreciază că au murit o dată cu corpul fizic, deși gândirea lor spune cu totul altceva. Este vorba de acei credincioși habotnici care în timpul încarnării au fost convinși că nu au decât o singură viață ca pământeni și când aceasta va lua sfârșit, ei vor aștepta acolo să fie înviați de mântuitorul Isus Cristos, care împreună cu ei va forma o împărăție ce va dura o mie de ani.

Întreaga istorioară nu este decât o ineptie inventată de religie.

Spiritele binevoitoare care au încercat să-i ajute nu au reușit să le destrame profunda habotnicie, astfel că ei vor rămâne și pe mai departe în bezna și izolarea, pe care singuri și le-au creat prin propria imaginație.

18. EXPERIENȚA OMENEASCĂ

Experiența omenească e-nțelept evaluată,
Calitate intrinsecă pe cărarea minunată,
De-a afla ce-i Creatorul în a Lui Totalitate:
De la Gând Nelimitat – eternă subtilitate,

La structura cea mai densă, de materie compactă.
Asta facem noi aici ca făptură întrupată!
Prin acest experiment suntem deci superiori
Celorlalte entități, precum îngeri vestitori.

Să lăsăm deci laoparte greșita interpretare
Oferită de religii, dintr-o vădită eroare,
Voită sau nevoită de interese mărunte
Sau o crasă ignoranță, drept concretizări greșite.

Noi, ca ființe întrupate printr-un șir de încarnări,
Știm desigur multe fapte, însoțite de urmări,
Căci Cunoașterea de Sine singură se definește
A fi net superioară celui ce nu o trăiește.

Prin trăire emotivă, practic, se evoluează,
În contact direct cu Clipa și smerita ipostază.
Nu s-anticipează scop – ideal de împlinit,
Nici rostire de cuvinte, de egou împătimit.

Noi Suntem cu adevărat ființare și A Fi,
Stare de Conștiință Pură în lipsa lui „a gândi”,
Despre ieri și despre mâine – timp și spațiu definit
De nebuloasa făptură programată de știut.

În această comportare noi suntem uniți cu Viața
Și-acceptăm ce ne oferă, contopiți cu Existența.
Astfel și Tatăl trăiește – fiind doar O Simplă Prezență
De acord cu orice fapte din Imensa Lui Esență.

Noi ceea ce înfăptuim Îi dăm continuitate.
Precum o fac și alți semenii prin a lor activitate.

**Astfel Tatăl își dezvoltă Suprema Sacralitate
Și realii trăitori au acces la a Lui Totalitate.**

Experiența de ființă umană întrupată într-un corp de materie densă este apreciată ca având o valoare inestimabilă, pentru că ea ne permite să cunoaștem Creatorul în totalitatea însușirilor Sale: de la Gândirea Nelimitată până la materia brută, compactă. Acesta este, de fapt, scopul existenței noastre pe acest plan fizic.

Toate Entitățile de Lumină – ca îngeri și arhangheli, de pildă – ne sunt inferioari, întrucât acestea nu au făcut un astfel de experiment.

Semnalăm și cu acest prilej erorile săvârșite de religii și de susținătorii acestora care, fie din ignoranță, fie din interese personale egoiste, apreciază îngerii ca superiori oamenilor. Să reținem deci și această inadvertență, pe lângă toate celelalte neconcordanțe, în scopul de a evalua cum se cuvine importanța noastră de făpturi întrupate.

În șirul de vieți petrecute în această conjunctură, am cunoscut diverse lucruri, căci Cunoașterea de Sine se definește prin ea însăși superioară celui care nu o trăiește cu adevărat. Numai prin Cunoaștere și Trăire emotivă se evoluează continuu, în contact cu eterna Clipă care este, de fapt, unicul timp real întâlnit de noi în această ipostază.

Or, ca să întâlnim cu adevărat acel unic Moment ni se cere o minte smerită, complet tăcută. Nu se anticipează scop, ideal de împlinit. De asemenea, nu se rostesc cuvinte, mantre, rugăciuni – ele fiind totdeauna egou în activitate imaginară.

La întâmpinarea mișcării Vieții noi doar Suntem – adică Stare simplă de A Fi – prezenți la prezent. Este o stare de Conștiință Pură înfăptuită în absența totală a lui „a gândi” sau a rosti ceva despre ieri sau despre mâine. Toate astea nu sunt altceva decât timp și spațiu ireale, în care se lasă antrenată nebuloasa făptură programată de știut.

Așadar, în Starea simplă de A Fi, noi suntem uniți cu Viața și O acceptăm așa cum se manifestă, ca Existență în permanentă mobilitate. O asemenea atitudine este aidoma

cu aceea a Sublimului Creator care doar Este O Simplă Prezență în acord cu orice creatură din Imensa Existență.

Tot ceea ce noi înfăptuim îi dăm lui Dumnezeu continuitate – așa cum o fac și ceilalți semeni ai noștri prin propriile lor activități. Iar acest cumul de înfăptuiri dezvoltă Suprema Sacralitate a Tatălui Ceresc la care noi, ca reali trăitori, avem acces la a Lui Totalitate. Din Imensa Lui Gândire, cu care suntem în contact, noi ne hrănim și ne inspirăm în permanență, urcând pe Calea evoluției și desăvârșirii spirituale.

19. FIINȚA ȘI VIAȚA

Ființa, certă Existență, necum condiționată
De ceva exterior, ci doar pe Ea întemeiată,
Având proprie voință și libertate totală
De-a face tot ce dorește, ca structură Integrală.

Iar Viața-i Dumnezeu – un alt simbol folosit
Pentru bunul înțeles de insul neîmplinit,
De timp-spațiu posedat, precum mediul l-a format:
Atitudini strict gregare, prin egoism educat.

Cum s-acomodează ființa cu Viața-n derulare
Noutate, prospețime pe clipe-n desfășurare?
Asta e marea problemă ce se vrea clarificată
De noi toți în sinea noastră, prin trăire-adevărată.

Viața n-are legi sau țeluri dinainte stabilite.
Ea doar Este, O Eternă Energie cu nuanțe infinite.
N-are-nceput, nici capăt, fiind Lumină și-Armonie
Existentă peste Tot, ca și în Toate cu vibrații de Bucurie.

Și noi cum O-ntâmpinăm? Suntem cu Ea împreună?
Realizăm Uniunea printr-o mișcare comună?
Deci, Cunoașterea de Sine instantaneu ne unește
Aducându-ne-n prezent, în contact cu Tot Ce Este!

Iată cum se împlinește fără efort, siluire:
Cu Atenția lucidă și atotcuprinzătoare
Demascăm dizarmonia din momentul respectiv,
Adică fictivul sine degradant și posesiv.

Simpla conștientizare, realmente, îl topește,
Iar în „Golul” ce survine, ființa-ntreagă se unește:
Spirit, Suflet – Un Întreg în fața Eternității
Unit cu mișcarea Vieții – splendoarea Realității.

Altă cale nu există de-a cunoaște prin trăire
Ceea ce e Dumnezeu, decât cu El în Unire!
În acest context cunoaștem ce e Pacea, Bucuria,
Bunătatea fără margini, Dragostea și Fericirea!

Frecvența acestor clipe va conduce în final
La destrămarea structurii de egou conceptual
Și Iluminarea ființei – Stare de Supraconștiință.
Astfel este împlinită mult râvnita năzuință.

Noi, ca ființe umane, suntem O Existență certă, necontrolată de lumea exterioară, ci fundamentată în întregime pe noi înșine. Avem voință proprie și o libertate absolută de a face tot ceea ce dorim ca Trinitate Unitară. Aceste însușiri ne-au fost oferite de la bun început de către Tatăl Creator. Iar Viața este un alt simbol care îl exprimă pe Dumnezeu, ce a fost oferită insului neîmplinit pentru o mai bună înțelegere a existenței sale.

Problema care ne stă în față în mod permanent este aceea de a ne întâlni cu eterna Viață, aflată într-o continuă mișcare și nouătate totodată de la o clipă la alta. Căci numai întâlnirea corectă cu Viața ne definește de fapt propria Îndumnezeire. Așadar, Viața însăși, pentru a fi înțeleasă, ne solicită să ne întâlnim cu Ea prin trăire adecvată. Ea nu are legi, obiective sau programe anticipate. Ea doar Este, O Eternă Energie cu perspective infinite. Nu are început, deci vine din Veșnicie și curge fără încetare spre aceeași Veșnicie și se manifestă în permanență ca Lumină și Armonie existentă peste Tot și în Toate cu vibrații de Bucurie.

Aceasta fiind Viața, ne punem întrebarea: Cum anume O întâmpinăm noi? Suntem noi cu Ea în Comuniune? Realizăm oare întâlnirea corectă a noastră cu mișcarea Vieții!?

Cunoașterea de Sine, directă, nemijlocită, realizată instantaneu, ne unește întreaga ființă și ne aduce în prezent, în contact cu Tot Ceea ce Este în acel moment. Și iată, în mod practic, cum realizăm, fără efort sau siluire, minunata întâlnire: Pentru corecta cunoaștere ne folosim de singurul instrument pe care îl avem și anume: Atenția lucidă și atotcuprinzătoare. Cu ajutorul Ei doar vizualizăm dezordinea existentă în noi în momentul respectiv, care reprezintă ego-ul denaturat. Simpla conștientizare dezagregă totul fără să lase urme reziduale. Iar în „Vidul” sau „Golul psihologic” creat, ființa noastră – Spirit și Suflet – se unește având în față Eternitatea. În această modalitate ne întâlnim cu Viața care se înfățișează ca splendoare a Realității Absolute.

Altă cale de cunoaștere prin trăire nu există, în afară de întâlnirea noastră cu Dumnezeu sau Viața în perfectă Uniune. În acel moment cunoaștem: Pacea, Bucuria, Bunătatea, Dragostea și Fericirea fără margini și fără vreun motiv legat de ceva din exterior. Frecvența unor astfel de clipe va conduce, în final, la destrămarea ego-ului conceptual și apariția spontană a Stării de Iluminare a ființei. Această fericită realizare este o afirmare a Supraconștiinței, care ne va însoți atât pe acest plan, precum și la trecerea dincolo.

20. HRANA NOASTRĂ PERMANENTĂ

Gândirea Nelimitată este sursa de hrănire
A toate câte există sub simbol de omenire.
Orice clip-a Existenței e creată prin Gândire.
Acest lucru ne pretinde fenomenul Contopire.

Să realizăm constant, pe momente succesive
Întâlnirea cu Viața cu înscrisuri efective,
Născute din ambianța: Noi și Viața – o mișcare,
Noutate absolută, precum Ea se desfășoară!

Precum corpul e hrănit de substanțe nutritive
Ce-s aduse în celule de fluxurile sanguine,
La fel, ființa e hrănită încontinuu de Gândire,
Drept substanță ființării în proces de devenire.

Fluxul Conștiinței s-afirmă prin îndemnuri permanente,
Care-nregistrate-n Suflet – resimțite și trăite,
Dezvoltă pe-a lor măsură Viața noastră-n general
După cum este și râvna afirmată-n chip real.

Să revenim cu un exemplu: un Gând acum acceptat
Este-n Suflet resimțit, drept curent înregistrat.
Acest Gând poate să fie captat și, la fel, pus în valoare
Cu sau fără vrerea noastră, de un semen oarecare.

Toată lumea are-acces la propria noastră Gândire,
Cum și noi ne bucurăm de asemenea-nsușire.
Și acest noian de Gânduri au diferite valori:
Unele cu vibrații joase, și cu-nalte uneori.

Gândurile ce-apartțin conștiinței sociale
Prin natura lor sunt greoaie și-apăsătoare.
Aici se află, de fapt, imensa majoritate
De pământeni, programați prin a lor naivitate.

Ei nutresc gânduri reduse: de frică, supraviețuire,
Atitudini egoiste, judecăți și învrăjbire;
Legate de corpul fizic: boală, bătrânețe, moarte,
Ca și alt fel de nuanțe joase, foarte limitate.

Prin acest mod de gândire, hrănindu-se și hrânind,
Ne-asumăm alimentarea, ca și stagnarea prin gând
A conștiinței limitate a celor din apropiere
Sau a lumii-n general, drept impact și-aliniere.

Gânduri de frecvență-naltă sunt ale Supraconștiinței.
Ele ne dau Unitatea, Armonia, implicarea Bunătății,
Frumusețea și Iubirea, necum condiționate
De suporturi din afară sau, cumva, imaginate.

În Cunoașterea de Sine – bine pusă-n aplicare, prin
simțire și trăire,
Realmente, îndrumați să-i dăm Ființei numai Gânduri
de Iubire
Cu frecvența cea mai-naltă de vibrații insistente,
Care schimbă deopotrivă practicant și lumi existente.

Starea simplă de A Fi – permanență schimbătoare,
Se remarcă, în final, fiind prin ea transformatoare.
Astfel insul se-mplinește prin sacra-Îndumnezeire.
Să ființăm prin simplitate – fără efort sau siluire!

Gândirea Nelimitată este Sursa de hrană permanentă pentru Toate câte există în Imensitatea Necuprinsă. Fiecare clipă a Existenței este deci creată prin Gândire. Acest adevăr de necontestat ne solicită să ne întâlnim cu unicul timp real care este Clipa. Astfel se înfăptuiește Uniunea cu Viața pe momente succesive. Noi și Viața formăm o singură mișcare – ipostază care se definește prin ea însăși ca noutate absolută.

Așa cum corpul nostru este hrănit cu substanțe nutritive din alimentele pe care le consumăm, ele fiind aduse în celule prin circuitul sanguin respectiv, tot așa este hrănită și Ființa prin Gândire. Așadar Ființa este hrănită de către Gânduri în procesul de devenire sau evoluție. Fluxul Conștiinței se afirmă prin îndemnul și dorințele noastre permanente care – înregistrate în Suflet, resimțite și trăite – ne dezvoltă pe măsura lor Viața, în general.

Pentru a ușura înțelegerea fenomenului aducem următorul exemplu: Un Gând conceput este resimțit în Suflet ca un curent electric, care este înregistrat. Acest Gând poate fi captat și pus în valoare și de alte persoane – cu sau fără vrerea noastră. Prin urmare, toată lumea are acces la propria noastră Gândire, după cum și noi ne bucurăm de aceeași însușire.

Acest noian de Gânduri sunt de valori diferite. Unele dintre acestea au vibrații joase, altele sunt de frecvențe vibratorii foarte înalte.

Gândurile care aparțin conștiinței sociale, prin însăși natura lor, sunt joase și apăsătoare. La acest nivel se află marea majoritate a populației acestei planete, potrivit programării respective, datorită necunoașterii sau naivității acesteia. Acești oameni nutresc în mod frecvent gânduri reduse ca frecvență: de supraviețuire, de frică, atitudini egoiste de judecăți, lăcomie, violență și învrăjbire. Toate acestea sunt în strânsă legătură cu corpul fizic: de boală, îmbătrânire și moarte; ca și multe gânduri tot la fel de joase ca frecvență și foarte limitate. Ființele omenesti care se hrănesc cu acest soi de gânduri sunt în mod inerent influențate negativ de ele și, totodată, influențează pe semenii aflați în apropiere, conducând astfel la stagnarea evoluției acestora, ca și a lumii, în general.

Gândurile de înaltă frecvență sunt cele ale Supraconștiinței, care oferă Unitatea ființei, Armonia, Bunătatea, Frumusețea și Iubirea necondiționate de suporturi exterioare sau de lumea mărginită.

În Cunoașterea de Sine – dacă este corect aplicată, odată cu simțirea și trăirea – suntem îndemnați în permanență să-i oferim Ființei numai Gânduri asociate cu Iubirea, adică de vibrații înalte, foarte subtile, care schimbă radical pe practicant și lumea întreagă totodată.

În final, să reținem că simpla Stare de A Fi, în permanență schimbare, este prin ea însăși benefic-transformatoare. Astfel practicantul își împlinește sacra Îndumnezeire, fără efort sau siluire în vreo formă oarecare. Iar prin transformarea noastră, fără vrerea sau dorința noastră, contribuim la transformarea întregii omeniri.

21. IDENTIFICAREA LUI DUMNEZEU

Din lumile mai subtile, de niveluri diferite,
Am coborât pe Pământ, din considerații multiple.
Dintre toate, unul singur este cel mai important:
De-a cunoaște propriul Sine – drept mister considerat.

El se află în adâncul tuturor făpturilor umane,
Drept „Minuscul vârf de ac”, cu-nsușiri paranormale,
Fiind numit și Dumnezeu, cel prin care se-implinesc
Toate cele necesare ce-s aduse-n mod firesc,

De cursul normal al Vieții, pe momente succesive,
Noutate intrinsecă și însușiri afective.
De-acum, știind toate astea Sinele singur s-arată
Când tace făloasa minte, de timp-spațiu programată.

Iar în Pacea ce survine, nedorită, neforțată
Ființa-ntreagă se unește instantaneu – deodată!
Fericita ipostază ne-a dat chiar Divinitatea,
Omul-Dumnezeu ce suntem, Uniți cu Realitatea.

De fapt, ce e Dumnezeu? Are cumva început?
A fost altceva 'nainte, ori un haos absolut?
El e Pură Energie, Infinită Existență,
Ființează dintotdeauna, prin Eterna Sa Prezență!

N-are-nceput, nici sfârșit – permanentă noutate,
Gândire Nelimitată, Existență-n Tot și-n Toate.
De asemeni, e Iubire, Frumusețe și Grandoare,
Încontinuu Bucurie, ca Sacră manifestare.

A vedea pe Dumnezeu, Ființa Sa Cea Infinită,
Este precum o mișcare tuturora potrivită,
Drept o simplă viziune a Spațiului Nemărginit.
Acest spațiu fiind un Fluviu de Gândire fără de sfârșit.

Priviți Spațiu-Infinit! În el Gânduri Nelimitate
Care le cuprind pe Toate, precum ele prinse-n Toate!
Acesta e Dumnezeu cu-al Său imens conținut,
Ce-i determină Esența cu întregul Său avut!

La un anumit nivel, materie se definește,
Substanța oricărui lucru – Sursa ce-l alcătuiește!
La alt nivel, este trup – diverse dimensiuni!
Iar mai sus, este Lumină, apoi Neantul, în fine!

Dumnezeu e Tot Ce Este; Viață, Gândire Nelimitată
Care mereu schimbă și creează o Viață desfășurată,
Care-ntr-o clipă piere și apoi pe dat' apare apare!
N-ai cum stabili ceva ce-i născut și-ndat' dispare!

Putem noi oare percepe un Univers Infinit?
N-avem cum să înțelegem cu-al nostru spirit finit,
„Ceea ce transcende lumea, timpul, spațiul măsurabil”!
Tentativa e desigur un eșec imaginabil!

Cu o minte limitată nu-L putem vedea, descrie!
Tacă deci făloasa minte, cu a ei meschinărie!
În tăcere, noi doar Suntem, Un Întreg Nelimitat!
Astfel Noi și Tatăl – Una – Divinul identificat!

Așadar, numai cunoscând ce-i Tatăl – emoțional trăind,
Vom ști ce e Dumnezeu – noi în postura de „Fiind”.
Așa suntem: Mișcare, Pace, Iubire - toate nemăsurate,
Când ființăm doar ca Prezență pe momente consacrate.

Am coborât pe acest plan, la reîncarnare, din diferite și
variate motive, însă cel mai important este acela de a ne
cunoaște propriul Sine, considerat ca Existență misterioasă.
Acest Sine se află în toți semenii noștri, ca fiind de aceeași
calitate cu însușiri comune asemănătoare. El este Un Punct
minuscule de Lumină cu însușiri paranormale. Aceasta este
Scânteia Divină desprinsă din Imensa Flacără, adică Divinul
Creator. Așadar, aceste Scântei, în mod logic, rațional, au
aceleași însușiri ca și Creatorul.

Această Natură Divină ni se revelează atunci când tace
făloasa minte, care este o ficțiune născută pe fondul vieții
iluzioniste în asociere cu trupul carnal. Concomitent
cu tăcerea smerită a minții, ființa noastră se unește în
profunzime – Spirit, Suflet și Egou – formând o perfectă
Uniune cu Întreaga Realitate

Ce este de fapt Dumnezeu? Are cumva un început? A
existat ceva înaintea Sa, un haos absolut?

El este O Energie Pură, Infinită Existență care vine din
Veșnicie și se îndreaptă în necontenită mișcare spre aceeași

Veșnicie. Nu are început și nici sfârșit, fiind o permanentă noutate. Este O Stare Nelimitată care există în Toate, așa cum Toate se află în Imensitatea Întregului. De asemenea, El este Iubire, Frumusețe și Grandoare. Starea de Bucurie îi marchează întreaga Existență. Vederea lui Dumnezeu este oferită tuturor, indiferent de nivelul respectiv de înțelegere obiectivă. Simpla viziune a Spațiului Infinit – care este și un Fluviu de Gândire Nelimitată, fără de sfârșit – ne atestă veritabila descoperire, Imensitatea, Ea fiind însuși Adevărul Absolut!

Să reluăm experimentul. Să privim deci Spațiul Infinit! În El Gândirea Nelimitată care le cuprinde pe Toate, așa cum ele sunt cuprinse în Tot. Acesta este Dumnezeu cu imensul Său conținut, care-i determină Esența și avuția Sa nelimitată!

Dumnezeu, la un anumit nivel, este materie. Substanța fiecărui lucru este sursa care-L alcătuiește. La acest nivel El este trup de diverse dimensiuni și forme. La alt nivel, El este Lumină, apoi Gândire, iar în final, El este Neantul! Prin urmare, Dumnezeu este Tot ceea ce există: Viață, Gândire Nelimitată care mereu se schimbă și creează o Viață în continuă desfășurare. Între un moment și celălalt nu mai este. Or, în acest context nu avem cum să stabilim ceva care îndată se sfârșește și dispare.

Putem noi oare percepe un Imens Infinit? Desigur că nu putem cu mintea noastră finită. Este imposibil să cuprindem „Ceea ce transcende lumea, timpul și spațiul măsurabil”. Și orice tentativă făcută în acest sens este sortită eșecului. Cu mintea noastră limitată noi nu-L putem nici sesiza, nici descoperi.

Numai când această minte tace, noi vom deveni Un Întreg Nelimitat. În acest fericit context, Noi și Tatăl – Una Suntem ca Divin identificat. Așadar, numai cunoscând ce este Tatăl, prin trăire emotivă, vom ști ce este Dumnezeu, noi în necuprinsa ipostază de A Fi.

În final, noi suntem Mișcare, Pace, Armonie, Bucurie, Bunătate și Iubire nemăsurate când funcționăm în prezent pe momente consacrate, care se află în continuă desfășurare, noutate permanentă.

22. ILUMINAREA ȘI CUNOAȘTEREA DESCRIPTIBILĂ

Iluminarea e un fenomen – mister – imposibil
de descris.

Ea se produce spontan, într-un moment nou extins,
Fiindcă-i veșnic noutate pe momente schimbătoare,
Iar cuvintele sunt vechi – necum corespunzătoare.

Dacă-ncercăm să traducem Cunoașterea prin cuvinte
Ea nu-i deloc nouă, ci păreri închipuite.
Cunoașterea cea reală e doar simplu resimțită
De realul trăitor, drept surpriză absolută.

Aceasta-i Inteligența – Gândirea Nelimitată,
Ce survine ca un fulger, neputând fi explicată
Prin cuvinte perimate în trecut înregistrate,
Acum fiind nepotrivite, fiindcă sunt imaginate.

Trăitorul veritabil doar cunoaște integrat în Absolut,
Nemarcăt de vreo nevoie de a se face cunoscut.
Fenomenul resimțit, ca Gând de-naltă frecvență,
Care e păstrat în Suflet ca memorie concretă.

Sentimentul elevat, care astfel e păstrat
Va atrage-n Viața noastră Gânduri cum el s-a format,
Care devin absolute o dată cu-Înțelepciunea
În Suflet înregistrată. Ea dă Vieții proșteimea.

Glanda cea pituitară, fiind permanent stimulată,
Prin masa ei hormonală copleșește ființa toată.
Corpului dă tinerețe, vigoare, amânând moartea
Viața astfel e schimbată, implicând seninătatea.

Dragostea, Inteligența și, la fel, compasiunea
Se vor mări neîncetat o dată cu-Înțelepciunea,
Care stimulează ființa pe culmi net superioare.
Planul șapte fiind atins, progresiv, prin însumare.

Prin actualul mesaj am fost, practic, informați
Despre ce e necesar, pe noi înșiși rezemați,
De a reveni la Sursă, prin atitudini însușite,
Adică la noi Acasă, însoțiți de îndemnuri sfinte.

Cunoașterea prin trăire și de-asemenea simțire
Vă stă-n față și vă-ndeamnă, prin a ei îndreptățire,
Să deconspirați ce-i fals – prețuirea-nșelătoare
Și să deveniți Ce Sunteți – Ființe etern creatoare.

Fenomenul Iluminării apare în mod spontan, fiind prin însăși natura lui ceva misterios și imposibil de descris. El apare ca noutate absolută, deci imposibil de înțeles cu mintea veche știutoare.

Despre Iluminare luăm cunoștință prin trăire și simțire în mod individual, atunci când o întâlnim cu adevărat. Ea apare ca un fulger și nu poate fi explicată prin cuvinte perimate, care se află înregistrate de mintea veche. Trăitorul o cunoaște în ipostaza Integrării lui în Absolut și simte nevoia de a o exterioriza în scopul de a-și însuși o anumită importanță funcțională. Gândul de înaltă frecvență vibratorie, care o definește, este păstrat în Suflet ca memorie concretă pe fondul produs o dată cu declanșarea ei. Iar acest sentiment, care a determinat înregistrarea, va atrage în viața noastră cotidiană numai Gânduri de înaltă subtilitate, ce amplifică neconținut propria Înțelepciune. Asemenea Gânduri stimulează, în mod frecvent, glanda pituitară, care își mărește masa hormonală, oferind corpului sănătatea, tinerețea și îndepărtează fenomenul moarte. Pacea, Armonia și seninătatea sunt efectul sigur al acestei realități. De asemenea, se vor amplifica neîncetat: Dragostea, Inteligența și Compasiunea, o dată cu Înțelepciunea care stimulează și îndrumă ființa pe culmi net superioare. În acest fel va fi atins, progresiv, planul al șaptelea, prin însumarea însușirilor respective cu totul deosebite.

Și prin această temă-mesaj am fost, practic, informați despre ceea ce este absolut necesar să facem, prin noi înșine, pentru a reveni cât mai grabnic la Sursa-Surselor, adică la

căminul nostru. Iar Cunoașterea de Sine, prin trăire și simțire, ne stă în față și ne îndeamnă să demascăm ceea ce este falsă prețuire a ego-ului vremelnice și să devenim Ceea Ce suntem de fapt: Ființă Eternă Nemuritoare. În noi toți, fără nici o excepție, există întreaga capacitate de a concretiza atitudini și comportări sfinte și sfințitoare totodată.

23. ÎMPĂRĂȚIA MATERIEI

Viața în al ei ansamblu, așa cum se desfășoară,
E legată-n mod real de lumea materială;
Condiția Existenței e un factor necesar
În relația umană ca ceva elementar.

Deci, hrana asigurată zilnic drept prioritate,
La fel și îmbrăcăminte, prin veșminte adecvate
Alte lucruri necesare unui trai cât mai decent,
Și un adăpost potrivit pământescului moment.

Dotat cu Inteligență de Divinul Creator
Omul a supraviețuit pe-al său fond interior,
Spirit, Suflet – împreună – pe cărarea minunată
A Vieții-n derulare, ființând cu Ea deodată.

Ca Dumnezeu-bărbat și Dumnezeu-femeie-n Unitate
Au pus temei Existenței prin a lor Realitate,
Zi de zi și an de an – generații succesive
Au clădit această lume – adevărată minune!

Prin imaginație, Gândire și voință intensivă,
Orice idee ciădește, ca necesitate-activă
În desfășurarea Vieții pe momente trecătoare,
Noutate absolută – tuturor folositoare.

În această Împărăție de materie solidă
Știința, tehnica, tot timpul în descoperiri abundă
Și pe om îl definește drept stăpân și stăpânire
A tot ce este lumesc în a lui conviețuire.

Dar, pe plan spiritual e cu totul diferit:
Omul a rămas în urmă. Când în corp a coborât
S-a socotit a fi trup, ca și minte știutoare,
Uitând deci experiența de trăire prin Ființare.

Ca făptură încorporată într-un înveliș carnal
Suntem legați temporar de planul material.
Însă, nicicând să uităm latura spirituală,
Propria Divinitate – Veșnicie cert reală.

Când Cunoașterea atinge reala Iluminare,
Fericitul trăitor, pe clipe înnoitoare,
Este perfect conștient de lumea-n care trăiește
Și câte-ntâlnește-n cale, el pe toate le iubește.

Viața în ansamblul existenței și desfășurării Ei este legată și de lumea materială. Iar noi, ființele umane, care facem experiența lui Dumnezeu ca materie, suntem condiționați de această Împărăție a materiei brute.

Așadar, zilnic avem nevoie de hrana necesară unei bune funcționări fiziologice. Îmbrăcăminte adecvată condițiilor climaterice respective mediului unde ne aflăm este o altă necesitate. De asemenea avem nevoie de o locuință, drept adăpost pentru odihnă și refacerea energiei. Cu aceste elemente de bază ne putem menține și dezvolta în chip satisfăcător pe acest plan al Existenței terestre.

La începutul existenței sale pe acest plan, ființa umană, plătândă și neputincioasă, a dus o viață foarte grea, fiind nevoită să facă față unor condiții adverse. Cu trecerea vremii însă, omul, fiind dotat de către Creator cu Inteligență, a putut să supraviețuiască și să devină stăpânul de necontestat al acestei planete. În ipostaza de Dumnezeu-bărbat și de Dumnezeu-femeie, au pus împreună pus temelie acestei lumi minunate în care ne aflăm.

Tot ceea ce vedem astăzi în jurul nostru, privitor la ansamblul tuturor domeniilor care definesc această lume a materiei, este rezultatul firesc al descoperirilor ființelor umane. Omul, folosind imaginația, gândirea și voința crea-

toare, a pus temelie științei cu aplicare în toate domeniile legate de existența cotidiană. Toate descoperirile făcute privitoare la aceste aspecte ale Vieții sunt, prin ele însele, dovada certă a superiorității și muncii sale, care merită toată admirația.

Nu același lucru s-a întâmplat și pe plan spiritual. Aici însă, din păcate, constatăm cu totul altceva. Fără să greșim afirmăm cu toată convingerea că ne aflăm încă în stadiul de primitivism spiritual. Relațiile inter-umane, atitudinile față de mediul înconjurător și față de ansamblul Existenței, în general, îndreptățesc cu prisosință calificativul de mai sus.

Noi, oamenii – Copii ai lui Dumnezeu prin creația Lui directă – avem aceleași însușiri transmise nouă o dată cu actul creației de către Sublimul Părinte. Așadar, Iubirea, Bunătatea și Fericirea sunt calități esențiale aflate în fiecare făptură umană. Aceasta este Natura noastră Divină pe care treptat ... treptat am dat-O uitării încă de la coborârea în acest plan al iluziilor. Ne-am considerat corpul și mintea, produs al simțurilor, ca fiind Realitate.

Rătăcim de prea multă vreme, atașați în mod nefiresc până la înrobire de această lume fictivă și trecătoare. A sosit vremea Trezirii! Deși trăim cu adevărat în această împărăție a materiei, să nu uităm nici o clipă Natura noastră Divină!

Iluminarea este accesibilă tuturor – prin trăire și simțire pe clipe aflate într-o continuă schimbare. În Starea simplă de A Fi sau Stare de Conștiință Pură vom întâlni Iubirea necondiționată, care ne atestă propria Îndumnezeire.

24. ÎMPĂRĂȚIA RELATIVITĂȚII

Iată-mă iarăși și iarăși pe drumul bătătorit
De ai noștri înaintași – părinți, străbuni – conduși de
propriul știut:
Obiceiuri de demult, reguli de morală, diverse ceremonii,
Frica de păcat și moarte, și-alte multe ineptii.

Astfel condiționat am o minte posedată
Și repet neconținut, precum ea a fost formată.
Dar, ... deodată, mă opresc și încep să meditez
Și-nsoțit de-acest proces, încerc să evaluez:

Tot ce fac nu văd efecte ce-s promise de credință!
Ceva-i șubred, nefiresc! E propria mea neputință?!
Sau credința-i mincinoasă, derutantă
Prin ai ei îndrumători și-a lor viață distonantă?!

Cu totul nepotrivit în ce spun și-nfăptuiesc.
Zi de zi fiind clar exemplu că ei, de fapt, s-amăgesc
Și – conștient, inconștient – pe creduli duc în eroare,
Dibăcia folosită în discuții e la fel de-nșelătoare.

Tot la fel de dubioase: metode, filozofii înalte,
Dau aceleași rezultate, prin iluziile asumate.
Efectele clar văzute – argumente prețioase.
Ele ne spun ce se-ntâmplă cu mințile nemintoase:

De o parte, impostorii vanitoși și aroganți;
De-alta, masa de creduli naivi, ce-s influențați.
Peste tot în întreaga noastră planetă
O psihoză perimată, realmente desuetă.

Astfel de împărăție relativă, nefirească
A atins propriul liman! Vremea cere să renască!
Este propriul ei destin, practic să evolueze!
Asta Viața o impune să devină, progreseze!

Nu prin legi, regulamente se obține redresarea,
Ci prin proprii cetățeni care-și destramă eroarea,
Desprinși de-ale lor iluzii – ce le socotesc reale,
Din neștiință, ignoranță apreciate vitale.

Nimic din această lume: fizic, psihic, deopotrivă,
N-au în ele calitatea de Realitate-activă.
Totul este relativ, ficțiuni amăgitoare
Cu efecte pe potrivă, inerent înșelătoare.

Cu Atenția lucidă și atotcuprinzătoare
De întâmpinăm toate astea, întâlnirea e nimicitoare.
Iar în „Vidul” ce survine – Pace, Liniște deplină,
Divinitatea din noi, Sacrul Sine, instantaneu se afirmă.

Viața altfel e văzută și trăită prin simțire,
Noi fiind încontinuu proaspeți – o eternă înnoire,
Precum este Existența la nivel universal.
Ea nicicând nu se repetă, nici nu are un final!

Cunoașterea cea de Sine în acest mod se înscrie,
Pe momente fericite și-o imensă Bucurie,
Efectele fiind dovada, drept măreție, grandoare,
Care-atestă Calea dreaptă, instantaneu creatoare.

În actuala noastră încorporare ne aflăm, de fapt, pe drumul bătătorit de înaintași: părinți, bunici și străbuni – care au fost conduși de propriul știut fixat pe pelicula memoriei. Este vorba despre credința străbună, bazată pe reguli de morală cu diferite ceremonii, cu frica de păcate și moarte, ca și multe alte ineptii.

Fiind condiționați încă din copilărie, noi dispunem de o minte posedantă care ne conduce în viață în mod mecanic, obligându-ne să ne conformăm după cum am fost îndoctrinați.

Și-acum, în continuare, iată exemplul unui Om-Trezit. La un moment dat mă opresc și încep să meditez și concomitent să evaluez: Tot ceea ce fac nu văd efectele pe care însăși credința mi le anticipează. Întregul proces îmi demonstrează fie șubrezenia credinței, fie propria ei neputință. Continuând astfel analiza, mai descopăr că acei îndrumători una spun și îndeamnă prin credința derutantă, și alta este comportarea și exemplul oferit prin propria lor viață. De asemenea, constat că ei de fapt se amăgesc și, conștient sau inconștient, duc în eroare masele de credincioși. Dibăcia sau iscusința, folosită în discuții, este la fel de înșelătoare. Tot la fel de dubioase sunt și diferitele metode și filozofii arogante, care puse în aplicare,

oferă aceleași rezultate iluzioniste. Efectele pe care toate acestea le înregistrează, sunt adevărate teste care califică în mod categoric pretenții îndrumători spirituali.

Prin urmare, distingem, pe de o parte, impostorii vani-toși, chiar aroganți, sprijiniți pe calapoade limitate de gândire; iar pe de altă parte, mulțimea de creduli, care se lasă influențați și conduși. Acesta este de fapt climatul și psihoza care domină pe întreaga suprafață a acestei planete.

Această împărțire relativă, nefirească, a atins limita maximă a propriei dezvoltări. Vremurile pe care le străbatem impun părăsirea nefirescului și revenirea la Realitatea incontestabilă. Renașterea, progresul, evoluția se află înscrise în destinul acestei împărțiri, impuse chiar de către Viață în mișcarea ce O caracterizează în drum spre Veșnicie.

Iar această transformare radicală nu poate fi concretizată prin legi, regulamente, decrete prezidențiale sau alte îndrumări, ci de fiecare cetățean în parte. Și cum anume poate fi înfăptuită? Prin aplicarea unei modalități foarte simple – incredibil de simplă! O asemenea simplitate derutează adesea pe marea majoritate a semenilor. Îi face neîncrezători și susceptibili în privința rezultatelor care se obțin în mod clar, fără eforturi sau ideal anticipat.

Experiența transformatoare începe cu fiecare ins în parte, cu demascarea iluziei în care trăim datorită neștiinței, ignoranței. Nimic din această lume în care trăim ca fapte întrupate nu are un suport real. Totul este ficțiune amăgitoare care – prin efectele inerent înșelătoare – ne stresează, chinuiesc, amplificând în noi înșine suferințe, cu repercusiuni asupra celor din jurul nostru, ca și a lumii, în general.

În acest experiment folosim doar Atenția lucidă și atotcuprinzătoare. Ea, asemeni unui laser – dezagregă, dizolvă instantaneu tot ceea ce ne scoate în cale Viața, apreciate de noi ca plăcute sau neplăcute. Iar în Pacea sau „Vidul psihologic”, care survine, apare Divinitatea din noi sau Sacrul Sine. În această ipostază Viața este altfel văzută și trăită prin simțire. Așadar, în acest context, noi funcționăm în Uniune cu Viața pe clipe în desfășurare, ca

noutate, prospețime neconținută. Aceasta este Existența la nivel universal care nu se repetă niciodată și nici nu are un anume sfârșit.

Cunoașterea de Sine se înscrie în acest mod pe momente fericite și o imensă Bucurie. Efectele pozitive pe care noi, ca practicantonești, le conștientizăm sunt dovada certă că funcționăm încadrați pe Calea directă, care ne conduce la desăvârșirea noastră spirituală.

25. ÎNDEMNURI ESENȚIALE

Blândețea și Bunătatea, împreun-asociate,
Față de noi și de alții – profund în noi implantate!
Să fim generoși cu noi și cu alții deopotrivă!
Și, de asemeni, credincioși, ca deprindere activă!

Atât una, cât și alta întâi nouă aplicată,
Căci așa vom învăța a fi altor semeni dată!
Iar când ne trădăm pe noi, în locul altei persoane,
Se numește tot trădare de proporții colosale.

Dragostea apreciată cea mai-naltă prețuire
De Dumnezeu tuturora acordată, fără vreo deosebire!
Ea-nseamnă Libertate, Creatorul fiind o astfel de calitate.
Libertatea-i Dragoste rostită, ambele deci asamblate!

Să ne amintim continuu că lumea-n care trăim
E o lume de iluzii! Ce vedem și auzim
Nu este nimic real, ci ficțiuni inerente
Care, corect folosite, ne oferă propria Realitate.

Acesta-i scopul suprem al oricărei întrupări:
Experiența sublimă a divinei Integrări.
Existența pe-acest plan e un vis neconținut.
Liberi suntem să visăm acest vis prin împlinit

Și la acea lume în care Dragostea Nețărmurită
Dă răspunsuri la oricare întrebare sau reacție ivită,

Situații diferite pe momente trăitoare,
Noi fiind Una cu Ce Este în acea desfășurare.

De asemeni, să visăm la acea lume, în eterna ei mișcare,
În care Viața însăși prin sensuri sprijinitoare
E-acceptată precum este, ca supremă prețuire,
Noi, trăitor implicat în Ea cu desăvârșire!

În acest context de Viață nu există amăgire,
Ci oportunități egale și resurse de reală împlinire.
De anticipat o lume în care judecata e exclusă,
Dragostea-i fără condiții, de frică necum impusă

Ca mijloc de-a impune respect – formă clară de-mpietrire!
Diferențe între semeni nu produc discriminări,
Nicidecum o separare! – Întregul considerat
Reflectarea absolută a părților ce L-au format!

O lume în care e destulul însumat,
Cel ce are din prisosul său împarte cu cel neîndestulat;
Suferința nu e niciodată și de nimeni ignorată;
Când iluzia-i văzută, ea-i de toți considerată;

Ignoranța, precum și intoleranța nu mai există ca fapte;
La fel ura, toate iluzii deșarte, lipsite de-nsemnătate;
Superioritatea realmente abolită – ca-nsușire personală
Din viața tuturor ca iluzie totală!

Visați la acea lume în care greșelile nu duc la rușine,
Nici regretele nu duc la-nvinovățire sau aversiune!
De asemenea, judecarea nu duce la condamnare
Și la alte multe lucruri vădite prin exprimare!

Toate astea cum anume le vedeți și-apreciați?
De le vedeți ca reale, sunteți realmente posedați!
Toată tragedia Vieții: frici, coșmaruri infinite
Singuri vi le asumați, suferind cu-ngusta minte!

Calapoade de gândire prin timp astfel v-au format
Vremea e să vă desprindeți! Știți și sunteți informați

Ce-i Sublimul Adevăr și complexul de iluzii
Ce vă domină, prin ignoranță și mulțime de confuzii:

Acest complex de-ndrumări de Dumnezeu oferite
Vă-ndeamnă să vă cunoașteți pe momente viu trăite!
Aveți totul la-ndemână și-ntreaga capacitate
Singuri să descoperiți propria Realitate.

Iar, în final, autorul vă-ndeamnă prietenește:
Cititul oricărei teme în mod spontan se-implinește
Cu aplicarea corectă și trăirea personală,
Singuri sunteți și-n Libertate totală!

Aceste îndemnuri nu sunt altceva decât simple atenționări pe care, punându-le în aplicare, vom descoperi inerentele efecte benefice spirituale care le însoțesc. Blândețea și Bunătatea, asociate între ele și implementate în profunzimea propriei ființe, vor produce efecte atât asupra noastră, cât și asupra semenilor.

Să fim generoși atât cu noi, cât și față de ceilalți frați și surori cu care venim în contact. De asemenea, să ne însușim, ca deprindere permanentă, buna-credință față de noi, ca și față de restul oamenilor. Prin urmare, vom începe de fiecare dată cu noi înșine. Căci cum am putea avea pentru alții o anume atitudine dacă, mai întâi, nu ne-o adoptăm propriei noastre individualități? Dar să ne continuăm șirul de îndemnuri:

Dragostea, apreciată ca cea mai înaltă prețuire a lui Dumnezeu, să O avem – fără nici o deosebire – față de întreaga omenire. Ea înseamnă și Libertate comportamentală. Libertatea și Dragostea exprimate să fie totdeauna asamblate!

Să ne amintim în mod frecvent că lumea în care trăim este o lume de iluzii – concretizată prin ceea ce vedem și auzim. Toate acestea sunt inerente ficțiunii care, folosite în mod corespunzător, ne conduc la propria Realitate. Acesta este scopul suprem al oricărei întrupări: a face experiența

Sublimului prin Integrare, folosindu-ne de existența stărilor iluzorii, văzându-le așa cum sunt ele.

Existența noastră în această lume este un neconținut mister. Și dispunem de libertatea de a visa, iar visul ne conduce la Integritatea propriei ființe.

Să visăm deci la acea lume în care Dragostea este nețărmurită, care dă răspunsuri la orice întrebare sau reacție ivită, drept situații diferite pe momente trăitoare. Noi, în ambele cazuri, fiind Una cu Ceea Ce Este în întreaga desfășurare.

De asemenea, să visăm la acea lume în eterna ei desfășurare în care Viața este acceptată așa cum este Ea, fără nici un fel de cântire. În acest context de Viață nu este nici un fel de îngrădire. Totul este privit ca oportunități, oferite de către Viață, datorită cărora vom atinge propria Realizare sau Iluminare. Nimic nu vom anticipa și nici nu vom judeca pe cineva. Dragostea Nețărmurită o vom oferi la toate câte ne înconjoară, fără să facem vreo discriminare între ceva sau altceva. Nu va fi nici o separare, ci văzând Întregul ca reflectare a Purității din care El este cuprins.

Să visăm la acea lume îndestulătoare, în care: acela care are dă din prisosul său celor neîndestulați, suferința nefiind niciodată ignorată; când iluzia este văzută de toți, ea este îndată reconsiderată cu efectele de rigoare; ignoranța și intoleranța nu există ca fapte reale; la fel, ura, ca și toate iluziile desuete sunt lipsite de însemnătate; superioritatea, ca însușire personală, să fie abolită: atât din viața personală, cât și a tuturor – ea fiind o iluzie foarte puternică și cu caracter general. Este întâlnită la toate nivelurile sociale.

Să visăm la acea Viață în care greșelile nu conduc la rușine și nici regretele la învinovățire sau aversiune, nici judecățile nu conduc la condamnare, ca și la alte multe lucruri învederate prin exprimare.

După această înșiruire de îndemnuri esențiale, cum anume le vedem și apreciem în final? Dacă asemenea visări le considerăm reale, suntem în mod sigur un fals sine sau egou condiționat pe șabloane limitate de gândire de către mintea știutoare.

Acum a sosit vremea ca singuri să ne descoperim propria Natură Divină. Dispunem de întregul complex de informații în legătură cu ceea ce este Sublimul Adevăr, ca și de întregul ansamblu de iluzii care domină lumea și o stresează, datorită necunoașterii sau greșitei interpretări a Vieții în eterna Ei desfășurare.

Îndemnurile, la care ne referim în această temă, au fost date chiar de către Dumnezeu prin diferiți mesageri și persoane anume dotate. În consecință, să lăsăm de o parte orice îndoială și să ne angajăm cu întreaga energie la punerea în aplicare potrivit Cunoașterii de Sine.

Iar autorul acestei lucrări vă sugerează ca cititul fiecărei teme să fie asociat cu aplicarea corectă și trăirea personală. Experiența întâlnirii cu Viața se realizează de unul singur, însoțit de o totală Libertate.

26. LIBERTATEA ABSOLUTĂ

Libertatea un dar sacru, de supremă prețuire,
De Dumnezeu oferită, din imensa Lui Iubire,
Fiilor Săi mult iubiți, încă de la început
Spre a explora Gândirea și dezvolta Duhul Sfânt.

Dar nu e numai atât! El ne-a oferit și Ființa
Ca voință de creare, Starea de Pură Conștiință
Și-nțelegere deplină a Eternității Sale
Cu-nsușiri și calități certe și-adimensionale,

Gândirea Nelimitată, Dragostea fără condiții.
În relația cu noi nu există contradicții,
Voința noastră și-a Lui este asemănătoare,
El fiind de acord cu noi în oricare-mprejurare.

Nici o acțiune-a noastră, fie cât de ticăloasă,
Nu poate să depășească firea Lui dumnezeiască:
Nu judecă, nu condamnă, nicidecum nu osândește,
Nici nu are atitudini la câte-n lume-ntâlnește.

El doar Este! – Simplitate Sfințitoare,
Măreție Infinită a Toate cuprinzătoare!
În acest context Cuprinsul pe niveluri diferite
Se dezvoltă, ia amploare pe momente strict trăite.

Evoluția umană – un proces fără sfârșit,
Pe clipe se-nregistrează: Spirit și Suflet, unit
Cu trăirea emotivă, absolut esențială
Împlinirilor mărețe de factură personală.

Să reținem că prin darul Libertății de Dumnezeu oferit
Nu există legi morale restrictive, anume de urmărit
În a noastră existență de făptură încorporată
Pe-acest plan material, fondat pe dualitate.

Tot ce facem, gândim sau simțim ca fapt curent,
Dumnezeu e de acord – în mod cert și evident,
Fiindcă voia noastră și a Lui sunt continuu asamblate
Încă de la început, prin imensa-i Bunătate.

Numai astfel se cunosc și se-implinesc
Toate-aspectele Vieții ce, de fapt, O definesc.
Individul face doar experiențe ce-i oferă-Înțelepciune
Prin efectele simțite legate de acțiune.

Nu există forță-n lume mai presus de cea Divină,
Care să distrugă Viața în vreo-mprejurare anume!
Să ne trăim deci Viața precum Sufletul ne cere
Când suntem un om complet pe momente viager,

Fiindcă suntem oameni liberi, cu puteri nemărginite
Și-avem propria voință de Dumnezeu oferită!
El ne-a dat a Lui Iubire, care ne și definește,
Aflată în profunzime care pe toți ne sfințește.

Libertatea Absolută sau Liberul arbitru, oferit de către
Dumnezeu nouă oamenilor – creația Lui directă – este un
dar al Iubirii necondiționate care îl caracterizează. În

virtutea acestui inestimabil dar, noi avem deci posibilitatea să explorăm Gândirea în întregul Ei, pentru a dezvolta în noi Duhul Sfânt.

Pe lângă acest dar, ne-a mai oferit și Ființa cu voință de creare, Starea de Conștiință Pură, ca și întreaga înțelegere a Eternității Sale, cu însușiri și calități adimensionale.

În ipostaza în care noi înșine realizăm Gândirea Nelimitată, Dragostea fără condiții în relația cu noi înșine nu pot exista cumva stări contradictorii, iar voința noastră și a lui Dumnezeu sunt asemănătoare. El este de acord cu noi în oricare împrejurare. Nici o acțiune a noastră – fie ea cât de hidoasă – nu poate să depășească Bunătatea Lui fără de margini. El nu judecă, nu condamnă în nici o împrejurare, nu osândește ceva sau pe cineva.

Dumnezeu este doar O Simplitate sfântă și sfințitoare. De asemenea, El este O Măreție Infinită a Tot cuprinzătoare. În acest context, Imensul Necuprins – aflat pe niveluri diferite de evoluție – se dezvoltă, ia amploare pe momente strict trăite. Evoluția umană este un proces fără sfârșit, care se înregistrează ca Spirit și Suflet unit cu Întreaga Existență.

Să reținem, ca fiind extrem de important, că prin darul Libertății oferit fiilor Săi, Dumnezeu nu cunoaște legi morale restrictive, care să fie urmărite și puse în aplicare de noi ca ființe întrupate în această lume materială ce este fundamentată pe Divinitate.

Tot ceea ce noi gândim, exprimăm sau înfăptuim Dumnezeu este de acord cu noi. Așadar, voința noastră și voința Lui sunt asociate încă de la început, datorită incommensurabilei sale Bunătăți. Noi, ca indivizi, facem doar simple experiențe care ne conferă Înțelepciunea, potrivit efectelor ce le simțim – strict legate de propria noastră acțiune.

În Imensul Necuprins nu există altă forță sau energie, în afară de cea a lui Dumnezeu, care să distrugă Viața în vreo împrejurare oarecare. Să ne trăim deci Viața după îndemnul firești ale propriului Suflet, când ne aflăm ca om complet pe momente în continuă derulare, întrucât suntem oameni liberi și dispunem de puteri nemărginite,

date chiar de El, prin Iubirea Lui nelimitată care pe toți ne sfințește.

27. LIMITAREA CREIERULUI

Noi dispunem de un creier – veritabil receptor,
Cu imense însușiri de-a capta și folosi revelator
Întregul noian de Gânduri, potrivit cu-a lor frecvență,
Precum Spiritul Divin în eterna-i Existență.

Gândirea Nelimitată de Creator folosită,
La fel, nouă dăruită ca-nsușire absolută.
Însă, ca ființe-ntrupate, ne-am uitat Divinitatea,
Folosind gânduri mărunte, vizând irealitatea.

Gândurile limitate, egocentric folosite,
Ne-au redus capacitatea de recepții infinite.
Din creier noi folosim de fapt numai o treime –
restul doarme,
Partea cea superioară, stânga – dreapta, părți infime,

Iar din creierul cel mic doar o mică porțiune.
Restul este adormit – totală inacțiune.
În această ipostază, noi respingem, prin neștiință,
Din Șuvoiul de Gândire ce bombardează Conștiința,

Gândurile neînțelese. Acceptăm numai o parte,
Adică acele gânduri de noi frecvent folosite.
Restul, constant returnate în Șuvoiul de Gândire,
Ființa noastră strict redusă la mărunta ei trăire.

Cum redresăm neputința chiar de noi determinată?
Numai într-un singur fel: prin Cunoaștere-adecvată!
Adică văzând eroarea: mintea noastră cea meschină,
Degradată de conștiința socială – implicarea ei deplină!

În acest scop – conștient, cu Atenția-Lumină
Vom întâmpina frecvent conștiința cea socială,

Adică mintea cea veche, prin reacții obsesive
La întâmpinarea Vieții – noutate absolută, pe momente
succesive.

O asemenea întâlnire destramă închipuirea,
Iar în Pacea survenită, o dată cu-întâmpinarea,
Creier nou și minte nouă, proaspătă, nefolosită
Intr-acum în funcțiune pe-adevăruri sprijinită.

Astfel de-ntâlniri trezesc creierul în întregime,
Destrămând concomitent eul fals cu-a lui vechime.
Iluminarea, prin ea însăși, ne confirmă Natura Divină,
Noi și Tatăl – una fiind, prin Ființare împreună.

Disponem de un creier, aflat în cavitatea craniană, ca organ al Gândirii și Conștiinței de înaltă subtilitate. El este un veritabil receptor, care captează și folosește întregul noian de Gânduri, potrivit cu a lor frecvență, întocmai ca Spiritul Divin în eterna Lui existență. Prin urmare, Gândirea Nelimitată a Creatorului ne-a fost dăruită și nouă, Fiilor de Dumnezeu, încă de la început. Dar, îndată ce am coborât în lumea materiei – îmbrăcând acest înveliș carnal – am început să uităm Natura noastră Divină.

Identificarea cu trupul și lumea iluzorie ne-a determinat să folosim gânduri tot mai limitate. În acest fel ne-am redus capacitatea de recepție infinită – avută la început – potrivit șabloanelor de gândire limitată, lăsând deci de o parte în nefolosință o mare parte din creier. În prezent, noi folosim numai o treime din acest întreg, restul se află în adormire. Din creierul mare folosim doar partea superioară – stânga și dreapta, iar din creierul mic o infimă porțiune. Funcționarea noastră la acest nivel este deci incompletă, parțială. Iar din Șuvoiul de Gânduri – care ne bombardează în permanență aura – noi nu acceptăm decât acele gânduri folosite de noi frecvent. Restul gândurilor sunt pur și simplu respinse, prin returnare, în Imensul Val de Gânduri.

Întrebarea firească, pusă nouă înșine, este aceea de a cunoaște calea redresării. Ce anume ar trebui să facem pentru a funcționa ca om complet cu întreaga noastră capacitate cerebrală?

Totul depinde de noi înșine prin Cunoaștere adecvată. De fiecare dată, la întâlnirea cu mișcarea Vieții, să demascăm mintea noastră veche, deficitară, cuprinsă în șabloane de gândire limitată, ce au fost create educațional de către conștiința socială, care ne-a format tempo-spațial. Această minte veche, care funcționează prin reacții mecanice, întâmpinată cu Atenția lucidă și globală, îndată de dezagregă și dispare. Iar în Pacea survenită, noi celule cerebrale nedegradate de folosiri anterioare intră de-acum în funcțiune.

În acel unic și real Moment, noutatea Vieții este întâmpinată, trăită și simțită de un creier proaspăt și o minte nouă nemaiîntâlnită. Astfel de întâlniri cu Viața trezesc creierul în întregime, destrămând concomitent sinele fals.

Iluminarea este dovada certă a Trezirii propriiei ființe ca Natură Divină, când noi și Sublimul Părinte suntem Una prin trăire împreună la nivelul cel mai înalt de Gândire Nelimitată, Iubire fără margini, Bucurie și Fericire necondiționate de ceva din afara ființei noastre.

28. LIMITAREA ȘI NELIMITAREA

În această ipostază, legați de un corp firesc,
Cunoaștem ce-i limitarea, în contextul omenesc.
La fel, știm ce-i Dumnezeu drept pământ și limitare.
Toate perfect înțelese cu Viața-n confruntare.

Doar cunoscând limitarea știm ce e Nelimitarea,
Imaculata Gândire însumată drept grandoare.
Vom cunoaște propriul Sine și Libertatea deplină
Când vom ști ce-i Dumnezeu – Totalitatea Supremă.

Doar știind ce-i suferința, frica, sub aspecte diferite,
Vom afla ce-i Bucuria, Fericirea în a lor Eternitate.

Viața aici pe planetă e iluzie teatrală
Orice om jucându-și rolul după a lui potriveală.

Când rolul s-a terminat, cade-ndată și cortina,
Apoi, scena-i părăsită în libertate deplină.
Acțiunea prinsă-n scenă, cu rolul închipuit,
A urmărit recompensa: de a fi Sine împlinit.

Suprema Înțelepciune O-întâlnește fiecare,
Când cu Clipa se unește în oricare-mprejurare,
Din propria existență, pe niveluri diferite.
Astfel toți evoluăm pe momente clar trăite.

Comoara acumulată și-n Suflet înregistrată,
Prin Cunoaștere-trăire, pe sentimente fondată,
Nu se pierde niciodată, fiindu-ne însoțitoare
Cu Spiritul laolaltă în viețile următoare.

Tot ce am visat, imaginat și-am trăit cu-învigorare,
Negând chiar Divinitatea cu mintea-n desfășurare,
Ca bărbat și ca femeie, la nivel de animale
Sunt aici înregistrate pe suporturi ireale.

Însă, stând cu ele-n față, avem prilej și dorință
De-a alege și schimba întreaga nesăbuință.
Ce-i mai mulți nu au făcut-o din adâncă neputință,
Dându-i continuitate prin greșita năzuință.

În spatele rătăcirii dăinuie Eterna Splendoare
Ca Iubire, Frumusețe, Bucurie încântătoare,
Ce ne-așteaptă s-O-ntâlnim prin Uniune
Chiar Acum, precum mesajul ne spune.

A Fi precum este Dumnezeu – prezent la prezent,
Nimic nu s-anticipează când trăim acest moment,
Nici nu așteptăm ceva, ca ideal de-mplinit
Care implică ego-ul posedant și-nchipuit.

Așadar, să ne cunoaștem direct cu fiecare mișcare,
Contopiți cu Trinitatea, prin simpla noastră ființare
Cu Dumnezeu împreună – Eterna Totalitate,
Văzându-L în orice lucru, peste Tot, ca și în Toate.

Câtă vreme funcționăm în asociere cu un trup omenesc, ne aflăm în ipostaza firească a limitării. Cunoaștem deci această limitare la nivelul omenescului. De asemenea, cunoaștem și ce este Dumnezeu ca materie densă. Toate acestea sunt perfect înțelese, fiind tot timpul în confruntare cu scurgerea naturală a Vieții.

Numai pornind de la cunoașterea limitată vom afla ceea ce este Imaculata Gândire ca măreție și grandoare, care nu poate fi comparată cu altceva. Tot la fel avem posibilitatea să ne cunoaștem și propriul Sine, ca și Libertatea deplină, precum și ceea ce este Dumnezeu ca Supremă Totalitate. Numai cunoscând ce este suferința și frica, sub diferitele lor aspecte, vom putea afla Bucuria și Fericirea în a lor Eternitate.

Viața noastră aici pe Pământ este aidoma unei iluzii teatrale, în care fiecare ins în parte își interpretează rolul după propria lui pregătire și nivel de înțelegere. Iar când rolul s-a terminat, îndată cade și cortina. În continuare scena este părăsită în libertate deplină. Acțiunea care a fost cuprinsă în jocul scenei, cu rolul închipuit, urmărește recompensa de a fi Sine împlinit. În acest sens petrecându-se lucrurile, fiecare – mai devreme sau cu oarecare întârziere – va întâlni Înțelepciunea.

Practic, acest final este realizat atunci când ne întâlnim cu Clipa ce ne unește întreaga ființă în oricare împrejurare. În această modalitate toți evoluăm pe momente clar trăite și simțite, indiferent de nivelul de dezvoltare spirituală în care ne aflăm. Comoara de experiențe adunate este înregistrată în Suflet. Ea nu se pierde niciodată, nici în această existență și nici în cele viitoare, căci Spiritul și Sufletul nu se despart niciodată, ele rămânând împreună pe toate nivelurile de Existență din lumea materiei, ca și în celelalte planuri paralele.

Tot ceea ce am visat, imaginat și trăit cu învigorare, negând chiar Divinitatea cu mintea în desfășurare, ca bărbat și ca femeie la nivel de animale, sunt aici înregistrate pe suporturi ireale.

Dar acum, stând cu ele față în față, avem și prilejul și dorința de a alege și modifica întreaga nesăbuiță. Majoritatea oamenilor – fie din ignoranță, fie din neputință – nu au recurs încă la această transformare radicală. Aici vi se ivește numai prilejul să vă treziți, schimbându-vă întregul mod de gândire și acțiune. De fapt, în amăgelile care vă caracterizează se află Eterna Splendoare, manifestă ca Iubire, Frumusețe, Bucurie încântătoare, care vă așteaptă să O întâlniți prin Uniunea întregii ființe chiar Acum cu citirea mesajului.

Starea minunată de A Fi – așa cum funcționează permanent Dumnezeu, ca veșnic prezent la prezent – este accesibilă tuturor. Nimic nu se anticipează când trăim acest moment și nici nu așteptăm ceva ca scop sau ideal de împlinit – fiindcă și anticiparea și așteptarea nu sunt altceva decât vicleanul egou.

Așadar, să ne cunoaștem în mod direct fiecare mișcare ca Trinitate Unitară, prin simpla noastră Ființare cu Dumnezeu împreună. Să conștientizăm Eterna Lui Totalitate, văzându-L în orice lucru sau ființă, aflat peste Tot, ca și în Toate câte există în Necuprinsul Univers.

29. LUMEA ILUZIILOR

Pentru bunul înțeles și sesizare mintală,
Tema începe cu întrebarea, absolut esențială:
Ce înseamnă acest simbol: iluzie-n exprimare,
Tradus și-n alte cuvinte, inerent ajutătoare?

O percepție complet falsă a „ceva” ce ne stă-n față,
Observat și ascultat de la o mică distanță!
Fizic, psihic derutați, socotit a fi real,
Nu toți văd același lucru, deci, nu-i ceva general!

Iată câteva exemple: Suntem noi trupul carnal?
Nicidecum! El nu-i decât un veșmânt care moare în final!
E mintea omul real? Nici ea nu-i! Ce știm azi, mâine
negăm!

Ce-i acum îndată piere, deci greșit-apreciem!

Suntem oare ce avem: averi, bogății materiale,
Case, bani, bijuterii, titluri, ranguri sociale?
Nici ele nu pot fi, căci sunt toate trecătoare,
Focul, hoții sau tiranii – factori de depozitare!

Un alt test acum, de-o valoare crucială:
Priviți lumea dinprejur - Este oare ea reală?
Totul este aparență! De privim în altă parte
Mai există? Este oare? Sunt numai imagini seci,
în memorie păstrate!

Aflați în această lume, noi sesizăm și cunoaștem
în mod individual
Doar o lume trecătoare, drept un concept ideal,
Care n-are permanență – prin ea însăși susținută,
Fiind fictivă, ireală când de noi este privită.

Ce-i Real în lumea noastră și-n Întregul Necuprins?
Viul numai! El e în noi prezent, precum și-n oricare ins!
Conștient, inconștient e o Reală Prezență!
Zi și noapte-n orice clipă își afirm-a Lui Esență!

El e Viața care Este! A fost și va fi în Veșnicie,
În continuă schimbare. manifestă-n Armonie!
Ea ne-atestă și simțirea, propria Îndumnezeire
De la un moment la altul în proces de devenire.

Orice seamăn în postura actuală
Are-n el capacitatea de-a-ntâlni Ființa Reală
Și-a trăi cu Dumnezeu în eternă Fericire,
Frumusețe, Bunătate, Nețărnută Iubire.

Perspectiva este simplă și ușor de-ndeplinit:
Totdeauna se pornește de la faptu-nchipuit,
Iluzia clar văzută, cum ea ni se revelează,
Aceasta îndată piere – Pacea-n noi se instalează.

Inactivitatea minții în acest mod instalată,
În mod cert ne propulsează pe cărarea infinită
Dinaintea Veșniciei care ne îmbrățișează,
Una fiind cu Tot și Toate – fericită ipostază.

Noi și Tatăl în Unime trăim Viața-adevărată
Și tot ce-ntâlnim în cale, ca Iubire însumată,
Devenim Ceea Ce Suntem și Am Fost ca Existență,
Dragoste Nețărnută ce se-arată Conștiință.

Prin adâncă transformare a insului pe calea dreaptă,
Lumea-ntreagă se transformă, treaptă după treaptă.
Să ne depășim știutul, ființând prin Neființare,
Prin smerenia neprețuită și reala Integritate!

Pentru a ușura înțelegerea iluziei începem prin a ne pune următoarea întrebare: Ce înseamnă acest simbol exprimat ca iluzie sau irealitate?

Iluzia este o percepție complet falsă a „ceva” ce ne stă în față și care este observat de la o distanță convenabilă; ceea ce vedem și ascultăm, este socotit de noi a fi real, potrivit condiționării noastre psihologice. Dar nu toți văd același lucru, deci aspectul respectiv nu este acceptat de toată lumea.

Să aducem câteva exemple: Suntem noi, oamenii, trupul carnal? Nicidecum! El nu este altceva decât un simplu veșmânt care cu vremea îmbătrânește, se degradează și moare. Este cumva mintea omul real? Deloc! Ceea ce afirmăm astăzi, mâine negăm. La fel, ceea ce acum există, îndată se destramă și piere. O asemenea apreciere de moment este cu desăvârșire eronată. Suntem noi ceea ce posedăm ca avere, bogăție, titluri, ranguri sociale? Nici ele nu pot să fie, căci toate sunt trecătoare. Focul, hoții sau

tiranii sunt toți atâția factori care ne deposează de asemenea avuții. Amintim și un alt exemplu de incontestabilă valoare. Priveți lumea cu toate câte există în ea! Sunt toate astea Realitate? Desigur că nu sunt decât simple aparențe. Vă îndoiți cumva de această apreciere? Întoarceți privirea în altă parte sau pentru o clipă închideți ochii. Ce anume constatați? Mai există realitatea închipuită de noi înainte, când o priveam direct? Ea, de fapt, a dispărut, în noi a rămas ca memorie doar o vagă imagine.

Aflați în această lume, noi sesizăm și cunoaștem doar o lume trecătoare, drept un concept ideal care nu are permanență prin ea însăși.

Dar, în continuare, să vedem ce este cu adevărat Real în lumea noastră, ca și în Întregul Necuprins: Numai Viul care este în noi, ca și în fiecare ins. El există neîncetat în mod conștient sau inconștient ca Realitate prezentă zi și noapte, în orice clipă. Acest Viu își afirmă prin El însuși propria existență, imposibil de contestat de ceva sau de cineva. Viul sau Viața care este în noi a fost și va dăinui în Veșnicie, în continuă schimbare, manifestat ca Armonie. Ea ne atestă propria noastră Natură Divină de la un moment la altul, într-un nesfârșit proces de devenire.

Oricare seamăn are în el capacitatea de a se întâlni cu Ființa sa Reală și a trăi întocmai ca Dumnezeu ca eternă Bucurie, Bunătate, Frumusețe și Iubire necondiționate de ceva anume. Perspectiva unei astfel de trăiri este foarte simplă și ușor de pus în aplicare. Și iată cum: Dacă observăm iluzia, așa cum este ea, simpla conștientizare o dezagregă în mod spontan, iar în Pacea sau Liniștea Sufletească ce survine, noi suntem propulsați în fața Eternității care ne îmbrățișează, realizând o Uniune cu Tot și Toate, într-o fericită ipostază.

Din acel moment, noi, în Comuniune perfectă cu toate câte le întâlnim în cale aduse de mișcarea Vieții, devenim ceea ce am fost totdeauna: Dragoste Nețărnută, manifestă ca inestimabilă comoară. O dată cu transformarea radicală a ființei noastre, noi influențăm întreaga omenire. Ea evoluează, urcând treaptă cu treaptă, acumulând însușiri tot mai subtile.

În concluzie, să ne depășim ego-ul cu știutul ce-l caracterizează și să ființăm prin Neființare, prețuind smerenia și o dată cu ea propria Integritate spirituală.

30. MINTEA – O IMENSĂ FICȚIUNE

Peste Tot, ca și în Toate din Imensul Infinit
Nu-i decât O Energie – Adevăr desăvârșit,
Numită și Dumnezeu sub aspecte diferite,
Toate cuprinse în El cu denumiri felurite.

Unele sunt evidente și de simțuri percepute,
Altele, deși există, nu sunt nicidecum văzute,
Simțurile omenești nefiind practic în măsură
Să cuprindă efectiv, existența lor structură.

De la infimul atom, planete, galaxii și stele
Cu profundul conținut, la fel, cu ce sunt pe ele,
Toate în a lor Esență sunt, real, Divinitate,
Viul ce le însoțește prin a Lui sacralitate.

Nicăieri nimic nu moare, starea brută se transformă,
De la vibrații mai joase la frecvențe tot mai fine:
Electronul mai întâi, apoi starea de Lumină
Și-n final, Gândirea Pură, ce pe Creator confirmă.

Luat în calcul, corpul nostru de materie compactă,
E la fel cu orice lucru, socotit structură brută,
Însă e dotat cu simțuri – minunate instrumente
Care sesizează bine tot complexul de aspecte,

Existența-n întregime și a face experiențe
În contact cu Tot Ce Este, manifest prin componente,
Necuprinsul Univers formulat și făurit prin a Lui Realitate:
De la Gând, apoi Lumină – în final, forme-asamblate.

Dacă toate sunt create pe niveluri de vibrații,
Fenomenul poate fi chiar inversat, fără complicații.

Ne gândim la corpul fizic, programat de noi să moară,
Căci ce gândim și repetăm, astfel se și desfășoară.

Încă din adolescență ne gândim la-mbătrânire,
Noi creăm acei hormoni precum propria gândire;
Apoi ne gândim la moarte ca ceva firesc, normal,
Iar hormonii potriviți aduc moartea-n chip fatal.

Corpul nemaifiind în stare de-a fi gazdă potrivită
Este, practic, părăsit de Esența Infinită:
Spirit, Suflet – Veșnicie trăitoare
Coborâtă pe Pământ în actuala-ncarnare.

Lipsit de Forța Vitală, corpul-ntreg se degradează,
Hrană bună pentru viermi – fenomen ce ne-afectează,
Fiindcă trupu-îl socotim a fi omu-adevărat
Și nu doar simplu veșmânt, Existenței adecvat.

Și-acum, iată întrebarea: Noi, Ființă nemuritoare
Putem duce cu noi acest trup în clipa despărțitoare,
Când vom părăsi Pământul, pentru alt plan de trăire
Mai subtil, mai elevat și cu-o altă viațuire?

Totu-i clar, realizabil de omul cel pregătit
Care, practic, a învățat cu simțul său ascuțit,
Să ridice Energia corpului – structură densă,
Prin vibrații mai subtile cu voința lui expresă.

Prin această acțiune de Spirit-Suflet dirijată,
Corpul pierde greutatea, apoi forma-i afectată,
Și-n final, e doar Lumină, și apoi devine Gând
Care însoțește Ființa, tot mereu călăuzind.

Astfel moartea-și pierde sensul și devine ficțiune,
Omul, Fiu de Dumnezeu, creator prin acțiune,
Își împlinește destinul de Sacră Divinitate,
Rămânând deci Trinitate chiar și după așa-zisa moarte.

De-acum, revenirea pe Pământ – după propria dorință,
Nu prin naștere s-afirmă și paternă dependență,
Când e uitat tot trecutul o dată cu-ntrupare
Cum era mai-nainte de vestita transformare.

Având corpul la-ndemână și metoda adecvată
Putem veni oricând pe Terra prin dorință exprimată.
Operația invers se-ntâmplă : vibrațiile coborâte
De la Gând la Lumină, și-apoi corpu-n forme cuvenite.

Asemenea performanțe din vechime-s cunoscute
De acei ce-au descifrat adevăruri tănuite.
Iar Cunoașterea de Sine ne-ndeamnă să medităm:
Totul e realizabil când cu Sacrul ne cuplăm.

În Imensul Necuprins nu există decât O Singură
Energie Cosmică, Universală, evidentă prin aspecte ei
infinite, numită și Dumnezeu. Totul este cuprins în El,
după cum și El există în Toate cu denumiri diferite. Unele
dintre acestea sunt percepute și de simțurile noastre, altele
însă – deși există – nu sunt sesizate de noi, întrucât nu
dispunem de capacitatea corespunzătoare unei asemenea
contactări.

De la infimul atom și ale lui componente, până la
planete, stele și galaxii, cu întregul lor conținut, ca și cele
aflate pe ele, toate în Esența și conținutul lor, sunt Divi-
nitate, potrivit Viului și Sacralității Sale care le însoțește.

Nicăieri, în nici o parte din această Universalitate nu
există efectiv moarte, ci doar simple transformări. Starea
brută cu vibrații mai joase se transformă în frecvențe
vibratorii mai fine: drept electron, apoi Lumină și în final,
Gândire Pură care confirmă însăși Divinitatea.

Dacă luăm în considerare trupul nostru, El este materie
densă, asemenea oricărui lucru, însă el – spre deosebire de
celelalte lucruri – este dotat cu simțuri și organe de simțire,
ca minunate instrumente care-i permit să sesizeze și să
înțeleagă complexitatea de aspecte din lumea înconju-
rătoare și să facă experiențele respective la contactul cu

acestea. Așadar, noi oamenii, aflați pe acest plan, folosim în experiențele noastre – începând de la Gândirea Neli-mitată – toate frecvențele de vibrații ca Lumină, energie electromagnetică, până la forma brută asamblată.

Dacă totul funcționează pe niveluri diferite de frecvențe vibratorii, atunci fenomenul respectiv poate fi și inversat. Ne gândim la corpul nostru fizic, care este programat să moară chiar de către mintea noastră deficitară. Încă din adolescență începem să ne gândim la îmbătrânire. În acest sens, noi înșine prin ceea ce gândim și repetăm mereu se și împlinește. Hormonii tinereții sunt înlocuiți cu hormoni de îmbătrânire și în final are loc moartea corpului. Un corp astfel degradat nu mai poate fi o gazdă potrivită conviețuirii cu elementele mai fine ale Ființei noastre: Spiritul și Sufletul. Lipsit de Forța Vitală, corpul întreg se degradează, devenind o hrană minunată pentru viermi, fapt ce afectează lumea ignorantă, care-și apreciază trupul ca fiind omul adevărat.

Și-acum, iată întrebarea care surprinde desigur mintea omului obișnuit, condiționat tempo-spațial: Poate Ființa noastră nemuritoare să-și ia corpul cu sine la desprinderea de acest plan prin fenomenul apreciat ca moarte? Totul este posibil! Trecutul istoric al omenirii cunoaște o seamă de cazuri în care unii pământeni și-au luat corpul la desprinderea de acest plan. În timpul vieții lor terestre, aceștia au învățat să-și ridice nivelul de vibrații al corpului, până la acela de electron, Lumină și apoi Gândire.

Prin urmare, fenomenul este dirijat de către Spirit și Suflet după voință. La început corpul se înfierbântă și începe să-și piardă din greutate, apoi forma dispăre în mod treptat și devine ceea ce, de fapt, și este. adică vibrație de Lumină și Gândire. În acest sens moartea își pierde sensul, devenind pură ficțiune pentru Fiul de Dumnezeu dotat încă de la început cu voință creatoare. El își duce existența pe planuri mai subtile, având ca însoțitoare și ultima înfățișare fizică. Iar, la o eventuală revenire pe Pământ, nu va mai fi nevoit să urmeze procesul obișnuit al întrupării – în asociere cu pânțelele mamei, naștere, creștere etc. Acesta va coborî de-acum pe Pământ ori de câte ori dorește

doar prin simplă cerere. Existența vizibilă a corpului va fi realizată coborând, de data asta, frecvențele vibrațiilor de la Gândirea Nelimitată până la imaginarul corp fizic.

În final, să recurgem de fiecare dată la Cunoașterea de Sine și să medităm profund la o asemenea posibilitate, realizabilă desigur numai când funcționăm cu întreaga noastră ființă în asociere cu Sublimul Părinte Ceresc.

31. MINIMALIZAREA DIVINITĂȚII

Ca Entități de Lumină într-o Sublimă Ființare,
Am dorit ca să cunoaștem ce înseamnă o întrupare
Într-un înveliș carnal și lumea materială,
Adică ce-i Dumnezeu – starea brută, vizuală.

Noi ne-am clădit acest trup, după-a noastră-nchipuire,
Pentru a percepe mediul prin organe de simțire;
De-acum, total coborâți în lumea imaginară
Am pus preț pe ce se vede și efectiv, ne înconjoară.

În această aventură am creat o Împărăție,
Pământul fiind socotit, ca suport – o veșnicie,
Adaptându-ne continuu prin gândirea limitată
La noua dimensiune, socotit-adevărată.

Ne-am apreciat ca oameni: în diverse competiții
Cu semenii-n confruntare – drept reale ineptii,
Un imaginar succes – o cunună socotită,
Drept valoare intrinsecă – ficțiunea îndrăgită.

Ambiția, lăcomia, aroganța și trufia
Progresiv, ne-au posedat, o dată cu nebunia
Manifestă prin cruzime, violență, tiranie.
Toate fiind apreciate calități – prin viclenie.

A urmat un șir de vieți de-ntrupări nenumărate
De noi înșine dorite, drept suporturi aberante,
Iluzia, ignoranța clădind insul actual,
Închis în zeci de tipare de-al său mediu social.

Crezuri oarbe, teorii, filozofii arogante
Au pus pe om stăpânire – toate îndrumări deșarte;
Lumea-ntreagă divizată pe interese meschine
Nicăieri pace reală, ci vrajbă și-agresiune.

Într-un astfel de climat ne-am uitat treptat ... treptat
Propria Divinitate – Fiu de Dumnezeu creat,
Cu însușiri similare precum Divinul Părinte:
Bun și veșnic iubitor – fiind „Un Etern Sunt și Este”,

Prin sublima comportare El nu judecă, ci Iubește
Toate câte sunt în lume, și astfel le-adeverește,
Căci Viața – care-i Dumnezeu – n-are început, nici sfârșit;
Aflată-n proces continuu – cuprinsă-i desăvârșit.

Pentru omul actual, mesajul cel întâlnit
Vă oferă un îndemn simplu: doar „Să Fiți”,
Un neconținut prezent pe momente schimbătoare,
Trinitatea – Unitară cu Toate ce vă-nconjoară!

La fel e și Creatorul, în eterna Lui ființare,
El este doar Simplitate Sfințitoare,
Cu-nțelegere deplină pentru întreaga omenire,
Așa precum este ea – prin trăire și simțire.

Toate ființele omenești au fost create direct ca Entități
de Lumină de către Sublimul Creator și în această ipostază
am funcționat o perioadă foarte îndelungată. După modul
nostru de calculare a timpului, aceasta a durat miliarde de
ani. Apoi, noi am dorit să facem experiența Vieții în asociere
cu un înveliș material, pentru a cunoaște pe Dumnezeu
și la nivelul acestei existențe.

Așadar, dând urmare acestui îndemn – folosind imaginația
și propria voință creatoare – am confecționat propriul
trup, înzestrat cu organe de simțire. Și de-acum, coborâți
pe acest plan fizic, noi am pus temelie unei adevărate
împărății, punând preț pe ceea ce se vede. Planeta Pământ
a fost socotită ca realitate veșnică, la care prin adaptare

ne-am însușit gândirea limitată. În acest fel ne-am apreciat ca oameni, uitând progresiv propria Divinitate. Datorită supraviețuirii individuale, am intrat în diverse competiții cu ceilalți semenii, iar cununa obținută din confruntare a fost considerată ca având o valoare inerentă.

Într-o asemenea lume – în care am îndrăgit ficțiunile – au proliferat în mod firesc: ambiția, lăcomia, violența, aroganța și trufia. Și toate astea, odată cu trecerea timpului, au pus stăpânire pe oameni – generând o adevărată nebunie. În acest fel, violența, cruzimea, tirania au fost apreciate drept calități esențiale, deși la temelia lor se află viclenia și fariseismul.

A urmat un șir de întrupări, dorit de noi, pe suporturi aberante în care iluzia și ignoranța au structurat omul din epoca noastră. În prezent, marea majoritate a semenilor noștri se află în postura de adevărați prizonieri închiși în diferite tipare de gândire, impuse de mediul social de dezvoltare. Credințe imaginare, metode bazate pe legi de morală, filozofii arogante au pus stăpânire totală pe aceste fapte divine. Întreaga populație a acestei planete se află divizată de interese cu totul meschine. Niciodată în îndelungata sa istorie nu a existat cu adevărat pace, ci vrajbă și agresiune.

Trăind deci într-un astfel de climat, ne-am uitat propria Natură Divină, dotată cu însușiri asemănătoare Creatorului: bunătate și iubire nețărmurată. El se manifestă în orice împrejurare doar ca simplă Stare de A Fi și atât! Prin sublima Sa comportare, El nu judecă și nici nu condamnă pe cineva sau ceva, ci doar iubește fără condiții.

Iar Viața – care este un alt nume dat lui Dumnezeu – nu are început și nici sfârșit, Ea aflându-se într-un proces continuu de evoluție. Și Dumnezeu care cuprinde Întreaga Existență cum ar putea oare să judece și să condamne o parte din El, care de asemenea îi aparține și-L definește?

În concluzie, să reținem îndemnul de A Fi! Adică de a fi prezent la prezent, unindu-ne ființa cu tot ce ne înconjoară. Așa este Dumnezeu în eterna Lui ființare, cu înțelegere deplină pentru întreaga omenire și El se manifestă prin gândire, simțire și trăire.

32. MOMENTUL SAU CLIPA

Momentul sau Clipa e timp unic și real,
Precum o străfulgerare consumată natural.
Trecutul e tot ce-a fost, acum doar imagini moarte,
Care n-au nici o valoare, fiind pe alt timp rezemate.

Viitorul nu-i decât o proiectare, absolut imaginată,
Lipsită de siguranță, șubredă și neînsemnată.
Viața în trecut trăită, să o dăm complet deoparte
Pentru a-nțelege Noul – Sacra Lui Realitate,

Ce-i adus de-al Vieții curs, în continuă mișcare,
Noutate absolută – Veșnicie înnoitoare.
Tot la fel să procedăm cu imaginarul mâine,
Care-i tot timp nefiresc – doar o simplă ficțiune.

Așadar, nici ieri, nici mâine n-au în ele vreo valoare,
Menite să ne ofere Existența Creatoare.
Cu desprinderea de ele, întâlnim Clipa prezentă
Ce ne-arată doar Ce Este – Realitatea concretă.

Numai astfel de momente cu osârdie-ntâlnite
Înalță pe trăitor spre Mărețiile Infinite,
Evoluția – temeiul de-acces spre Eternitate
Cu înscrisuri deopotrivă, prin a lui sacralitate.

Practic, cum realizăm asemenea contopire?
Totdeauna se pornește văzând mintea cea hoinară –
absolută rătăcire.

Demascarea insistentă, realmente, o destramă,
Din ea nimic nu rămâne – „vid” total, de bună seamă!

Trinitatea-n noi s-adună – Stare de Pură Conștiință,
Uniți fiind cu Creatorul în deplină siguranță.
Astfel de clipe trăite înscriu Viața-n devenire,
Clar proces evolutiv, prin impulsuri de sfințire.

Așadar, nu pierdeți vremea alergând după năluci,
Crezuri oarbe, obsedante, ca și obsesive și seci,
Lipsite de-Înțelepciune, prin a lor imaginare,
Care învrăjbesc pe semeni cu-ndemnuri de denigrare!

Simplitatea întâlnirii pe momente succesive
Ne transcende-n Infinit prin impulsuri afective,
Demonstrând Ceea Ce Suntem: om, ca și Divinitate
Coborâtă pe Pământ din îndemnuri sacrosancte,

De-a face experiența lui Dumnezeu de la Gând Nelimitat
La materia cea dură – ca om în corp înglodat.
Acest test ne consfințește filiația Divină,
Când cu Clipa ne-ntâlnim în concordanță deplină.

Momentul sau Clipa – înregistrată întocmai ca o stră-fulgerare sau sclipire, care o dată cu apariția și dispare – este unicul și eternul timp real. Așadar, acest timp care concomitent cu apariția se și consumă, în mod natural, lăsând loc liber clipei următoare, ce va avea și ea același fulgător destin, este unicul timp real.

Trecutul este un timp ce a existat mai înainte care în prezent nu mai are nici o valoare, fiind doar o imagine lipsită de realitate. Viitorul este, de asemenea, un timp ireal. El apare ca proiecție mintală, imaginară, aruncată în față privind o realizare anticipată.

În ambele ipostaze, noi nu avem posibilitatea de a sesiza și cunoaște în mod concret Viața în eterna Ei desfășurare pe clipe înnoitoare. Să lăsăm deci de o parte atât pe ieri, cât și pe mâine, căci natura lor fictivă ne împiedică să ne întâlnim în mod real cu Viața. Numai desprinși cu desăvârșire de acest timp ireal, vom putea întâlni Clipa prezentă, realizând Uniunea cu Întreaga Existență, așa cum este Ea în momentul respectiv. Astfel de întâlniri înalță pe trăitorul veritabil, descoperindu-i propria Sacralitate, prin Ea însăși creatoare.

În mod practic, să vedem în ce fel realizăm minunata contopire. De fiecare dată se pornește văzând mișcarea

dezordonată, haotică a minții proprii. Simpla ei demascare o determină să tacă cu desăvârșire. Iar în acest „Gol psihologic”, o reală Pace, trinitatea ființei noastre, se adună în interior și realizăm Starea de Conștiință Pură în care ne unim cu Creatorul în deplină siguranță. Asemenea clipe trăite înscriu procesul propriei vieți în devenire prin impulsuri de sfințire.

În concluzie, să nu pierdem vremea alergând după diverse năluci, oferite cu insistență de diferite credințe religioase lipsite de adevărata Înțelepciune, care nu fac decât să-i dezbine pe oameni și să-i învrăjbească.

Simplitatea întâlnirii cu Clipa ne transcende în Infinit prin împliniri afective. Această modalitate realizată doar prin A Fi, ne demonstrează ceea ce de fapt suntem – ființa om și Divinitate – coborât pe acest plan pentru a face experiența lui Dumnezeu de la Gândirea Nelimitată, ca făptură Unitară, la asocierea cu materia dură. Acest test ne consfințește filiația noastră Divină, când ne întâlnim cu clipele în perfectă concordanță.

33. NU EXISTĂ: NICI EȘECURI, NICI GREȘELI

Tot ce Sufletul dorește în mod ferm cu-adevărat,
Implică o nevoință, prin trăire de aflat.
Nicidecum nu se refuză, nici măcar nu se amână,
Căci ea fiind necesitate, are forță să revină.

O asemenea dorință, în acel moment trăită,
Nu-i eșec și nici greșeală socotită,
Ci simplu experiment din lumea imaginară,
De Creator oferită – vizând Sacra Integrare.

Dotăți cu Liber arbitru, de Creator oferit,
Orice dorință a noastră, prin efectul conținut,
E un profit veritabil de reală-Înțelepciune,
Consemnată prin trăire și simțire-n acțiune.

Când opunem rezistență sentimentelor ivite
La splendida aventură – drept înțeleșuri greșite,
Rezultatele sunt dure: enervarea, disperarea,
Stresul care-n general produce fizic, psihic, degradarea.

Așadar, să ne-ascultăm îndemnurile sufletești
Și să le dăm urmare, prin dorințele firești,
Drept simple experimente, care se impun trăite,
Vizând un anumit final, după cele împlinite.

Cândva, în această viață sau în alta viitoare,
Vom întâlni fericita clipă de A Fi – fără vreo urmare.
În această ipostază vom cunoaște Gândirea Nelimitată,
Stare de Conștiință Pură, în nici un fel măsurată.

Vor dispărea de la sine orice îndemnuri de pornire,
De-a blestema, judeca: hoția, violența, agresiunea,
Fiindcă toate-s cunoscute prin trăirea
Și simțirea care le implică, în context cu viețuirea.

Odată atins acest plan, un altul de desfășoară,
Cu încercări ce-s mai presus de cele de-odinioară
Urcând deci din plan în plan, de iminentă grandoare,
Cunoaștere, evoluare – ce-așteaptă pe fiecare.

În final, Iluminarea este cununa supremă!
Nimic din tot ce-am făcut n-a constituit dilemă
Pe drumul de noi parcurs, prin viețile trăite.
Acum, iubind Tot Ce Este, prin însușiri potrivite,

Suntem și ne comportăm precum un Crist: Trezit,
Fericit, Realizat – prin ce-am trăit și simțit
În șirul de existențe, prin urcușuri – coborâșuri!
Toate astea săvârșite cu-ale noastre clare-îndemnuri.

În sfârșit, la despărțire, iată câteva-ndrumări:
Să lăsăm complet de-o parte șuvoiul de-aprecieri
Despre ce-am făcut sau nu în vremea ce-a trecut
Și să fim doar Simplitate precum Tatăl – doar atât!

Nu suntem nici bun sau rău, nici perfect sau imperfect,
Cu doar „Suntem” – ferm, Întreg cu Tatăl uniți complet!
Astfel să-implinim trăirea prin emoție, simțire,
Care veșnic ne-nsoțește drept Iubire – Fericire.

Tot ceea ce Sufletul nostru dorește cu insistență, implică o certă nevointă care ne impune să o aflăm prin trăire. O astfel de dorință aprigă, prin intensitatea ei, nu se refuză și nici nu se amână, căci – ea fiind o necesitate interioară – are prin ea însăși forța de a reveni. Această dorință trăită în acel moment nu este socotită nici greșeală și nici eșec, ci doar un simplu experiment din lumea imaginară, oferit de Creator, pentru a realiza Sacra Integrare a ființei.

Noi am fost dotați de către Creator cu Liber arbitru și tot ceea ce facem, prin trăire și simțire, conduce la un profit adecvat care ne amplifică Înțelepciunea. Atunci când opunem rezistență sentimentelor ivite în contextul acestei aventuri, rezultatele sunt negative. În mod firesc apar enervarea, disperarea și alte diverse stări tensionale, care produc degradări atât la nivel psihologic, cât și fizic. Prin urmare, să ne ascultăm totdeauna îndemnul sufletești și să le dăm urmare, considerându-le simple experiențe care solicită a fi trăite.

Urmărind cu insistență toate astea, cândva, fie în această viață, fie altă întrupare, vom întâlni fenomenul fericit al Stării de A Fi, fără alte urmări sau așteptări. Așa vom ajunge să cunoaștem Gândirea Nelimitată sau Starea de Conștiință Pură la fel de nemăsurată. De asemenea, vor dispărea de la sine orice îndemnuri negative: de a blestema, de a judeca, condamna sau îndemnuri necinstite de agresiune și ură – pentru că toate acestea au fost cunoscute de noi, prin trăire și simțire, fiind implicate în contextul vieții de mai înainte.

Când atingem un asemenea nivel, un altul ni se oferă, care cuprinde noi și noi experiențe, implicit superioare celor de mai înainte. În acest mod urcăm dintr-un plan în altul spre Mărețiile Divine care, de fapt, îl așteaptă pe fiecare trăitor. În final, vom întâlni Iluminarea ca o reală surpriză,

realizată totuși prin implicarea personală a nenumărate experiențe oferite de eterna mișcare a Vieții. Iar pe îndelungatul drum parcurs nu există nici o îndoială față de tot ceea ce am făcut, căci în prezent noi iubim cu adevărat, prin îndemnuri potrivite, Tot Ceea Ce Există. De-acum, noi suntem și ne manifestăm ca un veritabil Crist: Trezit, Fericit, Realizat – prin tot ceea ce am trăit, simțit în șirul de existențe, prin urcușuri și coborâșuri, determinate de îndemnul propriului Suflet.

În concluzie, să mai reținem ceva extrem de important: să lăsăm deoparte tot soiul de aprecieri, legate de tot ceea ce am făcut sau nu am făcut – drept aducere aminte! Să fim doar această splendidă Simplitate, așa cum este și Sublimul nostru Părinte Ceresc!

Nu suntem nici bun, nici rău, nici perfect, nici imperfect, ci doar Suntem ferm, precis în tot timpul uniți cu Tatăl în Comuniune desăvârșită. Numai în acest fel să ne împlinim trăirea prin emoție-sentiment, conjunctura care veșnic ne însoțește ca Iubire, Bucurie și Fericire necondiționate de ceva anume din lumea exterioară.

34. OMENESCUL ȘI DIVINUL

Omenescul și Divinul sunt aspecte net distincte,
Existente-n orice ins, fiind traduse prin cuvinte:
Omenescul – ficțiune, de egou însământat;
Divinul – Inteligență – Om, prin el, Realizat.

Când e una, cealaltă-i cu adevărat absentă,
Căci au sursa ce le animă cu totul deosebită.
Omenescul naște, crește și este întreținut
De ego-ul degradat, prin propriul lui conținut.

„Eu și-al meu” îi este legea – veritabil posedat,
Zi și noapte, fără preget, doar de el interesat.
Altceva el nu cunoaște! Nimic nu-l interesează!
Un egocentrism sălbatic îi dau aripi, propulsează

Spre diverse idealuri, totdeauna însoțite
De ambiții, temeri, ură și porniri nesăbuite,
Care, practic, îl stresează și la trup îl subrezesc.
Acesta-i omul de rând, cu fondul său sufletesc.

În tot ceea ce scriem pe nimeni nu acuzăm,
Nicidecum nu condamnăm ci, doar simplu, semnalăm
Deficiențe umane care pe ins degradează,
Nefericirea ce el însuși încontinuu și-o creează.

Să nu rămânem la vorbe, drept păreri înșiruite,
Precum fac toți știutorii, îndrăgostiți de-a lor minte,
Ci să oferim soluții, de-a fi puse-n aplicare
De toți cei interesați în a lor evoluare.

Cunoașterea Sinelui ne-ndeamnă doar să conștientizăm
Mecanicitatea minții la tot ce auzim și vedem
Adus de șuvoiul Vieții pe momente schimbătoare.
Drept instrument folosim doar Atenția lucidă și
atotcuprinzătoare.

O asemenea întâlnire face, pe loc, să dispară
Toată frământarea minții privind lumea din afară,
Iar în „Golul” ce survine – real Pace absolută
Ne unim întreaga ființă ca făptură nou-născută.

Acest Întreg suntem noi – Dumnezeu-Om întrupat,
Coborât la reîncarnare într-un mediu adecvat,
De-a cunoaște prin trăire Sacra lui Divinitate,
Clar proces evolutiv, practicat cu simplitate

Așadar, Divinitatea e cuprinsă și-nțeleasă
Văzând ce nu este Ea: firea lumească, făloasă
Care, prin deconspirare, încetează, se destramă
Cu-al ei întreg conținut – ficțiuni de bună-seamă.

Omenescul și Divinul arată două aspecte cu totul
distincte, existente în orice ființă umană. Primul simbol

reprezintă manifestarea clară, net fictivă, a sinelui fals. El reprezintă natura dezordonată a omului care și-a uitat originea divină, o dată cu coborârea sa pe acest plan, pentru a face experiența lui Dumnezeu ca materie densă. Iar Divinul reprezintă omul ca Spirit-Suflet, manifest ca Inteligență, realizat spiritual.

Aceste două însușiri nu pot exista împreună, existența uneia o exclude pe cealaltă, fiindcă sursele ce le animă sunt complet diferite.

Omenescul naște și se dezvoltă, fiind în mod consecvent folosit de către ego-ul degradat. În acest context, „eu și al meu” stabilește propria lege și rațiune de a fi întocmai ca un posedat de ceea ce posedă. În tot timpul el este interesat în mod absolut egoist. Altceva el nu cunoaște decât un sălbatic egocentrism care îi dinamizează întreaga activitate. Iar în atingerea scopului urmărit, el folosește ambiția, minciuna, perfidia și nesăbuita ură, precum și alte porniri ce-i afectează în mod firesc firea prin frica neîmplinirii. Toate aceste atitudini negative produc efecte dezastroase asupra corpului fizic cu repercusiuni și asupra stării sale sufletești.

Și în această temă, ca și în toate celelalte, noi nu judecăm și nici nu condamnăm pe cineva, ci doar semnalăm deficiențe comportamentale determinate de necunoaștere, ignoranță sau greșită interpretare a Vieții, în general. Suferințele, sub infinitele lor aspecte, omul singur și le creează.

Dar, să nu rămânem doar la vorbe sau simple păreri închipuite de dragul de a scrie, cum obișnuiesc să facă știutorii îndrăgostiți de propriile acumulări intelectuale, ci să încercăm să oferim cititorului soluții ce solicită punerea în aplicare în scopul propriei evoluții spirituale.

Cunoașterea de Sine ne îndeamnă în permanență doar să conștientizăm mecanicitatea minții care ne domină prin replicile respective la tot ce întâlnim în cale. La întâmpinarea acestor reacții automate ale minții, folosim doar Atenția globală, lucidă și dezinteresată. Simpla lor vizualizare le face să dispară instantaneu. Dacă această întâlnire este corect aplicată Pacea, Armonia interioară se instalează de

la sine. În acea clipă suntem Un Întreg funcțional – drept ființă nou-născută sau Dumnezeu-Om întrupat, coborât la reîncarnare într-un mediu adecvat, de a cunoaște prin trăire Sacra noastră Divinitate.

În acest mod ne încadrăm pe Calea desăvârșirii spirituale într-un neconținut proces de evoluare. Prin urmare, Divinitatea din noi este întâlnită și înțeleasă cu adevărat prin trăire emotivă, văzând mai întâi ceea ce nu este Ea, adică firea lumească arogantă. Actul demascării, după cum am arătat mai sus, o destramă și ea dispare împreună cu întregul ei conținut fictiv, șubred și imaginativ.

Omul adevărat din noi este deci Fiu de Dumnezeu cu însușiri și atitudini asemănătoare propriului Creator, adică Dumnezeu manifestat ca Bunătate, Fericire, Bucurie și Iubire fără condiții.

35. PERMANENTA PROSPETEȚIME

Am coborât pe Pământ cu scop bine precizat:
De-a ne împlini destinul de Dumnezeu întrupat
În lungul șir de vieți noi ne-am uitat Divinitatea,
Copleșiți de amăgiri, trăind irealitatea.

Iată-ne ajunși aici, față-n față, cu ce scrie autorul,
Care-ndeamnă, sfătuiește: Să percepem Adevărul,
Esența clară Divină – Scânteia nemuritoare
Existentă-n orice ființă cu putere creatoare!

Noi, tot neamul omenesc, creatură a Părintelui Ceresc,
Posedăm aceeași vârstă pe fundal dumnezeiesc.
Când aflăm aceste lucruri, nu-i defel întâmplător.
Știutul neapărat obligă să devenim un trăitor,

Așa cum ne este Ființa – Sacră personalitate,
La fel ca și Dumnezeu – noi cu El în Unitate.
Totul depinde de noi – de dorința arzătoare,
Liberă, independentă, permanent înnoitoare.

Noul Vieții în mișcare, neîncetată prospețime,
Ne solicită să fim la fel noi în întregime:
Minte nouă, creier proaspăt, celule nefolosite,
Capabile să-nțeleagă adevărurile sfinte.

Pacea – „Vidul psihologic” – Gândirea Nelimitată
Ne transcende-n Infinit, Viața nouă abordată.
În acest context cunoaștem Adevărul prin trăire
Și devenim Dumnezeu – fiind cu-Întregu-n contopire.

Cu asemenea ființare transformăm lume-actuală,
Prin efecte sfințitoare – fără de nici o-ndoială.
Influența e tăcută. Nicidecum de noi dorită,
Ci cu Dragostea din noi – fără preget, ferm trăită.

Am coborât pe acest plan fizic la libera noastră alegere
în scopul de a ne împlini destinul – de noi înșine creat,
drept Dumnezeu întrupat – ca să facem experiența cu
materia densă. În șirul de vieți anterioare, în asociere cu
trupul, noi ne-am uitat Divinitatea. Acum, iată-ne din nou
în această lume a iluziilor, față în față cu noi înșine.

În acest context, autorul ne îndeamnă să percepem
Adevărul, adică Esența propriei ființe, acea Scânteie nemu-
ritoare existentă în fiecare făptură umană. Suntem deci
informați că noi toți suntem creația directă a lui Dumnezeu
și că avem aceeași vârstă ancestrală. Folosindu-ne de
măsura timpului, din lumea în care ne aflăm, avem o
vechime evaluată la multe miliarde de ani ca Entități de
Lumină. A urmat apoi o altă perioadă de numai câteva
milioane de ani în asociere cu corpul fizic.

Faptul că aflăm asemenea lucruri noi, nu este deloc o
întâmplare. Informația ne-a fost scoasă în cale întrucât am
atins o anumită maturitate spirituală, care ne solicită să o
punem grabnic în aplicare. Așadar, simplul știut ne obligă
să devenim trăitor al realităților semnalate. Noi, ca individ,
am atins acel nivel al personalității de a ființa întocmai ca
Tatăl Creator. De-acum, totul depinde de fiecare în parte,

ca să urmărim acea dorință arzătoare de a trăi ca Un Întreg împreună cu Sublimul Adevăr.

Înțelegem oare mesajul și faptul că dispunem de libertatea deplină de a-l pune în aplicare!? De asemenea, înțelegem cumva și responsabilitatea ce ne revine în urma acestei cunoașteri?

Cunoscând toate aceste dezvăluiri, iată-ne în fața mișcării permanente a Vieții, nouă, proaspătă de la o clipă la alta. Care este atitudinea noastră în fața Viului? Putem noi întâlni prospețimea Vieții cu mintea noastră veche, susținută de celule degradate prin îndelungă folosire? În mod sigur o astfel de minte este cu totul nepotrivită!

Să tacă deci o asemenea minte! Să fie total smerită, văzându-și incapacitatea de a înțelege noul! În urma tăcerii ei sau „Vid psihologic” spontan survenit, întâlnim Gândirea Nelimitată care ne transcende din lumea finită în Eternitate. În acest context dispunem de capacitatea de a aborda Viața prin trăire și simțire, devenind Dumnezeu-Ōm în comuniune cu Sublimul prin totală contopire.

Asemenea momente, întâlnite și trăite efectiv, conduc la transformarea benefic-sfințitoare și la înlocuirea omului vechi cu un alt om, cu totul diferit. Iar odată cu acest Ōm-nou se transformă și lumea, în general. Influența fericitului trăitor este tăcută și nedorită de el. În acest mod operează Dragostea trăitoare asupra întregii comunități.

36. PROGRAMAREA (TIMP ȘI SPAȚIU)

În lumea spirituală totul curge diferit,
Considerăm doar Momentul, apreciat Infinit;
Trăim deci Acum-și-Aici – Unica Realitate
În Unime cu Sublimul – Veșnica Divinitate.

Timpu spațiu dinainte nu-i decât cenușă, scrum!
Viitoru-i ficțiune, nu există nicidecum!
Cunoașterea ne impune doar trăire-n actual
Cu Viața laolaltă ca Un Tot funcțional!

Inteligența din noi de Creator oferită
Ne sfătuiește mereu de-a fi just folosită.
O-ntâlnește fiecare când e Pace, Armonie și Libertate
totală

Înlăuntrul ființei proprii – prin trăire integrală.

Trăind la acest nivel n-are rost vreo programare,
Ceva fixat dinainte – vizând o realizare,
Căci clipele în mișcare, noutate permanentă,
Fiecare-n a ei parte proșteime-i inerentă.

Așadar, aici se cere minte lucidă, smerită,
Stare de Pură Conștiință – proșteime absolută;
Noi celule cerebrale care n-au fost folosite,
Fiind capabile să prindă adevăruri infinite.

Pe plan fizic programarea e fenomen natural.
Totul se cere gândit logic și rațional,
Timp și spațiu ca-mplinire
Dinainte prevăzut cu firească-nfăptuire.

Fiecare-activitate este practic urmărită
Prin evaluare certă după cum e-ndeplinită.
În această ipostază mintea și acumularea,
Tehnica și opțiunea îi dau omului valoarea.

În concluzie, reținem: ambele preocupări,
Necesare-s deopotrivă în a noastre întrupări,
Evaluarea făcută pentru fiecare-n parte.
Aici suntem trecători prin trăirile deșarte.

Latura spirituală va fi deci de mare-nsemnătate,
Căci oferă Înțelepciune, Dragoste și Bunătate,
Și prilejul de-a ne-ntoarce la Originea comună
La Părintele Divin, spre a fi Una cu El, împreună.

Titlul temei se referă la programarea în timp și spațiu,
atât de frecvent întâlnită în această lume imaginară,
relativă și trecătoare prin însăși natura ei. Aflați în acest

plan fizic, tot ceea ce încercăm să realizăm implică desigur un proiect anticipat, urmat apoi de punerea acestuia în aplicare într-un timp și spațiu adecvat.

Pe plan spiritual este cu totul diferit. Aici considerăm doar Clipa ca unic și etern timp real. La acest nivel trăim numai Acum și Aici ca Unică Realitate în Uniune perfectă cu Veșnica Divinitate. Timpul și spațiul de mai înainte nu este altceva decât cenușă și scrum, iar viitorul doar o ficțiune lipsită de substanță.

Așadar, Cunoașterea de Sine ne impune să trăim doar veșnicul actual ca Un Tot funcțional în Uniune cu Viața. Încă din clipa creației noastre, noi dispunem de Înțelegerea respectivă, oferită de Dumnezeu, care ne îndeamnă să o folosim în mod corect. Și ea este întâlnită înăuntrul ființei noastre, când realizăm Pacea, Armonia și Libertatea deplină. Trăind la acest nivel, nu are nici un rost vreo anume programare, fixată mai înainte, privind imaginara noastră realizare, întrucât toate clipele pe care le întâlnim în mișcarea Viului sunt permanente noutăți – adică o misterioasă prospețime. În această împrejurare, ni se solicită o minte lucidă, smerită sau stare de Conștiință Pură, care este de asemenea prospețime absolută, oferită de către celule noi cerebrale care nu au mai fost folosite. Numai astfel de celule sunt în măsură să cuprindă și să înțeleagă corespunzător adevărurile infinite.

Pentru o mai clară înțelegere să aducem și alte explicații, privitoare la programarea respectivă. Pe plan fizic deci programarea este un fenomen natural. Tot ceea ce vrem să facem la acest nivel, impune a fi gândit logic și rațional. Timpul și spațiul, ca împlinire, sunt dinainte prevăzute cu precizie în vederea unei bune înfăptuiri. Aici, fiecare activitate este urmărită prin evaluarea modului în care este îndeplinită. Așadar, mintea și acumulările tehnico-științifice îi oferă omului valoarea respectivă.

În concluzie, să reținem că ambele preocupări sunt necesare, câtă vreme trăim ca fapte încorporate. Dar, tot timpul să nu uităm că aici, pe acest plan, suntem trecători și să evităm orice atașament față de persoane sau lucruri, pe care în final le părăsim.

Latura sau preocuparea spirituală să o supraevaluăm, căci ea ne oferă Înțelepciunea, Dragostea și inestimabila posibilitate de a ne întoarce la noi Acasă, adică la Sursa Surselor de unde am purces, pentru a trăi aventura Gândirii Nelimitate la toate frecvențele de vibrație ce O caracterizează.

37. RESPONSABILITATEA

Noi răspundem în mod logic, absolut rațional
De tot ce ne-apare-n cale, în al Vieții areal:
Plăcute sau neplăcute, bune, rele amestecate.
Unele dau satisfacții, altele numai dureri-ncriminate.

Toate astea vin și trec ca determinări legate,
Prin natura lor, de modul cum sunt abordate
În contextul existenței de trezire și visare,
Dualitatea impusă în acest mod de ființare.

Cât timp suntem în trup cu ale sale simțuri,
Condiționați de minte, programați de false euri,
Vom funcționa haotic: contradicții și conflicte,
Drept semnal al neputinței de fapteuri neîmplinite.

Acesta e vechiul om, pe-al său ego rezemat,
„Eu și-al meu” fiind rațiunea fondului ce l-a format,
Efectele fiind reversul gândurilor limitate
Ce-i atestă neputința și a lui irealitate.

Cu aceste-acumulări simple, de necontestat,
Se impune întrebarea: E vreo cale de urmat
Pentru a afla Ce Suntem și ce trebuie făcut
Ca să-ntâlnim Armonia și-a trăi ca nou-născut,

A Fi Una cu Viața în continuă schimbare,
Noutate absolută prin eterna Ei mișcare?
Corpul, mintea nu-s nicicum Realitate,
Ci aspecte trecătoare cu-nscrisuri imaginate.

Văzute așa cum sunt, ele-ndată se destramă,
Iar în „Vidul psihologic” întâlnim – de bună-seamă,
Realitatea Supremă – Starea simplă de A Fi,
Spirit, Suflet împreună și-un alt mod de-A Gândi.

Gândirea Nelimitată, fiind a noastră Existență
De Dumnezeu întrupat – în eterna Lui Esență,
Folosim corpul lumesc – locuință temporară
În aventura Gândirii cu lumea-nconjurătoare.

Trăind la acest nivel cu Viața-n Uniune,
Noi, ca-Întreg cu-Întregul Vieții – perfectă Comuniune,
Cunoaștem doar Bucuria, Fericirea fără margini,
La fel ca și Creatorul – real fără de imagini,

Cunoașteri în profunzime – prin trăire și simțire!
Acest summum ne oferă permanenta Fericire,
Întălnită-n orice clipă, fără nici o dependență
De lumea exterioară, chiar în a ei preferință.

Noi și numai noi și nimeni altcineva nu răspunde de cele ce ne apar în cale în scurgerea propriei Vieți, pe acest plan ca fapte întrupate. Unele aspecte le apreciem ca plăcute, altele ca neplăcute sau bune ori rele, anoste. Și, potrivit dispozițiilor noastre din acel moment, ele ne oferă, fie satisfacție, fie dureri sau suferințe pe care le incriminăm. Însă, toate acestea vin și trec, o dată cu scurgerea Vieții, în contextul în care sunt ele apreciate de noi – aflați: fie în ipostaza de trezire, fie în cea de visare. Durabilitatea este deci prilejuită datorită modului nostru egoist de abordare.

Atâta vreme cât funcționăm ca trup, și sub stăpânirea organelor sale de simțire, vom funcționa haotic, mai tot timpul în contradicție și conflicte cu noi înșine și restul lumii. Acesta este semnalul indubitabil al neputinței noastre de faptură neîmplinită spiritual. Este vorba de omul vechi, sprijinit de falsul sine, în care „eu și al meu” reprezintă fondul psihologic, ce ne-a format, potrivit unor șabloane

de gândire limitată. Ele atestă neputința individuală și irealitatea care ne-a condiționat.

În clipa când suntem conștienți de propriile noastre acumulări, care ne domină autoritar, se impune o simplă întrebare, pusă de noi, nouă înșine: Este oare vreo cale de urmat pentru a afla Ceea Ce Suntem noi cu adevărat și ce anume ar trebui să facem pentru a întâlni Armonia întregii ființe și a trăi ca nou-născut? Putem să fim Una cu Viața în continua Ei schimbare, noutate absolută prin veșnica Ei desfășurare?

Corpul și mintea – după cum ne dăm seama, dacă ne observăm – sunt aspecte trecătoare cu însușiri imaginative. Dacă toate acestea le conștientizăm în mod simplu cu Atenția lucidă și globală, ele îndată se destramă. Iar în „Vidul” care instantaneu se instalează, apare Realitatea Divină ca simplă Stare de A Fi – Spirit, Suflet laolaltă – și un alt mod de a gândi. Astfel ne întâlnim cu Gândirea Nelimitată, care ne atestă natura noastră de Dumnezeu intrupat în eterna Lui Esență. În acest context, folosim corpul ca locuință temporară și trăim experiențele inerente ale Gândirii în lumea care ne înconjoară.

Trăind la acest înalt nivel cu Viața în perfectă Uniune, noi – ca Întreg cu Întregul Existențial – cunoaștem prin trăire: Bucuria, Fericirea și Iubirea întocmai ca și Creatorul. Fiecare Cunoaștere realizată în profunzime prin trăire și simțire, ne oferă în permanență starea de inefabilă Fericire, care nu are nici o legătură sau dependență cu lumea exterioară.

38. SĂ CUNOAȘTEM BUCURIA!

Bucuria – sentiment deosebit de înaltă prețuire,
Ființa-ntreagă e cuprinsă de o vie mulțumire!
Ea-i Suportul Fericirii cu efecte nestemate,
Când ne întâlnim cu Viața în a Ei Realitate!

Când prețuim Bucuria cunoaștem pe Dumnezeu în a
Lui manifestare.

El fiind acest sentiment în oricare împrejurare!
La fel, e și Fericire, Bunătate, Dragoste fără condiții
Însușiri ce sunt și-n noi, trăitoare prin emoții.

Dar, ce-i de fapt Bucuria în a Ei realizare?
Libertate infinită de mișcare și la fel de exprimare,
Ea-i scutită de spaima și de culpabilizare,
De Tatăl îngăduită fiilor Săi – drept favoare!

Fiind o vibrație Sublimă, cu Dumnezeu ne mișcăm
Și-mpreună fiind cu Ea, din profund nu evadăm.
Sunt excluse: gelozia, ura, orice gen de violență,
Tot la fel amărăciunea și întreaga neputință.

Iubindu-L pe Dumnezeu, iubim Tot ce-apare-n cale,
Căci noi Îl vedem în Toate – manifestări ale Sale.
Viața nu e o corvoadă ci o splendid-aventură
Ce ne-ndeamnă s-O trăim la imensa-i anvergură.

Prins în focul Bucuriei, corpul nu îmbătrânește,
Devenim nemuritori, fiind uniți cu Tot Ce Este.
Sufletul să-l ascultăm, să-i dăm tot ce dorește
Până se va sătura, iar plictiseala se ivește!

Este semnul c-a-nvățat pe cărarea minunată
Să-și cunoască al său Sine – Ființa sa adevărată
Care, practic, se vedește pe clipe-n desfășurare,
Înțelepciune Divină în oricare-mprejurare.

Tot ce Sufletul dorește fie grabnic împlinit!
În acest context trăim acel moment fericit,
Care se imprimă-n Suflet, conform propriului destin
Și dă continuitate clipelor care survin.

Singurul obiectiv – observat intuitiv, pe momente
trăitoare,
E constanta Bucurie-Fericire – cât mai des însoțitoare.
Starea de-Îndumnezeire astfel se statornicește,
Noi și Tatăl împreună viețuim înțelepțește.

Urmărită cu rigoare Starea simplă de A fi
La Tot ce ne-apare-n cale – fără-a vrea sau a dori,
Vom cunoaște prin trăire Bucuriă nestemată
Ce ne unește cu Întregul prin trăire sacrosanctă.

Bucuria, prin însăși natura ei, este un sentiment de înaltă prețuire. Ființa care O întâlnește simte o vie și puternică mulțumire, ea fiind suportul Fericirii. Or, Fericirea nu poate fi întâlnită și trăită cu adevărat decât la întâlnirea efectivă cu Viața în eterna Ei mobilitate.

Când prețuim ceva cu întreaga noastră ființă, în acea clipă cunoaștem în mod implicit pe Dumnezeu în propria Lui manifestare, căci El se afirmă în orice împrejurare prin acest sentiment al Bucuriei. Tot la fel, El este Bunătate, Fericire și Dragoste necondiționate. Toate aceste însușiri se găsesc și în noi, fii ai lui Dumnezeu, în ipostaza de trăire prin emoție.

Dar, să vedem mai detaliat ce este de fapt această Bucurie și în ce împrejurări apare. Bucuria este asociată inerent cu o Libertate infinită de mișcare și de exprimare. Ea este complet liberă de culpabilitate și frică. Acest sentiment a fost, este și va fi în Veșnicie îngăduit de către Pronia Divină. Fiind o vibrație de înaltă subtilitate, ne mișcăm în acea clipă împreună cu Dumnezeu și nu evadăm din profunzimea propriei ființe. În această minunată împrejurare sunt excluse cu desăvârșire: gelozia, vanitatea, violența, ura, ca și amărăciunea, plictiseala cu întreaga lor neputință.

Iar atunci când iubim cu adevărat pe Dumnezeu vom iubi Tot ceea ce ne apare în cale, căci în Toate Îl vedem numai pe EL în manifestările Sale. Viața nu este o corvoadă, ci o splendidă aventură, care ne îndeamnă să O trăim la imensa Ei potențialitate.

Când ne aflăm prinși în fluxul sacru al trăirii Vieții, corpul nu îmbătrânește și devenim chiar nemuritori, fiind uniți și în perfect acord cu Tot Ceea Ce Este. Într-o atare împrejurare, să ne ascultăm propriul Suflet și să-i oferim tot ceea ce El dorește, până la completa saturație – când tot

el ne avertizează ca stare de plictiseală. Acesta este semnalul că, mergând corect pe cărarea minunată, ne-am cunoscut propriul Sine, adică adevărata noastră Ființă, care s-a aventurat – pe clipe în desfășurare – acumulând Înțelepciune din orice împrejurare.

Prin urmare, să împlinim tot ceea ce Sufletul nostru dorește! În acest context vom întâlni acel Moment fericit care se imprimă în Suflet conform propriului destin, ce va da continuitate clipelor următoare. Bucuria și Fericirea sunt semnul sigur, remarcat intuitiv, că noi și Tatăl viețuim împreună în această existență trecătoare.

În concluzie, dacă urmărim cu rigoare și insistență Starea simplă de A Fi la tot ceea ce ni se ivește în cale – fără să vrem sau să dorim ceva anume – vom cunoaște cu siguranță starea de Bucurie nestemată, care ne unește cu Sublimul Adevăr, prin trăirea sfântă și sfințitoare a toate câte ne înconjoară.

39. SĂ FIM STĂPÂNUL PROPRIULUI TRUP!

Ca Entități de Lumină ne-am creat trupul carnal,
Drept un partener de drum în momentul actual,
Și trăim experiența lui Dumnezeu ca pământ,
Adică, noi – Spirit-Suflet – îmbrăcați de un veșmânt.

Obligați să-l îngrijim, dându-i cele necesare:
Hrană după-a lui nevoie și cele folositoare,
Straie și-un bun acoperiș de intemperii ferit,
Odihna constituind un factor neprețuit.

Toate astea acordate ca el corect să ne servească.
El e deci, un instrument prin natura lui firească,
Pe care îl folosim ca entitate-ntrupată,
În procesul devenirii pe cărarea minunată,

Sănătatea lui fiind semnul Uniunii-nfăptuite
Între trup, minte și Spirit – cât mai des înfăptuite.
Liniștea, pacea, odihna sunt cu totul necesare
Pentru buna-nvigorare și refaceri celulare.

Când lipsește sănătatea trupul însuși informează
Cine-anume e de vină, realmente, ne stresează.
Mintea atent observată, ea adesea-i vinovată
De griji, temeri, năluciri – viața-ntreagă-i bulversată!

Gimnastica pentru corp e stare de meditare.
Deci, zilnic să-l antrenăm prin exerciții, mișcare!
Pus de acord cu Viața în Armonie totală
El ne atestă sănătatea, drept însumare globală.

Corpul în a lui structură e o certă energie,
Ce se cere dirijată, controlată în perfectă armonie
Cu întregul flux al Vieții, precum Sufletul dorește,
El fiind sfetnic și stăpân, dirijând prin ce gândește.

A fi mereu Conștient pe clipe-n desfășurare,
Noi, ca-Întreg cu-Întregul Vieții, în perpetuă mișcare
Ființăm în perfectă armonie. Sănătatea asigurată,
Fizic, psihic împreună – ipostază înțeleaptă.

Cunoașterea ne îndeamnă să vedem ce-i tulburarea,
Dizarmonia ivită ce-afectează Integrarea.
Atenția folosită ca un laser ce destramă, demolează
Orice zbucium, frământare care practic ne stresează.

În final, dizarmonia însăși e real folositoare,
Când e conștientizată, devine o Stare de Ființare,
Iar când Una suntem cu Sublima Energie,
Tatăl nostru Cel Ceresc ne oferă Bucurie.

În perioada când funcționam ca Entități de Lumină,
noi am hotărât să facem experiența lumii materiale. În
acest scop ne-am alcătuit trupul carnal, drept partener de
drum, ca împreună să trăim experiența într-o asemenea
asociere.

Așadar, noi ca Spirit-Suflet ne aflăm în interiorul aces-
tui corp, aidoma unui veșmânt. Față de acest corp avem

obligatia să-i dăm cele necesare. Hrana necesară după propria nevoie, o îmbrăcăminte adecvată condițiilor de mediu în care ne aflăm și un acoperiș, adică o locuință pentru a ne feri de intemperii și odihnă, pentru refacerea energiei consumate.

Prin urmare, ca entități întrupate, noi folosim acest corp în procesul de devenire pe cărarea minunată a propriei evoluții spirituale. Un corp perfect sănătos ne indică minunata Unire, înfăptuită între Ființa Reală și trup. Liniștea, Pacea Sufletului și Armonia interioară sunt condiții inerente pentru învigorare și refacere celulară. Iar atunci când lipsește sănătatea, însuși corpul ne informează ce anume este de vină și ne supără. În cele mai multe cazuri, mintea este vinovată pentru grijile, temerile și nălucirile care bulversează întreaga ființă cu efecte dezastruoase asupra bunei funcționări a suportului fizic. Vigoarea sistemului muscular ne solicită zilnic un antrenament corespunzător. Gimnastica pentru trup este considerată drept stare de meditație.

Corpul, în întregul său, fiind o reală energie ce nu se conduce prin ea însăși, are nevoie să fie controlată și dirijată în perfectă concordanță cu fluxul zilnic al Vieții, așa cum dorește Sufletul, care este atât stăpânul acestuia, cât și sfetnic prin propria gândire. Să fim permanent conștienți, și în eternă armonie cu clipele în eterna lor desfășurare, pentru a realiza Integritatea funcțională în unire cu Viața. Numai astfel sănătatea este asigurată, atât la nivel psihologic, cât și fizic.

Cunoașterea de Sine ne îndeamnă și sfătuiește să vedem mai întâi ce este tulburarea, dezordinea care ne afectează Integritatea funcțională a minții. Pentru asta folosim Atenția-Lumină care, asemenea unui laser, dezagregă, destramă orice frământare și zbucium.

În final, să reținem și acest aspect, oarecum paradoxal, și anume: dezordinea este real folositoare căci, atunci când este conștientizată, în ea se reflectă Starea simplă de A Fi, în care noi realizăm Uniunea cu Sublima Energie, adică Tatăl nostru manifest ca eternă Fericire și Bucurie.

40. SENSUL REAL AL ÎNTRUPĂRII

Suntem întrupați pe Terra într-un trup – real veșmânt,
De-a face experiența lui Dumnezeu ca materie, pământ
Și-a ne însuși „Eu Sunt” în oricare-mprejurare,
Atitudini și emoții – drept divină comportare.

Dar să limpezim problema și cu alte amănunte:
Suntem deci în noua viață, cum am dorit mai-nainte,
De-a face experiențe prin Cunoaștere- trăire,
Reală ucenicie drept progres sau propășire.

Motivații diferite ne aduc la reîncarnare,
Însă cea mai prețioasă, prin sublima ei valoare:
Să ne trăim mereu Viața în al Ei sens integral,
O Viață independentă și trăită precum e, în mod total.

În acest sens devenim chiar Dumnezeu în a Lui Totalitate,
O adâncă ființare pe momente – implicit Realitate,
Schimbătoare neîncetat, ce vizează neschimbarea,
Când se-atinge Infinitul și de asemenea, cuplarea.

În Unire cu Clipa prezentă, Spirit, Suflet împreună,
Aflăm de fapt Cine Suntem – Natura noastră Divină.
Un rezultat inerent al întregului nostru trecut,
O Reală identitate ce noi singuri ne-am dorit.

Noi dorim reîncarnarea legați de experimente
Și a lor diversitate cu efecte inerente.
Într-o viață om sărac, umil și neînsemnat,
Iar în alta bogăția, ca revers, ne-a nădestulat.

Am dorit experiența unui sclav sau de oștean,
Apoi o alta de rege sau de renumit căpitan;
Pustnicia socotită ca ideal important,
Urmată de altă viață, agresivă-n chip flagrant.

Omul din această viață este deci un rezultat
Al vieților avute, precum singur s-a format;

Un cumul de sentimente în Suflet înregistrate
Ce-i remarcă-Înțelepciunea pe niveluri însumate.

Unii oameni au schimbat zeci de mii de-ncorporări,
Ataşați de-această lume – de iluzii și-ncercări,
Fără să-nțeleagă practic cel de-al șaptelea nivel,
Transcendența din finit în Infinit, care e supremul țel.

Devenirea, evoluția în sine așteaptă ca fiecare
Să o capete pe dată chiar din astă întrupare
Și-ntr-un timp extrem de scurt, pentru orice trăitor
Prin Cunoaștere directă cu Sinele-nsoțitor.

Cu Atenția lucidă și atotcuprinzătoare
Se demască neîncetat mintea cea înșelătoare:
Egoistă, posedată, de timp-spațiu deformată,
Dualistă neîncetat – după cum a fost formată.

Demascarea o destramă fără trudă sau efortare,
Iar în „Vidul” instalat e o reală eliberare,
Ființa-om se contopește în magnificul Neant
Ca Un Tot funcționând – absolut exorbitant.

Se atinge prin trăire planul șapte – o ființare
Cu Dumnezeu laolaltă – Sublima Realizare.
Ego-ul se risipește și-n loc Omul iubitor,
Însușire oferită chiar de Tatăl Creator.

Am coborât pe acest plan legați de un trup carnal,
drept real veșmânt, pentru a face experiența lui Dumnezeu
ca materie compactă și totodată a ne însuși starea simplă a
lui Eu Sunt în orice împrejurare.

Să detaliam această temă, aducând și alte amănunte
pentru ușurarea înțelegerii. Suntem deci în această Viață,
dorită de noi înșine, pentru a face experiențe prin cunoaș-
tere, trăire și simțire – o reală ucenicie în care învățăm și
progresăm pe Calea evoluției.

Multe și variate motive ne-au adus din nou pe Pământ însă, din toate astea, cea mai prețioasă este aceea care le înglobează pe toate, însumând îndemnul de a trăi Viața în sens integral, independent, acceptată și trăită precum este Ea în a Ei Totalitate. Astfel noi devenim asemenea lui Dumnezeu, ca Realitate ce se realizează pe momente care implică neostoita schimbare cu tendința spre neschimbare, când de fapt atingem Eternitatea și cu Ea ne contopim. În contextul Uniunii cu Clipa noi – ca Spirit și Suflet împreună – aflăm Cine Suntem de fapt, adică Natura noastră Divină. Este un rezultat firesc, natural și inerent conexat de întregul nostru trecut, învederat prin propria identitate.

Fiecare reîncarnare este determinată de propria dorință, pentru a face diferite experiențe, a simți prin trăire efectele însoțitoare. Într-o viață am fost un om sărac, umil și neînsemnat. În alta am dorit bogăția care ne-a îndestulat nenumăratele pretenții. În alta am fost rege sau un vestit comandant de oști. Apoi am dorit pustricia de monah, ca ideal important; urmată de alte vieți încărcate de multă agresivitate.

Omul care suntem noi în această viață, este așadar un rezultat al existențelor anterioare, care ne-au format prin cumulul de sentimente înregistrate în Suflet pe niveluri diferite, și ce ne definesc Înțelepciunea care nu se pierde, nu se uită niciodată. Unii dintre semenii noștri au trăit mii de întrupări, determinate de diferite atașamente și încercări, ce marchează starea lor îndelungată ca posedați de iluzii, fără să înțeleagă cel de al șaptelea nivel, adică transcendența din finita lume iluzorie și contopirea cu Realitatea Absolută.

Evoluția așteaptă pe fiecare ființă umană și ea poate fi realizată chiar în această întrupare și într-un timp foarte scurt, prin Cunoaștere directă, având însoțitor propriul Sine. Folosind Atenția lucidă și globală se demască neîncetat mintea cea înșelătoare, egoistă, posedantă, prin natura ei dualistă, așa cum a fost formată din necunoaștere. Simpla ei demascare o destramă instantaneu, fără efort sau siluire. Iar în „Vidul psihologic” astfel instalat, ființa noastră de-

vine Un Întreg și se contopește cu magnificul Neant. În acest context se atinge prin trăire și simțire Sublima Realizare.

Ego-ul denaturat dispare, fiind înlocuit de Omul-nou, care în Esența lui este Iubire necondiționată – însușire oferită fiecărei ființe umane de către Părintele Creator chiar de la începutul existenței noastre.

41. SENTIMENTUL SAU EMOȚIA

Noi – bărbați, femei – toți am fost creați deodată
Când Părintele Divin – Dragoste nemăsurată
A dorit ca să-și cunoască propriul Sine.
Așadar, dorința sfântă a-nscris sfânta acțiune!

Pentru a-și cuprinde-Întregul de Gândire Infinită
El a coborât nivelul de la Gând, Starea Nemărginită,
La vibrația Lumină – manifestare explozivă,
De infinite Scânteieri, cu-nsușirea lor activă.

Astfel am fost noi creați, ca Ființe de Lumină
Cu-nsușiri la fel ca Tatăl – deci origine Divină.
Acesta-i Spiritul nostru solitar, independent,
El, prin El, fiind în măsură a fi veșnic conștient.

Iar când Gândul-Dumnezeu traversa al nostru Spirit
O emoție-a produs – Suflet propriu denumit.
Deci, noi suntem Spirit-Suflet încă de la început,
Creați fiind de Dumnezeu, precum El ne-a conceput.

Rostul Dragostei de Sine este deci de remarcat.
Așadar, pe Creator Iubirea L-a determinat
Ca singur să se cunoască, cum de fapt se definește.
Acesta îi este fondul ce real Îl copleșește.

Și noi – dragii Lui copii – să procedăm tot la fel:
Să ne cunoaștem, luându-L pe El ca model,
Căci, iubindu-ne pe noi, știm ce-i Dragostea reală.
Trăind acest sentiment suntem Ființă Integrală!

Uniți cu noi și cu Tatăl – la fel Toate câte sunt:
Oameni, plante, animale – sub un etern sfânt veșmânt.
Acest final ne așteaptă când Iubirea ne-nsoțește
În oricare-mprejurare căci Ea, prin Ea, ne sfințește.

Trăind emoțional ceea ce de fapt percepem
Se înregistrează-n Suflet, drept comoară Care Suntem
Și cu ea evoluăm, urcând pe niveluri mai subtile
De sfântă Iluminare și-nțeleșuri tot mai fine.

Toate ființele omenești au fost create deodată și direct de Părintele Divin care, pentru a-și cunoaște propriul Sine, a coborât de la nivelul de Gândire Nelimitată la vibrația Luminii. În acea clipă s-a produs o imensă explozie de infinite Părțile de Scântei. Aceste Scântei suntem noi, făpturile umane, ca Spirite desprinse din Infinita Flacără, adică Dumnezeu. În acest fel s-a produs creația noastră de Spirite cu însușiri asemănătoare Sursei Creatoare. La început am funcționat doar ca Entități de Lumină independente și perfect conștiente de originea noastră Divină. Iar când Gândul lui Dumnezeu a traversat Spiritul nostru s-a produs o emoție, care a dat naștere Sufletului. Așadar, noi suntem Spirit și Suflet, încă de la început creați de Dumnezeu așa cum El ne-a conceput.

La temelia creației noastre a stat – așa cum am arătat mai sus – Dragostea lui Dumnezeu pentru propriul Sine care, de altfel, se și definește ca Iubire necondiționată. Și-acum, noi, copiii Lui, să procedăm la fel luându-L pe El ca minunat model. Să pornim deci experiența Cunoașterii iubindu-ne propriul Sine, căci numai așa vom ști ce este Dragostea reală. În clipa când trăim cu adevărat acest sentiment ne manifestăm ca Ființă Integrală – uniți cu noi și Tatăl Ceresc, precum și cu Toate câte ne înconjoară: semeni, animale, plante etc. Acesta este în mod sigur efectul ce are loc în orice împrejurare ne-am afla, când Iubirea ne însoțește și care, prin Ea însăși, ne îndumnezeiește.

Trăind emoțional cu ceea ce percepem, acest mod de trăire se înregistrează în Suflet drept inestimabilă comoară, care nu se pierde niciodată. Pe acest fond de trăire senti-

mentală înregistrată în Suflet evoluăm, urcând niveluri mereu mai subtile spre ultimul nivel, șapte, când vom întâlni Iluminarea manifestată ca surpriză absolută, nicidecum anticipată, dorită sau urmărită în vreun fel oarecare.

42. SEPARAREA DE CREATOR

Când și-n ce fel s-a produs așa-zisa separare
Care stă la temelia lumii înconjurătoare?
Noi, creație directă din îndemn Dumnezeiesc,
Ca Entități de Lumină avem al Lui fond firesc!

Deci, Iubirea, Bunătatea, Frumusețea, Fericirea
Sunt și-n noi, în profunzime, care ne remarcă firea
De Copii de Dumnezeu, având proprie voință și putere
de creare
Și-o totală Libertate – oferită de El însuși – drept ființa
de rigoare.

În această ipostază am creat cele-n Univers cuprinse
Vreme foarte-ndelungată – toate astea-n El incluse,
De noi – Entități de Lumină – prin a noastră-activitate,
Dând Părintelui Divin a Lui continuitate.

Apoi ne-am creat un trup din materie compactă
Spre a afla ce-i Sacra Esență în pământ încorporată.
În această-asociere – dup-a lumii-apreciere
Durăm de milioane ani, prin gândire și simțire.

La-nceput noi toți lucram în perfectă Uniune:
Noi și Tatăl Creator în eternă acțiune!
Însă, dup-anume timp, de iluzii copleșiți,
Am învățat ce-i omul, uitând de Domnul Infinit.

O astfel de separare putem vedea în fiecare,
Rezemați pe falsul sine, ce-și adjudecă valoare
Dup-a lor închipuire, c-au atins Înțelepciunea.
De fapt, doar făpturi meschine ce-și arată înșelarea.

Repetarea de formule, de la alții adunate,
Revelează deșertăciunea de ego-uri posedate,
Ce-și arogă importanță pe iluzii rezemată:
Teama, ura și-aroganța ne arată cum e ea formată.

Iată ce vi se spune spre a destrăma separarea:
Se observă și s-aascultă mintea cea deficitară
Care-aleargă fără rost, când spre ieri cândva trăit
Când spre imaginarul mâine, realmente închipuit.

O astfel de-ntâmpinare, instantaneu destramă
Tot, fiind iluzie deșartă, ce-apare de bună-seamă
Pe un fond deficitar, de trăire-n ireal,
Minte condiționată, aberantă-n sens dual:

O parte, ne-aflăm aici cu lumea-nconjurătoare,
Iar alta, imaginară, în trecut sau viitor fără-de valoare.
În tăcerea survenită separarea-ndată piere.
De acum, fiind Om Întreg și cu Viața-n contopire,

Cunoaștem ce-i planul șapte cu Sublimu-n Uniune,
O eternă prospețime pe clipe-n succesiune,
Noi și Viața – o mișcare prin trăire și simțire!
Acest summum ne așteaptă ca Sublimă împlinire!

Să vedem când și în ce împrejurare a avut loc așa-zisa
separare între noi și Creator. Despre o asemenea separare
auzim deseori vorbindu-se în lumea în care ne aflăm. Unii,
socotindu-se mai isteți și bine informați, aduc și o seamă
de argumente în șubreda lor susținere.

La temelia creației noastre se află Realitatea de necon-
testat, potrivit căreia noi, ființele umane, suntem opera Di-
vinului Creator și avem aceleași însușiri și calități precum
Sublimul Părinte. Așadar, Iubirea, Bunătatea, Frumusețea
și Fericirea se află și în profunzimea ființei noastre.

La începutul existenței noastre, o perioadă îndelungată
de timp, funcționând ca Entități de Lumină, am creat
Întregul Univers cu toate cele cuprinse în el. Prin lucrarea

noastră, noi am dat deci continuitate Părintelui Divin. După ca am dat viață acestui Univers cu ajutorul voinței și puterii noastre de creație, noi am dorit să facem noi înșine experiența lui Dumnezeu ca materie compactă. Urmărind această dorință, noi ne-am creat acest veșmânt, adică propriul nostru corp fizic. În această ipostază, prin gândire și simțire funcționăm de mai multe milioane de ani.

La început, noi și Tatăl Creator funcționam în perfectă Comuniune. Însă, după un anumit timp, trăind în această lume a iluziilor materiale, ne-am preocupat doar de ceea ce este omul și am dat uitării Natura Divină din adâncul nostru. Separarea o vedem atestată, în general, de marea majoritate a oamenilor, care se consideră ființe adevărate, înțelepți prin ceea ce știu pe fondul minții lor condiționate tempo-spațial. Asemenea exteriorizare nu este altceva decât o veritabilă meschinărie, care se demască ca atare prin propria atitudine și comportare. Repetarea de formule adunate de la alții, arată deșertăciunea de ego-uri posedate și condiționate. Teama, lăcomia, aroganța, violența și ura demonstrează în mod relevant șubreda făptură care funcționează cu totul nepotrivit.

Dacă vă aflați în fața acestei triste realități, iată ce soluție vi se oferă, pentru a destrăma imaginara separare de Creator. Se observă și se ascultă mintea deficitară, care aleagă fără rost înspre ceea ce a fost cândva, sau spre imaginarul și nesigurul viitor, proiecție seacă de orice conținut real. O astfel de întâmpinare face ca mișcarea haotică a minții să dispară, căci este desuetă pe un fond deficitar de trăire în ireal. O parte ne aflăm aici, cu lumea înconjurătoare, iar alta, imaginară, se află fie în trecut, fie în viitor. Ambele circumstanțe sunt închipuiri seci, lipsite de sens și rațiune.

În tăcerea care survine spontan, separarea dispare și noi, funcționând ca Un Întreg, ne unim cu mișcarea Vieții din momentul respectiv, adică cu Sublimul Părinte. Funcționând într-o asemenea contopire ne aflăm în planul șapte, adică în perfectă Comuniune cu Suprema Existență. De acum înainte, vom funcționa ca eternă prospețime pe clipe în neconținută desfășurare. Altfel spus, noi și Viața vom

constitui o unică mișcare prin trăire și simțire. Această fericită împlinire îl așteaptă pe fiecare ins în parte, împlinire a unui destin prestabilit din clipa creației.

Să mai precizăm că noi nu ne-am desprins niciodată de Creator, a cărui prezență se află neîncetat atât în noi, cât și în Tot și Toate câte există. Separarea apare doar ca o simplă închipuire determinată de falsul sine sau ego-ul degradat.

43. SPIRITUL TOTAL DESCHIS

Cu cât vom fi în stare de Pură Conștiință
Cu atât vom descifra minunata Existență
Și trăirea laolaltă de făptură nou-născută
Pe momente trecătoare – drept Iubire însușită.

Pe măsură ce-adâncim Cunoașterea de Sine,
Concomitent și Iubirea din noi înșine survine,
Ea depășind propriul corp înspre Aura-Lumină
Care prin a Ei structură e Măreție Divină.

Trăind pe acest plan fizic – șir imens de-ncorporări,
Legați de un trup carnal în diverse exprimări,
Am cunoscut ce-i Dumnezeu prin materie limitată
Și-am făcut experiențe de ființă astfel dotată.

Paradisul pământesc noi înșine ni l-am creat
Prin valorile gândirii de Dumnezeu-~~om~~ format:
Am cunoscut limitarea prin conștiința socială,
La fel, ura, insecuritatea, neputința personală,

Lăcomia, violența, îmbătrânirea și moartea.
Toate astea strict legate, vizând irealitatea,
Fictiv înscriși în tipare, de Creator separați,
El continuu ne iubește – Fii ai Lui considerați.

Rătăciră îndelungată a atins culmea erorii.
Astăzi știm precis ce-i omul – tot complexul degradării,
Și-am uitat ce-i Dumnezeu – Ființa noastră-adevărată:
Veșnică, nemuritoare, prin natura ei dotată.

Acum a venit momentul ca să facem calea-întoarsă
La Sacra Nelimitare – firea cea armonioasă:
Libertatea de A Fi, Bucuria și Iubirea însoțitoare,
Înscrisuri aflate-n noi cu putere creatoare.

Operația e simplă – ușor de concretizat
De fiecare ins în parte, ce se vrea realizat.
Să trezim real, complet glanda cea pituitară,
Numită pecetea șapte, cu-a ei forță hormonală.

Prin trezirea ei vom cunoaște Gândirea Nelimitată,
Care-i Dumnezeu și A Fi total Iubire nemăsurată.
Și ea simplu se trezește când vrem pe Domnul să-L aflăm
Și să fim la fel ca El – realmente, să-L percepem!

Prin dorință și gândire hotărâtă, persistentă
Devine realitate – prin trăire și simțire evidentă.
Astfel creierul captează vasta suită de Gânduri
A Tatălui Cel Ceresc, drept sublime Adevăruri.

Spiritul total deschis este numit Drum Regal,
Unde-ntâlnim trinitatea, funcționând integral.
Pe acest plan Spiritul e-nvelișul de Lumină
Ce permite Gândurilor să intre în libertate deplină;

Sufletul e Domn al firii și comoară prin emoții resimțite;
Și-n sfârșit, există ființa sau ego-ul prin însușiri mărginite.
Toate astea, la un loc, funcționând pe momente
Ne-nscriu Certa Existență de Divinități prezente.

Toți semenii sunt destinați s-atingă Iluminarea
Chiar în această viață, o dată cu destrămarea
Ficțiunii egoiste, prin Cunoașterea globală,
Funcționând consecvent prin deschidere totală.

Cu cât vom funcționa ca Ființă Conștientă prezentă la
prezent, cu atât mai ușor vom putea descifra tainele Exis-
tenței ca ființe nou-născute pe momente trecătoare, drept

Iubire fără margini. Și, pe măsură ce vom adânci Cunoașterea de Sine, însoțită concomitent de Dragostea corespunzătoare, vom depăși dimensiunile propriului corp înspre Aura Divină.

Trăind un șir de încarnări pe acest plan, am cunoscut ce este de fapt Dumnezeu ca materie brută, printr-o gamă variată de experiențe, folosind Gândirea la toate frecvențele Ei vibratorii. Astfel am creat paradisul pământesc, prin valorile gândirii limitate de Dumnezeu-om format. Am cunoscut limitarea, influențată de conștiința socială și ca om am cunoscut frica, ambiția, insecuritatea, lăcomia, violența și ura, precum și îmbătrânirea și moartea. Toate acestea sunt produsul determinat de irealitatea acestei lumi. Ne-am închis în diferite tipare de gândire și ne-am separat implicit de Creator. Cu toate astea, El nu ne-a uitat și ne iubește, socotindu-ne Ceea Ce și Suntem – drept Fii ai Lui. Rătăcirea îndelungată a atins culmile erorii. Astăzi, cunoaștem ce este omul, cu tot complexul degradării sale, și am uitat Divinitatea ființei noastre adevărate – Veșnicie nemuritoare.

Acum, a sosit momentul să facem calea inversă înspre Sacra Nelimitare, adică la firea armonioasă, libertatea de A Fi cu Bucuria și Iubirea însoțitoare. Toate acestea sunt însușiri atotcuprinzătoare, aflate în fiecare din noi, însoțite de forța creatoare respectivă.

Această operație de totală transformare este simplă și ușor de concretizat de fiecare ins care dorește cu adevărat să se realizeze la sublimul nivel al posibilităților aflate în el. Pentru atingerea acestui ideal este necesar să ne trezim glanda pituitară sau pecetea șapte, aflată în creștetul capului, care generează masa hormonală ce hrănește și menține tinerețea și vigoarea trupului. O dată cu trezirea ei vom cunoaște Gândirea Nelimitată, care este Dumnezeu din noi și Starea de A Fi care statornicește Bucuria și Iubirea nemăsurată. Această glandă se trezește fără efort atunci când dorim din tot Sufletul să-L cunoaștem pe Dumnezeu și să funcționăm ca El. Dorința noastră, prin Gândire hotărâtă și perseverență, devine realitate deopotrivă ca trăire și simțire. În acest context creierul nostru,

un minunat receptor, va capta vasta suită de Gânduri a Tatălui Ceresc în continuă devenire.

Iată acum esența împlinirii: Spiritul total deschis este numit Drum Regal unde, practic, întâlnim trinitatea propriei ființe, care funcționează integral într-o perfectă Comuniune cu Creatorul. În această ipostază, Spiritul este învelișul de Lumină sau Aura ce permite Gândurilor să pătrundă în noi în deplină libertate. Sufletul este Domnul ființei și comoară prin emoțiile resimțite. Și, în sfârșit, există ființa sau ego-ul cu însușirile lui mărginite. Toate acestea, adunate la un loc, funcționează pe momente în continuă desfășurare și înscriu adevărata Existență de Divină Prezență.

Toți semenii sunt destinați să atingă Iluminarea chiar în această viață o dată cu destrămarea firii egoiste, prin Cunoaștere directă, și deschiderea totală în fața Vieții în eterna Ei schimbare și noutate de la o clipă la alta.

44. SUNTEM NOI ACUM ȘI AICI?

Dacă nu suntem Întreg, ființa toată laolaltă,
Nu putem cuprinde Viața, cum Ea tainic ni se-arată,
Pe momente schimbătoare – permanentă noutate
Prin natura Ei, mister – Veșnică Unicitate.

Așadar, prima problemă ce se cere rezolvată
Este Unitatea ființei – trinitatea adunată:
Spirit, Suflet și Ego – un Întreg funcțional
Pe clipe-n desfășurare – un etern conjunctural.

Când funcționăm haotic, în exteriorul ființei,
Trecutul și viitorul, fiind dovada neputinței,
N-avem cum ști ce-i Întregul – ființa noastră adevărată
În relație cu Viața pe cărarea minunată.

Împlinirea este simplă, chiar de insul neîmplinit,
Când vrea singur să cunoască, direct și nemijlocit,
Propriul Sine precum este în a Lui Realitate:
Văzând ce nu este El – fără amăgiri deșarte

Care-l domină, stresează din vremi imemoriale,
Prețuindu-și, din eroare, trup și minte ca reale
Și nu ficțiuni banale – încontinuu schimbătoare,
Ce-nscriu meschinul egou cu fireasca degradare.

Demascând deci falsul sine, ireal și-nchipuit,
Acesta spontan dispare și în chip desăvârșit.
Iar în „Vidul psihologic” – liniștea, pacea reală
Ne cuprind-întreaga ființă în structura ei totală.

Doar postura asta cunoaștem Independența!
În Acum-și-Aici prezent, se-afirmă Inteligența,
Gândirea Nelimitată, Dragostea și Fericirea,
Divinitatea din noi, îngemănând toată firea!

Numai astfel închegând propria identitate
De Dumnezeu întrupat, ființând ca Unitate
Vom transcende tot lumescul – de timp spațiu limitat
Și vom fi, trăind Ce Suntem, Divinul Iluminat!

Dacă nu funcționăm ca Un Întreg, adică precum o
ființă în întregul ei, nu putem cuprinde Viața, care apare în
mod tainic ca mister pe momente noi, proaspete de fiecare
dată, drept Absolută Unicitate. Așadar, prima condiție a
împlinirii este Unitatea ființei, adică trinitatea adunată la
un loc: Spirit, Suflet și Egou formând Un Întreg funcțional
pe clipe în eterna lor desfășurare.

În cazul când funcționăm haotic, în exteriorul ființei, în
timpul trecut sau viitor – ambele aspecte fiind în prezent
doar simple imagini – ne atestă propria neputință. Într-o
asemenea conjunctură nu avem posibilitatea să cunoaștem
Ființa noastră autentică în relație cu Viața pe minunata
cărare a Cunoașterii de Sine.

Concretizarea Întregului este simplă și ușor de împlinit
de fiecare care vrea să se cunoască direct și nemijlocit, așa
cum este el în realitate. Nu este nevoie de altceva decât să
conștientizeze ceea ce nu este el, adică să-și vadă singur
starea amăgitoare care-l domină din vremuri imemoriale.

Întreaga rătăcire constă în aceea că omul prețuiește trupul și mintea, socotindu-le reale și nu doar niște ficțiuni, care se schimbă mereu. Acesta este ego-ul posedant care funcționează prin neconținute reacții mecanice.

Demascarea acestei irealități iluzorii face ca ea să dispară spontan și în chip desăvârșit, fără să lase urme. Iar în „Vidul psihologic” apare Liniștea, Armonia, Pacea reală care ne cuprind întreaga ființă în componența structurii sale globale. Numai în această fericită postură cunoaștem Independența totală și acest unic timp și spațiu – Acum și Aici – în care se afirmă în noi Inteligența globală, Gândirea Nelimitată, Dragostea și Fericirea. Aceasta este Divinitatea din noi care ne cuprinde întreaga ființă.

Așadar, numai în această conjunctură înțelegem propria identitate de Dumnezeu întrupat, care funcționează unitar cu eterna mișcare a Vieții. Fenomenul respectiv se adevărește prin el însuși, o dată cu transcendența lumescului dualist și atingerea Stării simple de A Fi – Ceea ce și Suntem – și trăim divina Iluminare.

45. SUNT TĂCERE ABSOLUTĂ!

Iată-mă deci și-ntr-o astfel de postură:
Mintea absolut tăcută, nefiind nicidecum în măsură
Să-mi ofere altă temă de cuprins și relatat,
Drept Cunoaștere de Sine de ins condiționat.

În profunda mea Tăcere, zgomotul exterior
Își afirm-a lui prezență în mod simplu-necetător
Eu sunt simplă ascultare; nici reacții, nici păreri
Nu jâșnesc din a mea minte, însoțite de fiori.

Corpul nu-i solicitat, în nici un fel antrenat,
Prin vorbire sau mișcare – interes anticipat.
În această ipostază ego-ul total lipsește,
Destrămat din temelie cu întreaga lui poveste.

E Ființare pe momente și cu Viața-n Uniune!
„Vidul”, realmente, Pacea și perfecta prosperitate
Mă unesc, fără de vrere, cu Imensa Existență,
Divinitatea Supremă și-a Ei Veșnică Prezență!

Fericirea, Bucuria cu-nsușirea lor concretă
Ne-îndumnezeiește firea, ca ființare desuetă.
Dumnezeul cel din noi, cu învelișul trecător
Astfel ni se revelează: bun și veșnic iubitor.

Să-nțelegem simplitatea ascultării și-observării
Cu mintea complet tăcută, cu impulsurile firii:
Nu se urmărește scop, nimic nu s-anticipează,
Suntem, în mod evident, O Conștiință perfect Trează.

Atenția activ-prezentă la acest eveniment
E dovada inerentă că trăim acest moment.
Și vom fi, la fel, prezent și în clipa următoare,
Asta-nseamnă Existența prin trăire sfînșitoare.

Lăsați de-o parte-ndoiala și-n adânc vă afundați
Și puneți în aplicare, precum sunteți îndemnați
Prin aceste simple versuri, ce vă deschid orizonturi
De-mpliniri superioare, vizând și-alte adevăruri!

Sursa Surselor a Toate – Casa Bunului Părinte
Așteaptă pe fiecare, desprins de-a lui veche minte,
Prin înnoire constantă, de Sacră Divinitate
Coborâtă pe Pământ cu misiuni consacrate:

De-a face experiențe ca gândire limitată
Într-un corp material, cu a lui dualitate.
Rătăcim de prea mult timp cu iluzia deșartă!
Acum, prin tot ce-am aflat, ea poate fi spulberată!

Disponem de totală libertate și voință creatoare!
Numai de noi depinde radicala transformare!
Toți avem capacitatea de-a o pune-n aplicare!
Nu pregetați și n-amânați, fiți creatori fiecare!

Iată-mă deci și într-o asemenea postură în care nici mintea și nici Intuiția nu-mi oferă nici o temă. O astfel de situație nu am întâlnit niciodată în urmă cu peste trei decenii de când am început să scriu despre Cunoașterea de Sine. Nu greșesc cu nimic dacă afirm că mă aflu în fața unei premiere absolute.

Așadar, aflat în această profundă Tăcere a minții, acel sunet subtil, foarte fin, venit din interior, se afirmă prin natura lui sublimă. Sunt doar simplă ascultare! Corpul nu-i solicitat în nici un fel prin reacții sau anticipări imaginare. În acest context, ego-ul total lipsește, destrămat din temelie cu întregul său conținut.

Cu toate aceste aspecte, există totuși un îndemn presant de a scrie. Aceasta este trăirea pe momente cu Viața în constantă Uniune. În mod real, „Golul psihologic”, Pacea Sufletului și perfecta prospețime mă unesc fără vrerea mea cu Imensa Existență – Divinitatea Supremă și a Ei Unică Prezență. Bucuria, Fericirea, asociate cu Independența și determinările lor firești mă Îndumnezeiesc. Dumnezeu-om din mine, cu învelișul său trecător, mi se revelează ca bun, cinstit și iubitor.

Și aici, ca de altminteri și în restul temelor scrise, țin să remarc simplitatea ascultării și observării cu mintea complet tăcută. Nu se urmărește scop, nimic nu se anticipează, sunt doar simplă stare de Conștiință perfect Trează. Atenția, care se află activ prezentă la acest eveniment, este dovada inerentă a trăirii adecvate a momentului respectiv. Ea va fi la fel de prezentă și în clipa următoare. În concluzie, această simplă desfășurare înseamnă Stare de Existență prin trăire sfințitoare.

Drept urmare, să lăsăm de o parte îndoiala și să ne adunăm în profunzimea ființei proprii, care ne descoperă noi și noi orizonturi privitoare la Natura noastră Divină! Sursa-Surselor a toate câte există ne așteaptă pe fiecare să ne întoarcem la Ea, adică la noi Acasă, ca desprinși de vechea minte printr-o permanentă înnoire a Sacrei Divinități coborâtă pe Pământ spre a face experiența de gândire limitată într-un corp material cu a lui dualitate.

O asemenea rătăcire în această lume de iluzii amăgitoare durează de prea multă vreme. Acum, cu ajutorul informațiilor primite – puse grabnic în aplicare – rătăcirea poate fi spulberată instantaneu. În acest sens, noi toți dispunem atât de liber arbitru, cât și de voința creatoare. Deci numai și numai de noi depinde transformarea noastră radicală. De asemenea, dispunem și de capacitatea și Inteligența adecvată inerentei aplicări.

46. ȘTIM NOI CE ESTE ADEVĂRUL ABSOLUT?

Problema pusă, desigur, din vremi foarte îndepărtate,
De om la nivel de minte cu-nsemnări nenumărate,
Drept șabloane de gândire, prin natura lor, închise
Ce dau sens la fixități și la-nțelegeri precise.

Viața, numită și Dumnezeu, e o veșnică mișcare
Nouă, proaspătă continuu pe clipe-n desfășurare;
Momentul ce-apare acum spontan este depășit
De momentul următor ce, la fel, e-nlocuit.

Acesta-i ritmul Vieții în permanentă schimbare,
Prin el e cuprins Adevărul doar de ființa trăitoare.
Spirit, Suflet și Egou – Un Întreg funcțional,
Stare de Supraconștiință, împlinită natural

Când tace făloasa minte de ins condiționat,
Prin șabloane de gândire, precum a fost educat
De conștiința socială – mediul lui de dezvoltare:
Familie, școală, credințe – influențe orbitoare.

Privind Viața în a Ei desfășurare cu multiplele aspecte,
Constatăm că ce-ntâlnim e Gândire ce-nsumează efecte,
Ea fiind chiar Dumnezeu ce nu-i un gând singular,
Ci Totalitate de gânduri – un Cuprins extraordinar.

Totul e Realitate, Adevăr, când pornește din Gândire,
Căci Ea dă credit la toate – Gândul legat de simțire.

În Dumnezeu nu sunt legi, căci legile limitează
Ființele la finitate, or, ele neîncetat evoluează.

Dumnezeu a dăruit tuturor libertatea de-a alege
adevărul potrivit

Cu-ale lui necesități și-nțelesul mult dorit.
Câți oameni există-n lume, tot atâtea adevăruri,
Fiecare ins în parte, prins de propriile-nțelesuri.

Adevărul perceput prin păreri, atitudini sau credințe,
El din start desfășurat prin aceste năzuințe.
Un anume lucru, fapt, pentru unii-i adevăr adevărat,
Pentru altul este fals, astfel fiind considerat.

Fiecare acceptă și creează adevăruri după a lui nevoință
Pentru propria-mpplinire, prin aplicare și tendință
Spre progres și-înțelepciune – țel suprem al vieții sale,
De-aici și diversitatea de-nțelesuri pur mintale.

Dincolo de toate astea, se impune o-ntrebare:
Dumnezeu e limitat, prins în anumite tipare?!
El e Ființ-a Tot Ce Este – O Sublimă Existență,
Gândire Nelimitată, Frumusețe și Iubire în Eterna Ei
Prezență!

Cine separă, împarte și de asemeni, limitează?
E o minte mărginită care practic demonstrează
Că omul încă n-a atins Inteligența Nelimitată,
Ce-i deschisă tuturor ca structură încarnată.

Un astfel de pământean e conștiință limitată
Ce-și arogă importanță ce-i de egoism mănătat.
Eu doar simplu vă îndemn: Să luați aminte
La nivelul care sunteți, posedați de-ngusta minte!

Iar Cunoașterea de Sine – corect pusă-n aplicare,
În mod simplu, vă transcende fără de efortare
Din lumea cea mărginită în sfera Nețărnută,
Sublima Eternitate prin trăire, nou-ivită.

Această problemă a existenței Adevărului Absolut a fost pusă de către om din vremuri foarte îndepărtate. Însă, din păcate, pentru o asemenea înțelegere, omul și-a folosit propria minte mărginită, potrivit unor șabloane de gândire limitată, care dă naștere inerent la fixații intelectuale. Să dăm câteva lămuriri:

Dumnezeu și Viața reprezintă aceeași Realitate, adică Imensa Energie Cosmică Universală, numită și Adevăr Absolut, care se află într-o veșnică mișcare ca noutate și prospețime pe clipe aflate într-o eternă succesiune. Momentul ce apare Acum, dispare pe dată, lăsând cale liberă momentului următor care, la rândul lui, va fi la fel înlocuit. Acesta este ritmul Vieții aflat într-o permanentă schimbare, iar unicul timp real este Eterna Clipă în care apare Adevărul Absolut în neîncetata Lui mișcare. Și cine poate întâlni acest Suprem Adevăr? Poate mintea veche să întâlnească acest Unic Adevăr? Desigur că nu este posibilă o asemenea întâlnire, urmată de înțelegerea respectivă.

Prin urmare, mintea veche trebuie să tacă în mod desăvârșit. Numai tăcerea ei face posibilă întâlnirea noastră cu Ceea Ce Este nou, real, de necontestat în acea clipă. Prin tăcerea smerită a minții are loc următorul fenomen: Spiritul, Sufletul și Ego-ul formează o perfectă Uniune și, numai în acest context, ființa umană întâlnește în mod direct Adevărul Absolut – fiind în Comuniune directă cu El. Numai în această conjunctură sunt înțelese, prin trăire, toate aspectele Vieții, cu înregistrările respective, reținute de Suflet drept Înțelepciune care nu se pierde niciodată.

Într-o asemenea Comuniune descoperim că Dumnezeu nu se conduce după legi – căci acestea ar limita trăirea, evoluția, independența și puterea de creare a fiilor și fiiceilor Sale. El ne-a acordat, încă de la început, toată independența de a ne alege adevărurile potrivite necesităților și înțelegerii noastre.

Câți oameni se află astăzi pe Terra există tot atâtea adevăruri personale, susținute de păreri, atitudini, credințe religioase, filozofice etc. Un anume lucru sau fapt este apreciat de cineva ca adevăr-adevărat, iar de altul ca fals. Fiecare entitate acceptă și își creează adevăruri după

propria nevoință și împlinire, privind progresul și evoluția la care aspiră, ca țel suprem al vieții sale. Dualitatea atât de des întâlnită în afirmațiile semenilor este suficient de grăitoare pentru diversitatea înțeleșurilor mintale.

Dincolo de toate aceste aspecte, se impune întrebarea: Este oare Dumnezeu limitat de anumite tipare? Desigur că nu este! El ca Supremă Existență cuprinde Tot Ceea Ce Este și funcționează ca Gândire Nelimitată, Frumusețe, Bunătate și Iubire ca Prezență în Eternitate.

Cine separă, împarte și de asemenea, limitează viața noastră cotidiană? Numai mintea mărginită, care demonstrează fiecărui ins în parte că el nu a atins Inteligența Nelimitată – capacitate accesibilă fiecărei ființe întrupate într-un asemenea pământean. Un astfel de pământean are o conștiință ce își arogă importanță dirijată de egoism.

Aici eu nu fac altceva decât să semnalez stări de fapt deficitare ale ființelor umane, cu îndemnul respective de trezire. Cunoașterea de Sine folosită în mod corect revelează nivelul de Conștiință al fiecăruia, nivel la care, în general, oamenii sunt posedați de mintea îngustă. Și totodată, vă transcende din lumea mărginită în sferile Nemărginite – în Sublima Eternitate – prin trăire și simțire ca nou-născut.

47. TRANSFUGUL

Fiecare revenire într-un trup carnal, lumesc
E hotărâtă de noi – conștienți în mod firesc.
Noi ne-alegem: părinți, neam, țară, ca și mediul social,
Precum și preocuparea țelului spiritual.

Dar, în clipa încorporării totul este dat uitării!
Ceva însă tot rămâne – năzuința împlinirii!
Sufletul păstrează-n sine hotărârea înțeleaptă
Dacă a fost împletită cu simțirea deodată.

La o anumită vârstă, tot ce ne oferă Viața
Nu ne mai e pe plac; ne-nfrățim cu năzuința

Unei alte împliniri de visuri și de amăgiri.
Materia dominantă cu-ale sale energii,

Vrea de-ndată satisfacții seci, aride, trecătoare
Legate de astă lume posesivă, înrobitoare.
Ființa-ntreagă acaparată de viziunea deșartă!
Iată-ne deci în conflict cu reala noastră soartă!

Nu ne mai convine mediul și nici ceea ce-ntâlnim
De noi înșiși stabilit – ca să fim și să trăim!
Și-atunci părăsim mediul, hoinărind fără-ncetare,
Hrănindu-ne cu speranțe și iluzii trecătoare:

Glorie, averi, renume sunt adesea căutate
De pribeag în pribegie, pe cont propriu asumate.
Însă realul progres, mulțumirea sufletească
N-o va-ntâlni nicicând, în nici-o-mplinire lumească.

Dorința de neam și țară îl va domina constant,
Căci structura egoistă e un handicap presant,
Prin diverse-atașamente – minte condiționată,
Fondată pe „eu și-al meu” – toată viața bulversată.

Doar Ființa Eliberată e prin Ea, Universală
Și oriunde s-ar afla cu trăirea sa totală,
Îi e casă, neam și țară fiecare regiune,
Căci Uniunea cu Întregul dă-nțeleapta acțiune.

Fiecare revenire într-un trup carnal la o nouă existență
este hotărâtă de noi înșine, în timp ce ne aflăm în lumea de
dincolo. Noi ne alegem: părinții, neamul, țara, mediul
social, precum și preocupările privind evoluția noastră
spirituală.

În clipa întrupării totul se uită, însă năzuința împlinirii
respective rămâne, ea fiind înregistrată în Suflet ca În-
țelepciune, acumulată pe fondul experiențelor din viețile
anterioare.

După o anumită vârstă, după o lungă experiență în această lume a iluziilor, ceea ce ne iese în cale – determinate conștient sau inconștient chiar de către noi – nu ne mai impresionează. Speranța unor alte împliniri pune pe noi stăpânire în așa măsură încât dorim imediata lor satisfacere. Datorită noilor aspirații – străine destinului nostru – nemulțumirea ia amploare și se dezvoltă progresiv, prin reacțiile propriului egou. Ne aflăm deci tot mai des în conflict cu propria noastră soartă – prestabilită după cum am arătat mai sus. Mediul social în care ne aflăm nu ne mai convine, el fiind nepotrivit aspirațiilor noastre de glorie, renume etc. Și, posedați tot mai mult de toate astea, alegem calea pribegiei în alte localități, țări sau continente, unde nădăjduim să ne realizăm aceste aspirații efemere.

De fapt, ce urmărește acest pribeg? În mod inconștient el caută lucrul după care tânjește fiecare ființă umană, și anume, Fericirea ca supremă împlinire! Or, această realizare nu poate fi întâlnită cu acumulările materiale, oferite de către lumea exterioară. Așa că, pribegul nostru nu va întâlni niciodată mulțumirea sufletească, chiar atunci când va fi satisfăcut cu prisosință de realizările lumești. Pribegul oriunde s-ar afla, va fi dominat copleșitor de dorul de familie, neam și țară, fiindcă structura egocentrică îl posedă în continuare, prin complexitatea influențelor ei.

Numai fericitul care a atins Eliberarea devine un Om Universal. El, oriunde s-ar afla, va fi în permanentă Integritate funcțională ca Dumnezeu-Om și Om-Dumnezeu. Integritatea funcțională rezolvă orice problemă, prin trăire și simțire, cu ajutorul Dragostei necondiționate și a Înțelepciunii.

48. TRANSCENDENȚA

Transcendența ne atestă existența-n Absolut,
Noi, ca Sine, Suntem Una, realmente nou-născut!
Cunoscutul perisabil nu mai are nici un rost,
Ego-ul fiind destrămat – pierde imaginativul „fost”.

În acest „Vid psihologic”, într-o clipă survenit
Fără vreo acumulare, ne aflăm în Infinit!
Suntem perfect conștienți – Gândire Nelimitată,
Inerentă prospețime și trăire adecvată!

Ne manifestăm plenar – ipostază creatoare
Pe momente succesive, tot la fel de înnoitoare!
Astfel Dumnezeu-Om, ca Un Tot Universal
Se preschimbă neîncetat cu întregul areal.

Progresul spiritual pe Pământ și-ntreaga lume
De individ se-plinește, prin Sublima acțiune:
Spirit – Suflet – împreună, vizând țelurile sfinte,
Starea Pură de A Fi – la fel cu Bunul Părinte.

Așadar, să fim atenți la nefasta noastră minte
Limitată, mărginită, rezemată pe cuvinte,
Ce-i oferă aroganta-închipuire
De-a fi undeva pe culmi – drept sublimă împlinire.

Perfect conștientizată cu Atenția-Lumină
Ea dispare de îndată, într-o Tăcere deplină.
Pacea, liniștea completă înseamnă inacțiune
Și transcenderea-n Sublim, care-nseamnă acțiune.

Astfel de-ntâlniri destramă, fără vrere-închipuire
Sociala conștiință, cu a ei dezamăgire,
Ce lucrează dualist, încorsetată-n tipare:
Bine-rău, frumos-urât cu Viul în confruntare.

Trezirea, Iluminarea în acest mod se conștientizează,
Văzând ceea ce de fapt nu este în acea clipă sublimă.
Cunoașterea și trăirea cu emoția-împreună
Este Calea de acces, tuturora la-ndemână.

Fenomenul transcendenței ne atestă existența noastră
în Eternitate. Noi – ca Sine, Spirit și Suflet – suntem Un

Întreg și funcționăm ca un nou-născut în perfectă Uniune cu Sublimul Adevăr.

În acest context, cunoscutul perisabil nu-și mai are nici un rost, căci ego-ul, creație tempo-spațială care-i susține fictiva apariție, se destramă în mod inevitabil. Iar în „Vidul psihologic” – survenit în mod instantaneu – suntem absorbiți în Infinit, perfect conștienți ca Gândire Nelimitată, și ne manifestăm plenar ca forță creatoare pe momente succesive, încontinuu înnoitoare. În această conjunctură, noi, ca Trinitate Unitară – adică Dumnezeu – ne transformăm neîncetat, cu influențe benefice și asupra mediului ambiant.

Progresul spiritual pe planeta noastră se realizează, în general, o dată cu evoluția fiecărui individ în parte și apoi a lumii întregi. În acest proces de devenire, să reținem pe lângă folosirea Gândirii Nelimitate și Starea simplă de A Fi, drept stare permanentă a Părintelui Creator. El doar Este și atât numai!

Așadar, să luăm aminte la schimbarea nefastă a minții noastre – totdeauna limitată, mărginită și rezemată pe acumulările ei memoriale, care-i determină știutul și ăroganta închipuire de a fi undeva pe culmi, drept sublimă împlinire. Această minte știutoare, posesivă și posedantă prin reacții mecanice, odată demascată cu ajutorul Cunoașterii de Sine, dispare în mod spontan. Iar în „Golul psihologic” apare Pacea Sufletului, Liniștea, Armonia care înseamnă și inactivitate. Acesta este momentul de transcendență în Sublima Eternitate care semnifică reala acțiune transformatoare.

Astfel de întâlniri destramă conștiința socială cu întreaga ei dezamăgire, fondată pe dualitate și închipuire pe tipare limitate, cu Viața în confruntare.

Trezirea ființei umane prin fenomenul Iluminare în acest mod se înfăptuiește. Cunoașterea și trăirea, în asociere cu emoția, este tuturora la îndemână. Practica și înfăptuirea solicită dorință aprigă, muncă și insistență individuală.

49. TRISTEȚEA

E o stare sufletească ce ne-apasă peste fire,
Tristețe mai e numită, de asemenea, măhnire.
Se ivește ca-ncercare din lumea cea exterioară,
Fie ca o amintire iscată de firea interioară.

Apariția, efectul ne arată Cine Suntem și Ce Suntem
În momentul respectiv, ca astfel să ne cunoaștem
Posedarea egoistă, prin timp-spațiu însumată,
Ce se vrea a fi-nțeleasă și desigur, rezolvată.

Cauzele sunt multiple prin a lor diversitate,
Care nu cer comentarii și a fi cumva abordate
De una și aceeași minte care le-a determinat,
Totu-i treabă fără rost, că-i mărunț sau că-i înalt.

În Cunoașterea de Sine tristețea pe loc dispare,
Când ne întâlnim cu ea, chiar în clipa când apare,
Atenția folosită ca simplă iluminare.
Contactul o dezagregă doar prin simpla demascare

Fiindcă nu-i realitate, ci vedenie vicleană,
Născută din ignoranță, deci posesie spontană.
Iar în „Golul” ce survine, întristatul se adună
Înăuntrul ființei sale ca Trinitate Divină.

În această conjunctură Bucuria îi inundă,
Fără vrere, ființa-n zona ei profundă.
Pacea, spontan survenită, e o binecuvântare
Ce ne unește cu Viața – Forță Etern Creatoare.

Numai astfel de-ntâlniri ne unesc în mod real
Când aflăm și sensul Vieții, demascând ce-i ireal:
Ficțiunea egoistă, născută din rătăcire,
Aprecieri dualiste, fondate pe amăgire.

Bucuria însușită orișunde și-n tot timpu-nsoțitoare,
Ne-afirmă Dumnezeuirea și puterea creatoare,

**Dată de Tatăl Divin, prin eterna Lui Iubire,
Fii și Fiice deodată, drept firească moștenire.**

**Să ne-nsușim, trăind, Calea simplă sfințitoare:
Doar să fim Sacră Prezență într-o veșnică mișcare,
Așa precum Tatăl este – Veșnicie schimbătoare,
Clipele întâmpinate de noi ființe-înnoitoare!**

**Râvna, ca și insistența de A Fi prezent la prezență
Grabnic ne oferă Starea de Independență!
Astfel se dizolvă: metode, crezuri și sisteme
Bazate pe tipare cuprinse-n fictive teme.**

Tristețea este acea stare sufletească de mâhnire, îngrijorare apăsătoare care produce efecte negative de stres și amărăciune la nivel psihic și fizic. Ea apare fie în urma unor provocări venite din lumea exterioară, fie ca amintiri venite din interiorul ființei proprii.

O asemenea apariție ne semnalează de fapt Cine Suntem în acel moment, ca astfel să ne putem cunoaște, și să știm ce anume ar trebui să facem în continuare. Atitudinea respectivă ne indică în mod categoric existența posedării egoiste – care impune a fi înțeleasă și rezolvată cât mai rezonabil cu putință. Cauzele care au determinat acest sentiment sunt multiple și de o amplă diversitate și, în nici un caz, nu pot fi rezolvate la nivelul minții noastre, pentru că factorul cauzal al determinării lor este acumularea noastră intelectuală. Iar rezolvarea nu poate veni tot din partea minții, căci mintea nu poate să-și aducă ei înșiși transformări radicale. ci numai schimbări de suprafață. Folosind totuși această modalitate cel trist va deveni în final și mai trist.

Așadar, ne vom adresa tot Cunoașterii de Sine, folosindu-ne de Atenția lucidă, atotcuprinzătoare și dezinteresată. Un astfel de contact direct și nemijlocit cu tristețea, face ca aceasta să dispară instantaneu, fiind doar o posesie momentană – determinată de propria ignoranță. În momentul dispariției, întristatul se adună în interiorul ființei sale, ca

Trinitate Unitară în care apare Bucuria ce inundă întreaga făptură. Pacea și Armonia survenite în acest fel constituie o adevărată binecuvântare în care se realizează Uniunea cu Viața pe clipe în eternă desfășurare.

Numai această modalitate de întâlnire cu noi înșine demască și dezagregă irealitatea, adică ficțiunea egoistă, produs al propriei rătăcirii comportamentale la întâlnirea cu Viața. De-acum, aflați sub influența Bucuriei, ne afirmăm propria Îndumnezeire și forța noastră creatoare oferită nouă încă de la începutul creației de către Sublimul Părinte.

Prin urmare, să ne însușim, prin trăire și simțire, acea simplă Stare de A Fi, ca Sacră Prezență, într-o eternă mișcare cu Viața așa cum ne apare Ea în cale, cu toate câte ne aduce: plăcute sau neplăcute. Aceasta este și atitudinea Tatălui Ceresc. El doar Este O Sacră Prezență în permanentă mobilitate!

Râvna și insistența de A Fi prezent la prezent, ca Ființă Unitară, ne oferă Starea de Independență. În acest fel vor fi destrămate diferitele crezuri, metode, teorii bazate pe calapoade limitate de gândire, incapabile să întâlnească Viața în complexa Ei desfășurare.

50. UN FENOMEN CURIOS, DECLANȘAT INSTANTANEU

În urmă cu zeci de ani, când ego-ul fals s-a spart,
Un sunet mi-a pătruns ființa, pe el însuși rezemat.
Ziua, noaptea, încontinuu este pururea prezent,
Nici un zgomot din afară nu îi este impediment.

Și când vorbesc sau tac e la fel de evident.
Acest sunet mă aduce, fără vrere, în prezent,
Starea simplă de A Fi – neprețuita Ființare
Ce-n mod constant mă unește cu Viața-n derulare.

El n-are asemănare cu sunetele din afară!
Prin natura lui subtilă – în zona interioară,

Își impune în mod ferm, existența sfințitoare
Făcându-mă deci atent în oricare-mprejurare.

Când nu sunt un om complet, în acel moment prezent
Spirit, Suflet și Egou în eternul Viu concret,
E un mare avantaj Sacra atenționare
Care spontan, produce minunata Integrare,

În fluxul constant al Vieții – prospețime, noutate
De la un moment la altul – Veșnică Realitate.
Multă vreme acest sunet, socotit fenomen obișnuit,
Organul auditiv fiind influențat de ceva nepotrivit.

În final, cu el adesea-n comuniune
I-am acordat cuvenita importanță și reala acțiune.
Eu cu simpla ascultare și, de asemeni, observare
M-am integrat în prezent în oricare-mprejurare.

Și când gândesc, vorbesc sau tac cu desăvârșire
Sunetul, ca bun prieten, se unește cu-a mea fire,
Amintindu-mi permanent Cine Sunt cu-adevărat
În acest plan de iluzii, chiar de mine programat.

Atenționat de Suflet, trăiesc din plin Libertatea
Cu Divinul Creator – Una cu Realitatea,
Om-Divin, Universal – Gândire Nelimitată,
Desprins de tot ce-i lumesc – Viața pe tipare încorsetată:

Crezuri oarbe, metode și teorii, filozofii arogante,
Toate forme efemere, trecătoare, distonante,
Care dau oglinda Vieții precum ele se reflectă
Prin comportarea umană, azi de față, ce ne-arată:

Că din punct spiritual trăim în primitivism,
Egocentrismul sălbatic, un incontestabil truism.
Vedem oare toate astea, și cum ele ne informează?
Doar fiind cinstiți cu noi, Sacrul toate ni le revelează!

Acest fenomen s-a declanșat în urmă cu peste trei decenii, când am trăit din plin spargerea ego-ului denaturat. Chiar în acel moment fericit – ca surpriză absolută – am simțit un sunet extrem de subtil care mi-a pătruns întreaga ființă.

De atunci, el dăinuie în continuare zi și noapte, sprijinit de el însuși. Nici un zgomot din lumea exterioară nu-i anihilează prezența. Și când vorbesc și când tac, el este tot timpul evident. Prezența lui mă aduce mereu în prezent, în Starea simplă de A Fi, care mă unește cu mișcarea Vieții.

Acest sunet nu are nici o asemănare cu zgomotul lumii exterioare, Finețea, subtilitatea lui îmi impune – ca să mă exprim așa – O Stare de Conștiință sfințitoare. În momentul în care nu funcționez ca trinitate adunată în profunzime, acest sunet reprezintă o evidentă atenționare, urmată instantaneu de împlinirea propriei Integrități.

O bună bucată de timp, am socotit acest sunet ca un fenomen obișnuit al sistemului auditiv, influențat de ceva exterior – un curent de aer rece (ușă sau geam deschis).

În final, fiind cu el tot timpul în comuniune, i-am acordat cuvenita importanță, realizând cu mai multă ușurință ascultarea și observarea fiecărei replici sau reacții memoriale. Sunetul este întocmai ca un prieten, care în mod permanent îmi unește întreaga ființă, amintindu-mi totodată Cine Sunt cu adevărat în acest plan de iluzii, chiar de mine programat. Astfel avertizat, trăiesc din plin Libertatea psihologică în Comuniune cu Divinul Creator, cu Realitatea – ca Om Universal cu Gândirea Nelimitată, desprins de tot ce este lumesc, adică acea trăire încorsetată de diverse tipare convenționale: crezuri, metode, teorii filozofice arogante etc. Toate acestea le socoresc ficțiuni trecătoare, distonante – atât de evidente în lumea pe care o străbatem. Ele ne atestă în mod evident că, din punct de vedere spiritual, ne aflăm încă într-un sălbatic primitivism egoist-comportamental.

Vedeți oare și dumneavoastră așa cum văd și eu – prin trăire și simțire – și încerc să explic prin aceste teme? A fi cinstiți cu noi înșine este Calea dreaptă, care ni se deschide

cu adevărat și ne învață să privim numai înainte, așa cum Sacrul din noi ne revelează.

51. UTILITATEA ILUZIILOR

Iluzia, prin însăși natura ei, ficțiune înșelătoare,
Deși o privim în față, ea pe mulți duce-n eroare,
Fiind de ei apreciată în tot timpul ca existență reală,
Toți sunt deci prizonieri, printr-o orbire totală.

Iată câteva exemple care definesc eroarea:
Psihic ne apreciem drept ființe superioare,
Mai cinstite, iscusite, ba chiar un iluminate,
Deși totul se arată drept falsuri imaginate.

Separarea dintre noi și Creator și de proprii noștri semeni,
E o altă ficțiune – evidentă de asemeni.
De fapt, noi zilnic creăm iluzii nenumărate
Care tulbură, stresează cu a lor irealitate.

Acest fenomen apare prin falsă interpretare,
Noi, complet cuprinși de ele, le dăm credit și valoare,
Socotindu-le reale, deși ele-s ficțiune,
Ignoranța fiind temeiul implicat în viziune.

Într-un astfel de context, se impune întrebarea:
Este ceva de făcut? E vreo cale de salvare,
De-a le demola prezența chiar din față, prin trăire,
Voința ferm folosită în a noastră izbăvire?

Aparenta ficțiune nu-i deloc întâmplătoare!
Realmente, ea-i utilă în certa realizare,
Căci numai văzând ceea ce de fapt nu este
Întâlnim Realitatea, precum Ea ni se vădește!

Deci, iluzia văzută și corect apreciată
Ea spontan dispare, fiind stare imaginată.
Iar în Pacea, Armonia ce cuprind întreaga ființă,
Noi suntem de-acum Stăpânul, prezent la prezență,

Una fiind cu Dumnezeu, vom decide pentru clipa
următoare

Ce anume vrem să fim în acea împrejurare.
În acest fapt stă secretul evoluției umane:
De-A Fi prezent la prezent cu Viața-n Uniune!

Deci, iluziile net văzute cum sunt în realitate!
Să decidem ce sunt ele, deci bine învederate!
Apoi să ne recreăm, urcând spre Eternitate,
Planul șapte însumând Divina Realitate!

Trăind astfel împlinim realul nostru destin:
De a reveni la Sursă – Părintele cel Divin,
De care noi nicicând n-am fost despărțiți
Și tot ce-am făcut și vom face, vom fi pururea iubiți,

Căci asta-i Esența Lui – Iubire Nemăsurată
Peste Tot împrăștiată și tuturor acordată!
O asemenea grandoare e și-n noi, în fiecare,
Iar Cunoașterea ne-ndeamnă s-O punem în aplicare!

Prin însăși natura ei, iluzia este o ficțiune, adică ceva lipsit de realitate care, prin simpla ei aparență, înșală adesea, ducând pe oameni într-o nefirească eroare. Deși o privim cu toții în față, îi apreciem cuprinsul ca realitate. Acei semeni care o evaluează în acest fel, sunt realmente prizonierii propriei lor orbiri intelectuale.

Pentru a ușura înțelegerea, să aducem o seamă de exemple din existența noastră cotidiană. Funcționând cu ajutorul structurii noastre bazată pe acumulările memoriale, ne apreciem ca ființe superioare: ne credem mai iscușiți, mai deștepți, ba chiar iluminați – deși toate astea demonstrează că ne sprijinim pe ceva imaginar. O altă ficțiune constă în separarea noastră, ca ființă întrupată, de Creator, ca și de toți semenii noștri. De asemenea, noi zilnic imaginăm un număr imens de iluzii, care ne tulbură și stresează prin irealitatea lor. Fiecare fenomen apare prin falsa interpretare, concretizată și întreținută de propria

minte. La temelia acestor aprecieri se află necunoașterea, ignoranța sau incompleta cunoaștere.

Dacă ne aflăm în această nefericită conjunctură, se impune următoarea întrebare: Mai este oare ceva de făcut? Mai mult decât atât! Este oare posibil să demolăm chiar din fașă această iluzie, realizând propria noastră transformare?

Această apariție fictivă nu este deloc întâmplătoare. Ea își vedește inutilitatea, căci numai văzând ceea ce nu este vom putea întâlni Realitatea, așa cum Ea însăși ni se revelează.

Prin urmare, când iluzia este văzută spontan, ea dispare, iar în Pacea și Armonia care ne cuprind întreaga ființă noi suntem de-acum Stăpânul, prezent la întreaga prezență, în Comuniune directă cu Dumnezeu. În această fericită asociere, vom putea decide ce vrem pentru clipa următoare.

Aici se află tot secretul evoluției umane: de a funcționa prezent la prezent cu Viața în perfectă Uniune. Așadar, văzând iluziile așa cum sunt ele în realitate ne recreăm, urcând mereu spre Eternitate, adică spre al șaptelea plan ca Spirit-Suflet în constantă Uniune.

Numai trăind în acest fel împlinim propriul destin: de a reveni la Suprema Sursă, adică la noi Acasă, la Părintele nostru Ceresc. În mod real, noi nu ne-am desprins nicio dată de El. Și în ciuda a tot ceea ce am făcut și vom face, Creatorul ne va iubi necondiționat, căci aceasta îi este Esența – Iubire Nemărginită pe care O dăruiește tuturor fără vreo deosebire. De altminteri, această măreție se află și în noi, în fiecare, și ne îndeamnă să O punem în aplicare, folosindu-ne de Cunoașterea de Sine.

52. VIAȚA ȘI VEȘNICIA

Viața Viului în Sine, Un Întreg Nelimitat,
Ea vine din Veșnicie unde nu-i timp consacrat,
Și Ea curge neîncetat spre aceeași Veșnicie,
Niciând Ea nu se repetă și nu este inerție!

Deci, Viața nu cunoaște nici o clipă de stagnare,
Vremelnică-ncremenire în vreo formă oarecare!
Când trecutul, viitorul intervin în actual
Sensul Vieții e fictiv, denaturat, ireal,

Căci ce-a fost cândva trăit și păstrat memorial,
Acu'-i ... simplă-nchipuire, e-adevăr potențial;
Ce va fi e-nchipuire, precum o credință oarbă,
Imaginativ creată numai printr-o simplă vorbă.

Înțelegem oare bine!? Nu doar intelectual,
Ci prin proprie ființare ca Un Tot conjunctural!?
Adică, unit cu Viața din momentul respectiv,
O firească contopire construită efectiv!?

Dacă, ... da, Iluminarea se afirmă-n mod precis
Și întregul rost al Vieții este clar, real, concis!
Fericitul trăitor, devenit Înțelepciune,
Unit cu Eternitatea prin Sublima Uniune!

Orice făptură umană ca Dumnezeu întrupat
Are tainice-nșușiri de-a trăi cu-adevărat
Viața-n veșnică-i mișcare – noutate absolută,
Pe clipe-n desfășurare – prospețime înăscută!

Totul se îndeplinește cu o sacră simplitate:
Cu Atenția lucidă conștient, văzând ce este,
Fără-nume opțiune – doar privind hoinara minte,
Ca trecut sau viitor, prin aducere-aminte!

O astfel de demascare o face ca să dispară!
Iar noi devenim Ce Suntem – Dumnezeu prin Integrare,
Uniți cu Tatăl Ceresc – Gândire Nelimitată,
Bunătate, Fericire – Dragoste Nemăsurată!

Asta ne oferă Viața pe momente trăitoare
Când descoperim corect modul de funcționare,
Spirit – Suflet – împreună – Un Imens interior
În contact cu Existența – Părintele Creator.

Viața sau Viul este o Energie Cosmică Universală, fără limite, care vine din Veșnicie și curge spre aceeași Veșnicie. Nu a fost creată de cineva anume. Așadar, Ea a existat dintotdeauna, adică nu are început și nu va avea nici sfârșit. Nicicând Ea nu se repetă și nici nu cunoaște inerția sau stagnarea.

Ținând seamă de aceste însușiri esențiale, ființele umane – care funcționează la nivel tempo-spațial, ca minți bazate pe acumulări memoriale – nu au capacitatea de a înțelege Viața în eterna Ei desfășurare. Pentru că tot ceea ce au trăit cândva și păstrat ca memorie, s-a concretizat pe baza unor celule cerebrale de unică folosință. Așadar, aceste celule sunt incapabile să cuprindă și să înțeleagă alte aspecte noi ale Vieții. De asemenea, tot ceea ce a fost odinioară trăit și înregistrat, acum apare ca imagine seacă, lipsită de însemnătate. Iar viitorul este o proiecție mintală, azvârlită înspre mâine, aidoma unei credințe oarbe, imaginativ creată și cuprinsă într-o simplă vorbă.

Înțelegem oare toate acestea corect și cinstit, nu doar intelectual, ci prin trăire și simțire, ca Un Întreg funcțional, adică fiind Una cu Viața din momentul respectiv?

Dacă răspunsul este afirmativ, fenomenul Iluminării se afirmă instantaneu, iar fericitul trăitor devine Înțelepciune, fiind unit cu Eternitatea prin Sublima acțiune.

Fiecare făptură umană, femeie sau bărbat, ca Dumnezeu-om întrupat – posedă acele tainice însușiri de a trăi adevărata Viață, aflată într-o veșnică înnoire pe momente reale, de prospețime schimbătoare. Întreaga operație se desfășoară printr-o sacră simplitate, folosind în acest context Atenția-Lumină – doar privind mintea haotică, care aleargă fără încetare în trecut sau viitor, prin automatismele ce o caracterizează.

O astfel de demascare o face să dispară, iar în „Golul” survenit, noi devenim Ceea Ce de fapt Suntem – Om-Dumnezeu – unit cu Tatăl Ceresc, ca Gândire Nelimitată, Bunătate, Frumusețe, Bucurie și Dragoste Nemăsurată. Această fericită ipostază se realizează pe momente trăitoare, când de fapt ne cunoaștem modul real de funcționare – Spirit și Suflet, împreună, în contact cu Existența și Părintele Ceresc.

53. VOIA, VOINȚA SAU VREREA

Voia, voința sau vrerea, o decizie de factură personală,
De-a înfăptui ceva sau nu, după propria învoială.
Tot ce Viața scoate-n cale, nu-i deloc o întâmplare,
Ci este de noi atras, de-a fi pus în aplicare.

Asta-ncearcă să explice scriitorul trăitor,
El fiind total diferit de-acel simplu știutor,
Ce-și arogă importanță prin gândiri aglomerate,
Pregătit să dea răspunsuri de la alții adunate.

Aveți toată libertatea și voința potrivită
De-a alege imitarea mincinoasă, necinstită
Sau de-a fi cu propriul Sine, propria Divinitate
Și-a răspunde adecvat la problemele-abordate.

Cunoașterea, învățarea și-nțelegerea corectă,
Solicită pe momente verificarea directă,
Prin trăire personală a celor ce-s relatate
Și cuprinse în simboluri, în scop de-a fi explicate.

A rămâne doar la vorbe, în memorie cuprinse,
E treabă de fals ego și-nțelesuri compromise.
Cu astfel de acumulări el mai mult se degradează,
Căci și-acordă importanță prin tot ce imaginează.

Trăirea adevărată ne oferă modestia,
Însușire înțeleaptă, cuplată cu Armonia.
Pacea, liniștea profundă, pe momente trăitoare
Reprezintă tot misterul calităților sfințitoare.

Unica Realitate din Întregul Univers
E doar Viața-Viului din noi, care se vrea înțeles!
Noi cu Viața-n Uniune – o perfectă Integrare,
Vom cunoaște și trăi clipe transformatoare.

Clipa ce-o-ntâlnim Acum e-n proces de devenire,
Care trebuie-nțeles, drept firească împlinire

De Dumnezeu întrupat, coborât la reîncarnare
Privind propriul lui destin de Sacră Realizare.

Să ne folosim voința privind acest ideal:
De revenire la Sursă – Tatăl cel Divin, Real!
Toți avem destin comun și-nsușirile-adekvate
De-a realiza Trezirea pe momente consacrate.

A Fi prezent la prezent – cu Atenția cuprinzătoare,
Ne oferă ipostaza împlinirii sfințitoare,
Una fiind cu Creatorul în Uniune perfectă,
Noi în El și El în noi, deci relație directă!

Voia, voința sau vrerea – trinitate simbolică, ce exprimă
unul și același lucru – reprezintă acea energie unitară de
natură individuală, de a face sau a nu face ceva, când ne
aflăm în fața unui lucru sau situații care ne apare în cale.
De fapt, tot ce întâlnim zilnic în cale nu este nicidecum un
hazard, nici întâmplare, ci o atracție personală, făcută în
scopul de a fi experimentată.

Acest adevăr de necontestat încearcă să-l explice cunos-
cătorul trăitor, care este total diferit de simplul știutor,
ce-și arogă importanță, sprijinit de mintea lui aglomerată
totdeauna de cunoștințe străine și pregătit să dea răspun-
suri potrivit cu ceea ce au spus alții, el fiind doar simplu
imitator, copiator sau plagiator.

Noi dispunem de întreaga libertate și voință de a alege
imitarea necinstită, mincinoasă sau de a funcționa cu
propriul Sine, ca Divinitate, pentru a răspunde în mod
adekvat la toate problemele ce ne apar în cale.

Sesizarea, cunoașterea și înțelegerea corectă ne solicită
să învățăm ce înseamnă o verificare directă, prin trăire
individuală. A rămâne doar la simple cuvinte, adunate și
înregistrate pe pelicula memoriei, este atitudine și compor-
tare de fals egou, care prin tot ceea ce acumulează se
degradează și mai mult prin obsedanta aroganță ce și-o
imaginează ca știutor.

Trăirea adevărată ne oferă modestia, ca însușire înțeleaptă, cuplată cu Armonia interioară. Iar pacea, liniștea profundă simțite pe momente trăitoare, reprezintă tot misterul înfăptuirii sfințitoare.

Să mai reliefăm faptul că Unica Realitate existentă în Imensul Univers este Viața, adică Viul existent în noi, care solicită să fie înțeles. Uniunea cu El ne oferă Inteligența ființei și trăirea pe momente cu efecte benefic-transformatoare. Clipa pe care o întâlnim în mod frecvent prin trăire și simțire, face parte din neconținutul proces de devenire sau evoluție de Dumnezeu-om întrupat, coborât pe acest plan la reîncarnare, potrivit propriului destin – finalizat concomitent cu Iluminarea.

Să ne folosim deci voința de creare până la nivelul acestui ideal care ne va conduce, în cele din urmă, la Sursa-Surselor – Tatăl nostru cel Divin. Toți oamenii au același destin comun: de a realiza propria Trezire din îndelungatul somn petrecut în împărăția iluziilor.

În concluzie, pentru a realiza minunata Prezență la prezent, avem nevoie de Atenția lucidă, atotcuprinzătoare și dezinteresată care ne oferă ipostaza sfințitoare în care înfăptuim Uniunea cu Creatorul – Noi în El și El în Noi – o contopire absolută.

54. VREȚI SĂ ȘTIȚI CE ESTE DUMNEZEU?

Dumnezeu este Gândire și e peste Tot și-n Toate
Și, la fel, este și-n noi – Sublimă Realitate!
Deci, ușor de întâlnit prin eterna Uniune
Pe clipe-n desfășurare – încontinuu prospețime.

Nici efort, nici siluire nu ne sunt de vreun folos,
Ambele fundamentate pe trecutul nebuloș:
Minte ignorantă, oarbă, egocentric urmărită
Pe iluzii trecătoare, totalmente, măsluită.

Când tace făloasa minte, noi suntem fără de margini
Și transcendem efemerul, depășind orice imagini.

Suntem doar Conștiință Pură, realizată spontan,
Una cu Bunul Părinte, depășind orice liman.

Noi, cu toții laolaltă, fără de vreo deosebire,
Suntem Fii de Dumnezeu, cu El – Una – simț, gândire.
Bunătate, Bucurie, Dragoste Nelimitată,
Toate de El oferite, drept moștenire-nsumată.

Practic, cum realizăm această sacră-mpplinire?
Prin Cunoaștere directă însoțită de simțire!
Luăm, de pildă, o oglindă și-n ea ne privim atent,
Chipul nostru, clar cuprins, totalmente conștient.

Acesta e Dumnezeu într-un înveliș lumesc!
Față-n față: Tată – Fiu – Un Întreg dumnezeiesc!
Epoca dezvăluirii e aceasta ce-o trăim,
Noi cuprinși în Tot și Toate – ca Dumnezeu viețuim!

Rătăcirile prin milenii își găsește-al ei sfârșit.
Fiecare ins în parte are darul potrivit
Să-și cunoască propriul Sine – în Esența Lui Divină.
Conștientizați imboldul – privind Trezirea deplină!

Lăsați tot ce știți deoparte: teorii, crezuri deșarte,
Ce vă țin prizonieri din vremuri îndepărtate!
Libertatea de gândire, Dragostea și Bucuria
Ne fac una cu Sublimul – destrămând dizarmonia.

Se trăiește pe momente pururea înnoitoare,
Inocența abordată la Sacra Desfășurare.
Astfel suntem doar Iubire, Sacrosanctă Simplitate
Și percepem Tot Ce Este – Eterna Realitate!

Dumnezeu este Gândire Nelimitată, Energie Cosmică
Universală care cuprinde Întreaga Existență. Nu există ceva
în lume din care El să lipsească, el fiind Sublima Realitate.
Așadar, El se află și în noi, ființele umane și, ca atare, este

ușor de identificat. Deci, ori de câte ori ne întâlnim cu Viața – un alt simbol care de asemenea Îl consfințește – realizăm Contopirea cu El pe clipe în desfășurare. Clipa este unicul și eternul timp real. Întâlnirea cu clipa nu necesită nici efort, nici siluire și nici rostire de formule – toate acestea fiind fundamentate pe trecutul nebulos al minții ignorante și urmărite egocentric drept iluzii trecătoare.

Numai când această minte se smerește – văzându-și neputința – înțelege și tace, noi devenim instantaneu Ființare fără margini, Conștiință Pură, precum și Gândire Nelimitată. În acest moment se produce transcendența noastră din dimensiunea finitului în Imensitatea Infinitului și suntem Una cu Sublimul Părinte Divin. Noi toți – fără nici o deosebire – suntem Fiice și Fii de Dumnezeu într-o perfectă Comuniune și avem în profunzimea ființei aceleași însușiri: Bunătate, Frumusețe, Bucurie și Dragoste Nelimitate.

Pentru a ușura înțelegerea, iată ce avem de făcut pentru a realiza sacra împlinire. Folosindu-ne de Cunoașterea de Sine directă – însoțită de sentimentul respectiv – luăm, de pildă, o oglindă în care ne privim cu atenție propriul chip sau înfățișare. Întreaga ființă este perfect conștientă și total deschisă. Acesta este Dumnezeu într-un înveliș pământesc! Suntem de fapt, față în față: Tată și Fii – ca Un Întreg dumnezeiesc!

În prezent, noi trăim epoca acestei minunate revelații. Noi suntem cuprinși în Toate câte există și Toate sunt cuprinse în noi și viețuim întocmai ca Bunul Dumnezeu.

Rătăciră îndelungată pe meandrele timpului și spațiului acum a luat sfârșit! Fiecare pământean are darul și capacitatea potrivite să-și cunoască propriul Sine și Esența Lui Divină! Luați cunoștință în mod serios de acest imbold și realizați singuri, pe loc, propria Trezire!

Lăsați de o parte teorii, metode, crezuri deșarte, filozofii, ai căror prizonieri sunteți din vremuri îndepărtate!

Libertatea de gândire, Iubirea și Fericirea ne unesc, fără efort, cu Sublimul Adevăr. În fericita ipostază se destramă întreaga dizarmonie a fictivului egou de mai înainte.

Se trăiește pe momente care, prin natura lor, sunt mereu înnoitoare! Starea de inocență ne însoțește permanent minunata desfășurare!

În final, noi suntem, prin trăire și simțire, numai și numai iubire, deci O Sfântă Simplitate în care percepem cu ușurință Eterna Realitate, adică pe Divinul Creator!

55. ÎNCHEIERE

Șir de clipe petrecute înainte sau în vieți anterioare,
Iată-ne – Acum, Aici – cu Viața-n confruntare!
Astăzi suntem rezultatul întregului nostru trecut:
Prin ce-am gândit, am exprimat sau am făcut!

Aici, în această carte, prin temele abordate,
Viața e din nou trăită – noi, uniți cu Realitatea!
Unghiuri noi, diverse sensuri ne-au lărgit dimensiunea!
Noi și noi experiențe ne-au mărit și-Înțelepciunea!

În contact cu noua Clipă, noi murim, apoi renaștem,
Dând uitării tot ce-a fost și ce cunoaștem,
Folosind un creier nou și minte nouă – suntem
apți-interpretării
Viața-n a Ei prospețime – în contextul Integrării.

Apoi, iarăși ne desprindem, trăind Clipa din prezent
Pe cărarea Veșniciei, în mod cert, independent.
Să ne-nsușim deci, cu toții, Calea simplă, Calea dreaptă
Ce ne dirijează mersul și trăirea adecvată

Spre Poarta Eternității – Gândirea Nelimitată,
Numită și Dumnezeu sau Viața nestemată!
Cât mai dese întâlniri, prin simplitate trăite,
Ne vor da Iluminarea cu-nțeleșuri infinite!

Fericitul rezultat e-n noi toți și așteaptă-a fi trezit,
Prin Cunoaștere, trăire și un simț desăvârșit,
Simplitatea fiind temeiul și râvna în aplicare,
Cere muncă insistentă pe momente-nnoitoare!

Să nu spuneți niciodată cât de grea e Simplitatea!
Căci atuncea falsul ego se afirmă, vizând irealitatea!
Nici nu puneți vreo speranță în lumea exterioară,
În maestri sau instructori – practica-i deficitară!

Propria Îndumnezeire este muncă personală,
Dusă cu perseverență, este Ființare Integrală!
Efectele survenite cu fiecare-întâlnire
Vor fi minunate teste de-acțiune prin Iubire.

Când citiți aceste teme, în întreaga lor desfășurare,
Încercați să le trăiți, punându-le în aplicare
Trăirea, descoperirea, realmente v-apartine!
Fiți mereu cu propriul Sine în constantă acțiune!

Și-n final, să nu uităm că, noi toți, fără osebire
Suntem cu toții creați de Tatăl din Imensa Lui Iubire
Și-avem însușiri comune, precum Tatăl cel Ceresc:
Bunătatea Frumusețea, Armonia și Iubirea – în noi
toți sălășluiesc!

Și acum, în loc de încheiere, se cuvine să vedem încă
o dată ce înseamnă Cunoașterea de Sine abordată în mod
corect. Noi, insul întrupat din actuala existență, suntem
rezultatul clipelor trăite și simțite în viețile anterioare,
precum și a celor adunate în actuala viață. Prin urmare,
astăzi suntem mai evoluati decât în orice moment trăit
anterior.

În această lucrare, prin temele abordate, Viața a fost de
fiecare dată reconsiderată. Diversitatea temelor și a un-
ghiurilor din care le-am vizualizat ne-a lărgit dimensiunea
propriului Sine. Noile experiențe au condus, în mod natu-
ral, la amplificarea propriei Înțelepciuni.

Oare am realizat întâlnirea cu noi înșine pe clipe în
desfășurare? Și dacă am împlinit acest îndemn, am obser-
vat și anumite progrese inerente corectei experiențe? Iar,
de nu, unde am greșit?

În fiecare temă, ni s-a recomandat întâlnirea spontană, reală și dezinteresată cu eterna, unica și reala Clipă. Or, cu această Clipă nu ne-am putut întâlni cu adevărat decât murind psihologic față de întregul nostru trecut – căci numai în acest context, creier nou și minte nouă au intrat în funcțiune, capabile să înțeleagă veșnica prospețime și noutate a Vieții aflată în continuă mișcare. Iar Clipa trăită, în acest timp fulgerător, a devenit la rândul ei trecut consumat și a lăsat loc liber următoarei clipe și așa mai departe...

Pentru a ușura înțelegerea acestor lucruri, să precizăm faptul că pe Calea desăvârșirii spirituale nu putem avea acces atunci când mintea veche, știutoare, tace smerită. Odată intrați pe această Cale – total independenți de întregul nostru trecut – avem posibilitatea să întâlnim Eternitatea. În fața Ei noi dispunem de o Gândire Nelimitată – ca Om-Dumnezeu – în Uniune perfectă cu Viața.

Să ne însușim deci această Cale simplă care ne conduce la înțelegere – prin trăire și simțire adecvate! Perseverența, entuziasmul și corecta întâlnire cu propriul Sine ne va conduce, în final, la Starea de Iluminare cu înțelesuri infinite. Acest fericit rezultat așteaptă pe fiecare dintre noi! Fenomenul are loc printr-o spontană Trezire la Realitate! Iar simplitatea întâlnirii cu mintea veche, egocentric-condiționată, stă la temelia realizării fenomenului amintit.

Ori de câte ori afirmăm că simplitatea întâlnirii cu noi înșine este dificilă, înseamnă că falsul egou ne domină și ne stresează.

Să nu ne punem speranța în ceva sau în cineva din lumea trecătoare – nici un guru, maestru, duhovnic sau învățător nu ne poate ajuta, căci o asemenea practică este deficitară prin chiar natura ei.

Trezirea, ca și Îndumnezeirea sunt realizabile numai prin muncă personală – însoțite de efecte vizibile, evidente odată cu practicarea Cunoașterii de Sine. Corecta aplicare a Cunoașterii, prin trăire și simțire, ne oferă totodată dovezi certe, benefic-transformatoare.

În momentul când citiți temele respective, încercați să puneți în aplicare ceea ce vi se semnalează, prin diversele simboluri de exprimare! Neglijăți autorul în totalitate! De la el luați doar informația privitoare la propria Cunoaștere!

Să nu uitați niciodată că noi toți – femei și bărbați – suntem frați, creați din Dragoste de către Divinul Părinte și că avem în profunzimea ființei noastre însușiri divine: Bunătate, Frumusețe, Bucurie și Iubire necondiționate! Acesta este adevăratul nostru fond spiritual!

Cuprins

CUVÂNT ÎNAINTE.....	7
1. ADEVĂR VERBAL ROSTIT ȘI ADEVĂR REAL TRĂIT	13
2. A FI OM UNIVERSAL	16
3. A FI UNA CU CE ESTE!	20
4. AURĂ, AUREOLĂ SAU NIMB	22
5. CALAPOADE DE GÂNDIRE	24
6. CALEA DESĂVÂRȘIRII	27
7. CE ESTE DE FAPT NEANTUL?	30
8. CE ESTE UN ÎNGER?	32
9. CE ESTE UN OM DE TURMĂ?	36
10. CINE SUNTEM ȘI CE SUNTEM?	39
11. CONTROLUL EMOȚIILOR	45
12. CONVIEȚUIREA DINTRE GÂNDIRE ȘI MATERIA DENSĂ ..	47
13. CRISTUL ȘI ANTICRISTUL	50
14. DESFIINȚAREA RELIGIEI	52
15. DUMNEZÉUL NECUNOSCUT	55
16. ESENȚA SAU SURSA SURSELOR	58
17. EXISTENȚA PE NIVELURI DE CONȘTIINȚĂ	60
18. EXPERIENȚA OMENEASCĂ	66
19. FIINȚA ȘI VIAȚA	68
20. HRANA NOASTRĂ PERMANENTĂ	70
21. IDENTIFICAREA LUI DUMNEZEU	73
22. ILUMINAREA ȘI CUNOAȘTEREA DESCRIPTIBILĂ	77
23. ÎMPĂRĂȚIA MATERIEI	79
24. ÎMPĂRĂȚIA RELATIVITĂȚII	81
25. ÎNDEMNURI ESENȚIALE	85
26. LIBERTATEA ABSOLUTĂ	89
27. LIMITAREA CREIERULUI	92
28. LIMITAREA ȘI NELIMITAREA	94

29. LUMEA ILUZIILOR.....	97
30. MINTEA – O IMENSĂ FICȚIUNE.....	101
31. MINIMALIZAREA DIVINITĂȚII.....	105
32. MOMENTUL SAU CLIPA	108
33. NU EXISTĂ: NICI EȘECURI, NICI GREȘELI	110
34. OMENESCUȘI ȘI DIVINUL.....	113
35. PERMANENTA PROSPEȚIME	116
36. PROGRAMAREA (TIMP ȘI SPAȚIU).....	118
37. RESPONSABILITATEA.....	121
38. SĂ CUNOAȘTEM BUCURIA!	123
39. SĂ FIM STĂPÂNUL PROPRIULUI TRUP!.....	126
40. SENSUL REAL AL ÎNTRUPĂRII.....	129
41. SENTIMENTUL SAU EMOȚIA.....	132
42. SEPARAREA DE CREATOR	134
43. SPIRITUL TOTAL DESCHIS.....	137
44. SUNTEM NOI ACUM ȘI AICI?.....	140
45. SUNT TĂCERE ABSOLUTĂ!	142
46. ȘTIM NOI CE ESTE ADEVĂRUL ABSOLUT?	145
47. TRANSFUGUL	148
48. TRANSCENDENȚA	150
49. TRISTEȚEA	153
50. UN FENOMEN CURIOS – DECLANȘAT INSTANTANEU..	155
51. UTILITATEA ILUZIILOR	158
52. VIAȚA ȘI VEȘNICIA	160
53. VOIA, VOINȚA SAU VREREA.....	163
54. VREȚI SĂ ȘTIȚI CE ESTE DUMNEZEU?	165
55. ÎNCHEIERE.....	168

Tiparul executat la **S.C. LUMINA TIPO s.r.l**
str. Luigi Galvani nr. 20 bis, sect. 2, București
tel./fax 211.32.60; tel. 212.29.27
E-mail: office@luminatipo.com
www.luminatipo.com